

Giới thiệu Thiên Tuyệt Truyền Kỳ

Truyện Thiên Tuyệt Truyền Kỳ của tác giả Hàn Tuyệt Lãnh là câu chuyện nói về cuộc sống của nữ chính sau khi được trọng sinh.

Kiếp trước sống trong đau khổ không còn gì lưu luyến nên nàng tự vẫn chết , kiếp này mở mắt ra một lần nữa thấy mình đang trong hình hài của nữ nhi nhỏ tuổi đang được một người phụ nữ ôm.

Một lần nữa đầu thai liệu cuộc sống của nàng sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chật quá! Chật quá!!

Thiên Tuyệt cảm thấy có thứ gì đó đang bao bọc lấy cơ thể nàng, cả cơ thể bị cuốn theo một dòng nước xoáy. Nàng chợt cảm thấy bản thân tựa như đã thoát ra khỏi chỗ chật chội đó.

-Ra rồi!!Ra rồi!!Đưa thứ hai ra rồi!!Là một thiên kim!

Một giọng nói vang lên phía trên đầu Thiên Tuyệt, nàng mở mắt, chỉ thấy một thiếu phụ tầm 50 đang bế mình, bên cạnh là một người khác cũng đang bế một đứa trẻ sơ sinh khác.

Thiên Tuyệt hồ hững nhìn đứa trẻ kia, rồi lại nhìn nữ tử được gọi là nương của nàng từ từ lia đời.

Nàng đầu thai rồi sao?

Mười hai năm sau, trong một căn nhà nhỏ nằm tách biệt với ngôi làng, tiếng nước nổ vang lên, một sinh mệnh đang dần lại tàn.

-Tiểu Cốt, cha sắp đi rồi...

-Hu hu...cha ơi...

-Tiểu Cốt, sau khi cha đi...nhớ lên Mao Sơn tìm Thanh Hư đạo trưởng báỉ sư học nghệ...

-Hu hu... con sẽ...cha ơi...đừng bỏ con...

-Tiểu Tuyệt...nhớ đi theo...giúp tỷ tỷ con...Con tuy còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện...khụ khụ...

-Vâng, con sẽ.

-Được...cha đi đây...

Một sinh mệnh đã lia đời. Hoa Thiên Tuyệt nhìn Hoa Thiên Cốt quỳ trước mộ khóc lóc, trong lòng nhói nhói đau. Tuy đã biết sẽ có kết cục như thế nhưng khi tận mắt thấy Hoa Sinh chết nàng vẫn thấy có chút không cam lòng. Ngay từ đầu khi xuyên vào bộ truyện Tiên hiệp kì duyên Hoa Thiên Cốt, nàng đã nhủ mình nên cố gắng thay đổi mọi thứ nhưng kết cục thì Hoa Sinh vẫn chết, Cốt Đầu vẫn phải lên Mao Sơn.

Thôi, số phận là thế...Nàng cũng chẳng thể cưỡng cầu việc này được... Dù sao nàng cũng chỉ là một u linh qua đường ở thế giới này.

-Tiểu Tuyệt, giờ chúng ta đi đâu? - Hoa Thiên Cốt gạt nước mắt nhìn Hoa Thiên Tuyệt.

-Giờ thì nên đi Mao Sơn.

Sau vài ngày, hai tỷ muội sau khi nhận được phó thác của Lâm Tùy Ý liền đi tìm Dị Hủ Các các chủ - Đông Phương Úc Khanh - Vị nam “gần chủ” trong nguyên tác. Nhìn đồng củ cải đỏ trên tay, Hoa Thiên Tuyệt kiểm một củ to nhất, phẩy tay phui sạch cát bẩn rồi ném cho Hoa Thiên Cốt.

-Tỷ, mau ăn đi, rất ngọt.

Hoa Thiên Cốt gạt nhẹ đầu cầm củ cải lên ăn.

Trong lúc Hoa Thiên Cốt ăn, Hoa Thiên Tuyệt lại vung tay, một đồng củ cải đỏ từ dưới đất bay vào trong giỏ, một hồi thì đầy ắp. Từ lúc sinh ra, nàng liền

có thể dùng pháp lực. Có vẻ như việc đi đến thế giới này cũng không tệ lắm.

-Tiểu Tuyết, muội sao vậy ?- Hoa Thiên Cốt sau khi ăn xong thấy Hoa Thiên Tuyết thất thần liền hỏi.

-Không có gì, ta đi thôi.

Hoa Thiên Tuyết dẫn Hoa Thiên Cốt đến Dịch Hư Các, vào căn phòng chứa đầy lưới người của Đông Phương Úc Khanh.Hoa Thiên Cốt bị dọa sợ liên hét lên,ngồi bịch xuống đất còn Hoa Thiên Tuyết chỉ hờ hững nhưu mày. Tên Đông Phương Úc Khanh này cũng quá sạch sẽ rồi đấy.

-Ai cho các ngươi vào đây?

Hừm?Đây là Đông Phương Úc Khanh sao?

Chiếc áo choàng đen rộng thùng thình giống như cánh dơi,phía trên có hoa văn chìm cùng một hình tam giác kì quái,hắn đeo một cái mặt nạ hình quỷ đôi vô cùng dữ tợn,ánh mắt hung hãn,còn thè ra một cái lưỡi dài đầy máu dính đầy dính.

Rất được, rất có tố chất làm diễn viên đóng phim kinh dị!!

-Ngươi vừa cắt lưỡi người?

-Sao ngươi biết?- Giọng nói ồm ồm phát ra từ đằng sau chiếc mặt nạ. Hoa Thiên Tuyết nhưu mày ghét bỏ đỡ Hoa Thiên Cốt lên,phụ đi chỗ bụi trên chiếc áo da chó:-Mùi máu quá nồng.Ngươi không biết xử lý sau khi làm việc sao?

Nhìn hai vật thể nhỏ dưới chân,Đông Phương Úc Khanh đôi mắt hứng thú nhìn Hoa Thiên Tuyết.Tiểu nữ tử này cư nhiên không sợ hắn,gan rất lớn!

-Ngươi tên gì?

-Dịch Hư Các các chủ không lẽ định đánh ý lên tỷ tỷ của ta? Không được đâu a,ai biết ngươi già trẻ lớn bé xấu đẹp hay không,ý định kia nên cất lại thì hơn.

Đông Phương Úc Khanh cảm thấy khóe miệng mình giật giật,lắc đầu,bắt đầu lấy máu Hoa Thiên Cốt,tặng nàng Thiên Thủy Tích.Hoa Thiên Tuyết định bước ra khỏi cửa thì nghe Đông Phương Úc Khanh gọi mình lại.

-Cầm lấy cái này.

Một chiếc vòng cổ hoa văn bắt mắt màu đỏ rực bay đến trong tay Hoa Thiên Tuyết.Nàng nhìn vòng cổ, đeo lên rồi kéo Hoa Thiên Cốt ra khỏi phòng không thèm quay đầu lại nhìn khuôn mặt đen kịt của ai đó.

Cứ như vậy là đi? Cũng quá vô tình đi.Có điều...hắn thích a.

-Tiểu Tuyết,muội quen biết người đó sao?

Dọc đường Hoa Thiên Cốt cứ hay hỏi đi hỏi lại câu này làm Hoa Thiên Tuyết có chút đau đầu.Không phải là Cốt Đầu đang ghen đấy chứ?

-Tiểu T...

-Cứu tôi với!!!

Rất tốt,nam phụ tới rồi!Cốt Đầu,hoa đào của tỷ tới rất nhanh đi?

-Tỷ tỷ,chúng ta qua đó xem.-Nàng muốn xem Hiên Viên Lăng có đẹp trai như trong truyện đã nói hay không.

-Cứu tôi với!!

Đi theo tiếng kêu cứu,Hoa Thiên Tuyết nhìn thấy một thiếu niên chừng 14,15 tuổi bị treo trên cây,trên thân tản ra khí chất quý phái,khuôn mặt tuy còn nét ngây ngô nhưng khẳng định mấy năm nữa người này chắc chắn sẽ là một mỹ nam tử hiếm có.

-Tiểu Tuyết,muội mau cứu hắn đi-Hoa Thiên Cốt tính tình lương thiện lên tiếng,vô tình thu hút sự chú ý của thiếu niên kia.

-A!!Các ngươi mau cứu ta!-Mỹ thiếu niên mừng rỡ quơ quơ tay.Hoa Thiên Tuyết bỗng tự nhiên muốn trêu chọc vị vua tương lai này một chút.

-Ngươi là người hay ma?

-Ta là người!-Hiên Viên Lăng gào lên.Xúc phạm hắn à nha,hắn là mỹ nam tử hiếm có đẹp như thiên tiên vậy mà lại bị nói là ma?

-Bằng chứng đâu để ta tin ngươi?-Hoa Thiên Tuyết đi vòng quanh người Hiên Viên Lăng,nhìn hắn như nhìn một miếng thịt,gia bộ làm bằm-Thịt ma quý nghe đồn rất ngon,lột da đem lên nướng,tẩm thêm chút gia vị khẳng định là rất ngon...

Hoa Thiên cốt lắc đầu cười khở,thậm cầu nguyện cho vị thiếu niên này.

Hiên Viên Lăng là người tu tiên,thính lực vô cùng tốt,những lời Hoa Thiên Tuyết làm bầm hấn đều nghe thấy hết,da gà nổi cả lên,luống cuống giải thích:-Tiểu huynh đệ,ta thực sự là người mà,đừng ăn ta!!

PHÌ

Hoa Thiên Cốt phì cười,lắc lắc tay áo Hoa Thiên Tuyết:-Tiểu Tuyên,đừng đùa nữa.

-Đùa-Hiên Viên Lăng giờ mới phát giác mình bị đùa giỡn,mặt liền đỏ bừng.

Hoa Thiên Tuyết hít một hơi.Mẹ nó!Đã đẹp ngay ngừng còn đẹp hơn, thật muốn khi dễ mà!

Nghĩ là làm,tay Hoa Thiên Tuyết liền捏 má Hiên Viên Lăng.Ừm,cảm xúc thật tốt!

-Ta nói ngươi là con trai sao da thịt mịn màng thế,thật không công bằng!

-Ngươi...-Hắn bị đùa giỡn!Bị một tiểu nam hài đùa giỡn!!

-Tiểu Tuyên,mau cời trói cho hắn đi.-Hoa Thiên Cốt lại vào vai Marry Sue thánh mẫu.Hoa Thiên Tuyết thấy cũng đủ rồi,vung tay một cái,Hiên Viên Lăng liền hoa lệ rơi xuống.Hiên Viên Lăng rơi từ trên cao xuống,cổ đau gần chết,nghiến răng nghiến lợi trừng Hoa Thiên Tuyết,chật vật đứng lên từ dưới nền đất lầy lội.-Ông nội ơi!Sao ngươi không nói trước một tiếng?!Cũng không theo trình tự gì cả,đầu tiên ngươi phải cời dây thừng trên tay ta trước chứ!-Mẹ ơi,lệch cả cổ,nó chạm đất đầu tiên đây,đau chết mất.

-Ngươi không có nói cho ta biết.-Hoa Thiên tuyết rất có hảo tâm trả lời hắn,lại vung tay,dây thừng trói tay Hiên Viên Lăng liền đứt.Nhìn hắn vẫn còn đang trừng mình,Hoa Thiên Tuyết tà ác cầm lấy cổ hắn,vặn qua một bên.Hiên Viên Lăng hét thảm một tiếng.

Xong rồi xong rồi,gãy cổ rồi.Cả một đời kiêu ngạo của hắn không ngờ lại chấm dứt trong tay một thằng nhóc quê mùa nhỏ bé!Hà Đông ơi! Phụ hoàng ơi! Các người nhất định phải giúp con báo thù!

Hoa thiên Tuyết cảm thấy chọc Hiên Viên Lăng rất thú vị,nhưng cũng thấy hắn khá là tội nghiệp cho nên rất có lương tâm nói:-Đồ ngốc,ngươi thử vặn cổ xem

Hiên Viên Lăng y lời nàng vặn cổ,thấy cổ mình đã không sao liền biết mình đây là hiểu lầm nàng,xấu hổ gãi mũi:-Ừm,xin lỗi đã hiểu lầm ngươi.

-Không có gì,nếu đã không có việc gì thì chúng ta đi trước.

-Này này,ngươi đi đâu đấy? -Thiếu niên nóng nảy vội vàng đuổi theo:-Ngươi đã cứu ta,ta nhất định phải tạ ơn ngươi,nói đi,ngươi muốn gì?

Hoa Thiên Tuyết nhếch môi:-Muốn ngươi lấy thân báo đáp.

-Hà?Ồ...HẢ?!!!!-Hiên Viên Lăng giật mình,nhìn Hoa Thiên Tuyết đang cười đến sáng lạn:-Đùa ngươi đấy.Đồ ngốc!

Hiên Viên Lăng chỉ cảm thấy nụ cười đó rất đẹp,chỉ cảm thấy ánh mắt đó tựa như sao sáng trên trời,chỉ cảm thấy...tim hình như có chút đập nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Vì không lí do vào được trận pháp nhưng lại không thể bước ra mà cả hai tỷ muội Hoa Thiên tuyết cũng đành phải ngồi trong trận pháp vị sư phụ của người nào đó.

Hiên Viên Lăng gãi gãi mũi, cũng không thể trách hắn được, cái này là do con yêu tinh kia quá mạnh chứ tuyệt đối không phải là hắn quá yếu.Ừm,khẳng định là vậy!

Hoa Thiên Tuyết thờ dài, lững thững đi kiểm đồ ăn cho hai người vô dụng nào đó. Nàng lang thang mãi trong cái trận pháp thoải tha của con yêu hồ kia, cuối cùng cũng tóm được hai con gà rừng bị lạc vào pháp trận, khi trở về thì đã thấy hai kẻ vô tư khốn kiếp không thức thời hoàn cảnh kia đã xưng huynh gọi đệ rất thân mật rồi. Nàng không nhịn được ngửa mặt lên trời cảm thán, quả là nữ nhân vật chính,sức hút không thể coi là bình thường.

Sau khi Hoa Thiên Tuyết nướng gà xong liền ngồi nói chuyện với Hiên Viên Lăng:-Rốt cuộc ngươi đã làm gì mà lại đi dây dưa với một con Vương Bát tinh vậy?

-Đừng nói nữa, ta và sư phụ đang hàng yêu ma gần đây,vì nóng nảy nên ta mới rơi vào bẫy của nó,chứ với thực lực của ta thì nó đừng hòng giở

trò.Người đứng lo,việc hai người muốn lên Mao Sơn bái Thanh Hư đạo trưởng ta đã nghe Thiên Cốt kể rồi.Sư phụ ta có giao tình khá tốt với Thanh Hư đạo trưởng,ta nhất định sẽ nhờ người giúp người viết thư đề cử.

-Ừ.-Hoa Thiên Tuyết không mấy hứng thú gật đầu có lẽ. Thanh Hư đạo trưởng giờ có lẽ đã nửa sống nửa chết trên đó rồi,muốn ta bái người sắp chết làm sư phụ sao? Xin lỗi đi, nàng chưa nhân từ tới mức đó.

Đúng như nguyên tác, sáng hôm sau, Hà Đông tìm được ba người. Hiên Viên Lăng lưu luyến nhìn Hoa Thiên Cốt và Hoa thiên Tuyết một lần, trước khi đi còn rất hào phóng tặng Hoa Thiên Cốt câu ngọc và tặng ngọc bội tùy thân cho Hoa Thiên Tuyết,sau đó dưới sức ép mãnh liệt của hà Đông,sự bịn rịn không nở của Hoa Thiên Cốt và sự thờ ơ của Hoa Thiên Tuyết, mới chịu rời đi.

Đến Mao Sơn,máu chảy thành sông,thây chất thành đồng,oán khí ngập trời,xem ra là ở đây đã xảy ra một trận kịch chiến.Hoa Thiên Cốt lại bị dọa sợ làm Hoa Thiên Tuyết triệt để đen mặt. Rốt cuộc là tỷ làm Yêu thần kiêu gì vậy? Cái gì cũng sợ là sao?

Hoa Thiên Tuyết vừa đỡ Hoa Thiên Cốt dậy vừa liếc nhìn xung quanh.Mùi máu tanh bỗng nặc nùng theo sức nóng mãnh liệt.Đây quả đúng là địa ngục nhân gian.

Vô số thân thể bị nhồi thành từng lớp trong hố,tất cả đều mặc áo đạo sĩ,gìà trẻ lớn bé mấy trăm người.Hon nữa đại đa số đều đã cụt tay cụt chân,bị ngâm trong máu ruột, mắt,ngón tay chỗ nào cũng có...

Không có dấu vết quần áo,tất cả đều là một chiêu đoạt mạng.

Hoa Thiên Tuyết tìm thấy Thanh hư đạo trưởng ở trong một hố thây người.Nàng thật muốn hét lên,lão già,ông không còn chỗ nào sạch sẽ hơn sao?

-Đạo trưởng,sao Mao Sơn lại ra thế này?-Mặc dù đã biết đáp án nhưng nàng vẫn cứ phải làm người tốt hỏi lại.

Sau khi nghe xong Thanh Hư đạo trưởng kể lại việc Xuân Thu Bất Bại cướp xích Thuyền Thiên,Hoa Thiên Cốt liền quay sang hỏi nàng:- Tiểu Tuyết,nên làm sao đây?

-Không cứu được. Thanh Hư đạo trưởng,ông còn nguyện vọng gì không?Ta giúp ông thực hiện.

-Tuy rằng đệ tử bản môn chết thảm,nhưng Mao Sơn vẫn chưa bị diệt. Thí chủ,lão đạo nhìn ra người được sinh ra là để làm việc lớn,lại có thiên phú trong việc tu luyện,hai ta gặp nhau ở đây ắt là có duyên. Bây giờ lão ta truyền chức trưởng môn cho thí chủ,mong người dẫn dắt Mao Sơn thật tốt.Lão nạp...đa tạ...

Hoa Thiên Tuyết điếng người. What the hell?!!!Đây là chuyện gì đang xảy ra? Nàng cư nhiên cướp vị trí trưởng môn Mao Sơn của tỷ tỷ??

-----*****-----

Tuy rất thắc mắc nhưng Hoa Thiên Tuyết vẫn y lời Thanh Hư đạo trưởng Côn Luân thẳng tiến.Hoa thiên Cốt cả người ngom lâu chưa tắm nên vừa thấy có cái hồ liền nhảy xuống tắm.Hoa Thiên Tuyết ngẫm nghĩ,hình như ở khúc này sẽ có chuyện gì đó xảy ra...Chuyện gì ấy nhỉ?

Hoa Thiên Tuyết nghĩ không ra liền đi dạo vòng quanh,bỗng nàng nghe thấy tiếng hét của Hoa Thiên Cốt,chợt nhớ ra ở khúc này Đông Phương Úc Khanh sẽ xuất hiện,nàng liền ba chân bốn cẳng chạy vội ,vô tình đụng phải lồng ngực ai đó. Hình như kẻ đó cũng rất bất ngờ cho nên luống cuống hươ tay đỡ nàng cùng đo đất,ai ngờ.... ....

Hoa Thiên Tuyết trừng to mắt nhìn khuôn mặt điển trai đang sát sạt mặt mình.Hình như, chắc là, có thể , cái đó...ai giải thích cho nàng biết sao môi nàng và môi tên thư sinh kia lại môi kề môi thế này?

Cả hai nhìn nhau một hồi rồi đều như bị điện giật bắn mà tách khỏi nhau.Hoa Thiên Tuyết hai má đỏ bừng trừng mắt nhìn nhân vật nam gần chính đang trong lót thư sinh kia:-Người...người...

Tên kia cũng đỏ mặt lấp lấp nhìn nàng-Xin lỗi cô nương...tại hạ...cái kia không cố ý...Ta..ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm...

Hoa Thiên Tuyết nghiêng rằng trời trèo, nhưng bỗng nhiên nàng mỉm cười. Ha ha, làm Di hủ các các chủ phu nhân có lẽ không tồi đi, và lại...Nàng liếc mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh từ trên xuống dưới,nhìn cho đến khi lông tơ trên người Đông Phương Úc Khanh dựng đứng cả lên thì mới thôi.Ho nhẹ hai tiếng để che dấu sự luống cuống của bản thân,Hoa Thiên Tuyết cười tươi-Là huynh nói sẽ chịu trách nhiệm với ta đấy nhé, không phải ta cầm đao kẻ lên cổ huynh đầu nha.

Đông Phương Úc Khanh có vẻ kinh ngạc trước câu trả lời của Hoa Thiên Tuyết,nhưng ngay lập tức khôi phục bộ dáng thư sinh nho nhã, chấp tay gật đầu:-Đông Phương Úc Khanh ta nói được làm được,tuyệt không thay lời!

-Được,vậy sau này mà ta có nạp thêm phu thị thì huynh cũng không được có ý kiến.-Hoa Thiên Tuyết vừa dứt lời,khóe miệng Đông Phương Úc Khanh liền giật giật hai cái.Cái này...tiểu nữ tử này rốt cuộc có hiểu bản thân vừa nói gì không vậy?Vừa bắt ta chịu trách nhiệm vừa đòi nạp thêm phu thị? Phu thị?!!là phu thị đấy!Nàng cư nhiên muốn ta chung thế?

(Mới đó mà đã cos tính độc chiếm rồi)

Hoa Thiên Tuyết cũng không để ý Đông Phương Úc Khanh đang suy nghĩ cái gì,nàng nhanh chân chạy tới bên hồ.Nếu tên Đông Phương Úc Khanh kia

đã ở đây thì lúc này tỷ tỷ tại sao lại hết lên?

- Tỷ tỷ, có sao không?

- Tiểu Tuyết...-Hoa Thiên Cốt khuôn mặt đáng thương hể hể nói:- Ta bị trật chân rồi...

-...-Hoa Thiên Tuyết hoàn toàn câm lặng chờ Hoa Thiên Cốt lên bờ.Sau đó Đông Phương Úc Khanh gặp Hoa Thiên Cốt,xung hô rất nhanh thân mật,Hoa Thiên Tuyết rất nhanh bị Đông Phương Úc Khanh chọc chết.Gì chứ?Hắn nói từ này đến giờ ít nhiều gì cũng đã suốt một canh giờ,không biết mệt sao?

Suốt trên đường đi,vị thư sinh nào đó nói không biết mỗi một chỉ vì muốn thay đổi ý nghĩ muốn nạp phụ thị của Hoa Thiên Tuyết.Đùa à,hắn đường đường là Dị Hủ các các chủ,sao có thể chung thê với người khác được!

Hoa Thiên Tuyết gân xanh nổi đầy trán.Nàng không thêm đề ý,hắn lại nói càng nhiều.Mẹ nó,kẻ nào đã nói Đông Phương Úc Khanh rất thanh tao,bước ra đây, lão nương liền giết nguoi!!!!

Đi ra khỏi bia rừng,dây thần kinh chịu đựng của Hoa Thiên Tuyết đã gần đứt,nàng nghiêng răng nói:-Đông Phương Úc Khanh,chúng ta tách ra từ đây là được rồi,huynh mau đi thi đi.

-Không được, đường núi nhiều thú dữ, để ta đi cùng nàng an toàn hơn.

Hoa Thiên Tuyết trừng mắt,có huynh đi cùng mới nguy hiểm đấy,tuy nhiên ngoài mặt vẫn là cười tươi:-Không phải huynh còn phải lên kinh đi thi sao?- Cho nên nguoi mau mau phách đi cho bốn cô nương!

-Dự thi chỉ là chuyện nhỏ.Nàng và tiểu Cốt là hai nữ tử đi vậy sẽ rất nguy hiểm. Giờ nàng đã là vị hôn thê của Đông Phương Úc Khanh ta,ta nhất định sẽ hộ tống nàng đi.

Hoa Thiên Tuyết nghe xong liền ngửa mặt nhìn trời. Trời xanh hời,mau mau cho thiên lôi đánh chết tên này đi a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Buổi tối, Đông Phương Úc Khanh rất ra dáng thê nô mà trở thành kẻ sai vặt cho Hoa Thiên Tuyết. Kiểm củi, nướng gà đều là một tay Đông Phương Úc Khanh làm, hai tỷ muội Hoa Thiên Tuyết chỉ cần ngồi một bên chờ gà chín.

- Gà chín rồi!- Đông Phương Úc Khanh đưa cái đùi gà qua cho Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt, cười đến sáng lạn. Hoa Thiên Cốt ngờ ngác nhận còn Hoa Thiên Tuyết lại lăm bằm một hồi lâu: - Cười cái gì mà cười, hay lắm sao mà cười... Cái mặt cười lên thật đáng đánh...

- Tiểu Cốt, muội và Tiểu Tuyết bao nhiêu tuổi rồi?

- 12.- Hoa Thiên Cốt đưa đùi gà lên miệng, bắt đầu gặm ngon lành. Thật ngon nha ~ so với gà nướng của Tiểu Tuyết còn ngon hơn ~

- Hai người là tỷ muội song sinh sao?

- Đúng vậy.

- Cả hai có hôn ước chưa ?

Uy, sao lại là cả hai? Hoa Thiên Tuyết có chút khó hiểu trông Đông Phương Úc Khanh. Nguoi muốn nhắm vào tỷ tỷ ta nữa sao?

- Chưa, nhưng giờ Tiểu Tuyết...- Hoa Thiên Cốt ần ý liếc Hoa Thiên Tuyết một cái làm Hoa Thiên Tuyết cảm thấy rung mình.

- Vậy ư...- Đông Phương Úc Khanh cười rục rờ. Vậy là hắn không có tình địch rồi. Tuy nhiên hắn vẫn hỏi tiếp: -Cha....

- Cha mẹ ta đều mất rồi. Vốn đi Mao Sơn cầu đạo nhưng không thành. Mao Sơn bị huyết tủy, Thanh Hư đạo trưởng bị giết, xích Thuyền Thiên bị cướp. Giờ bọn ta định đến Côn Lôn tham gia Quân Tiên Yển. Đông Phương thiếu hiệp, như vậy đã đủ? - Hoa Thiên Tuyết nghiêng răng trả lời một mạch những điều Đông Phương Úc Khanh định hỏi. Hừ! Nguoi dám yểm phép lên lời của tỷ tỷ ta ,chờ đến lúc nào đó ta sẽ khiến nguoi chết không chỗ chôn thây!!

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn muội muội mình như nhìn quái vật: - Tiểu Tuyết, không ngờ muội và Đông Phương đại ca vừa gặp đã có thể tâm linh tương thông?

PHỤT

Hoa Thiên Tuyết lập tức phun ra toàn bộ gà trong miệng. Trùng mắt Đông Phương Úc Khanh đang che miệng cười khặc khặc. Ngươi cười cái b**p!!!

-----*****-----

Tiếp tục theo nguyên tác, hai tỷ muội theo hương Tây đến Quần Tiên Yển. Đường Bảo đã được Đông Phương Úc Khanh làm cho thức tỉnh, suốt đường đi cứ lú rít cả lên khiến Hoa Thiên Tuyết cực kì đau đầu.

- Mẹ và mẹ nuôi cứ chờ ở đây, con đi lấy hoa Lục Tu cho hai người.- Đường Bảo leo lên chiếc lá, định niệm chú bay đi thì bị Hoa Thiên Tuyết tóm lại.

- Mẹ nuôi?

- Hừ, ta có thể giúp Cốt Đầu biến hình.- Cự nhiên quên mất sức mạnh của nàng? Đáng đánh!!

- Ahaha, Đường Bảo quên mất!

Ngươi còn dám cười? Hoa Thiên Tuyết trên trán nổi mấy vạch đen. Quyết định quên con sâu ngu ngốc nào đó đi. Miệng lẩm bẩm vài câu chú, nàng và Thiên Cốt liền biến thành hai con Đường Bảo, sau đó lại cười lá đến trên cây bàn ở một bàn nhỏ để trống, đậu lên trái đào to nhất rồi im lặng ngắm nhìn Quần Tiên Yển ở dưới. Đường Bảo tiếp tục ra sức cho công việc hướng dẫn viên du lịch, Hoa Thiên Cốt cũng ra sức nghe, duy chỉ có Hoa Thiên Tuyết là gật gù ngu gật.

Đùa à? Năm ngày năm đêm không ngủ ngồi bên cạnh Cốt Đầu canh tỷ ấy không rơi ra khỏi hạc giấy của Đông Phương Úc Khanh cũng đủ mệt chết rồi. Giờ không tranh thủ nghỉ ngơi thì đợi đến lúc nào?

- TRƯỜNG LƯU THUỘNG TIÊN BẠCH TỬ HỌA ĐẾN!!!!

Rồi, đại Boss đến rồi!

Hoa Thiên Tuyết chỉ thấy vật áo trắng lướt mây đi tới, tóc đen ba nghìn sợi nhảy múa, áo bào trắng thêu hoa văn hoa sen tinh xảo, đôi mắt chứa sự lạnh lùng cao ngạo, tựa như lớp sương mù, gần mà xa vời...

Thạch nhũ như vậy, lạnh lùng như vậy, ánh mắt tựa băng, sâu bên trong cũng toát ra vẻ đậm đặc, ngăn cách hẳn với thế gian, cao tới mức người ta không với tới.

Bạch Tử Họa đây sao?

Trong một thoáng chốc, Hoa Thiên Tuyết bỗng tò mò, người như vậy liệu có mỉm cười với ai không? Nàng quay sang nhìn Hoa Thiên Cốt đang nhìn Bạch Tử Họa với vẻ si mê, có phải...Cốt Đầu cũng có suy nghĩ như vậy không?

Gió thổi qua, Hoa Thiên Tuyết không đề phòng liền bị gió đẩy rơi xuống ly rượu của Bạch Tử Họa. Mùi rượu làm nàng có chút quay cuồng.

CMN thật xui xẻo mà!!

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn con sâu nhỏ trong ly, nhẹ nhàng vớt ra, đặt Hoa Thiên Tuyết lên lại trên cây. Đường Bảo và Hoa Thiên Cốt lo lắng hỏi:- Tiểu Tuyết/ Mẹ nuôi, muội/ người có sao không?

- Không sao...- mới là lạ!

Cố nén con khó chịu xuống, chờ đến khi Ngọc Đế nói đến việc Yêu Thần muốn xuất thế thì Hoa Thiên Tuyết liền đẩy Hoa Thiên Cốt xuống, bản thân cũng nhảy theo sau.

- Ai đau! Cốt Đầu, tỷ mau xuống cho muội!!

Sao Cốt Đầu rơi xuống trước nhưng người bị đè lại là nàng chứ? Thật - không-công-bằng-!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sự xuất hiện của hai tỷ muội Hoa Thiên Tuyết làm mọi người kinh ngạc.

- Phàm nhân chốn nào?- Lôi Âm hét lớn làm Hoa Thiên Tuyết bị đè đã bực càng bực hơn, nằng mỗ giọng mắng:- Ngươi mới là phàm nhân! Cả nhà ngươi mới là phàm nhân!!!

- To gan!

- Ta không có điếc!! - Hoa Thiên Tuyết đau đớn đứng lên phui sạch bụi trên người mình, lạnh nhạt hướng Ngọc Đế nói:- Ta là người Thanh Hư đạo trưởng phó thác tới đưa tin.

- Thanh Hư lão đạo?- Mọi người bắt đầu xì xầm. Hoa Thiên Tuyết dắt Hoa Thiên Cốt tiến lên, không nóng không lạnh kể lại việc Mao Sơn bị hại, xích Thuyền Thiên bị cướp và việc mình hiện là tân trưởng môn phái Mao Sơn. Sau khi nghe xong, mọi người đều hít một hơi.

Bạch Tử Họa nhú mày, xem ra hai giới kia muốn hành động rồi.

- Sao ta tin các ngươi được?- Lôi Âm tức giận bắt bẻ. Hoa Thiên Tuyết cười lạnh:- Xích Thuyền Thiên bị cướp, Yêu Thần sắp xuất thế, tai kiếp sắp tới, người chịu khổ là các ngươi, đâu liên quan tới ta? Tin hay không là tùy ngươi, ta cũng đâu nói cần ngươi tin ta?- Nói xong liền kéo Hoa Thiên Cốt đến trước mặt chưong môn phái Lao Sơn:- Đạo trưởng, ta lên núi có gặp hôn phách của Lâm Tùy Ý, hẳn nhờ ta nhắn với ông là hẳn xin ông tha thứ, hối hận vì trước kia không chăm chỉ học tập. Hôn phách hẳn bị nhốt trên Mao Sơn, mong ông đem hẳn trở về.

- Cảm ơn tiểu thí chủ.

Quần Tiên Yến rất nhanh đã kết thúc, Hoa Thiên Tuyết liền kéo Hoa Thiên Cốt đi tìm Bạch Tử Họa.

- Ta không thu đồ đệ.- Bạch Tử Họa lạnh lùng từ chối. Thấy Hoa Thiên Cốt thất vọng, Hoa Thiên Tuyết không đành lòng, trừng mắt nhìn Bạch Tử Họa, gằn giọng nói:- Thanh Hư đạo trưởng đã đem hai tỷ muội ta ném lại cho ngươi, ngươi không nhận vậy chẳng khác nào từ chối ý nguyện của một người đã chết?

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Tuyết một cái. Nha đầu này cứ nhiên nói chuyện với hắn như vậy?

- Ngươi tên gì?

- A, con tên...Hoa Thiên Cốt...

- Ta hỏi người đằng sau.

- A, hỏi ta?- Hoa Thiên Tuyết ngạc nhiên, sau đó nhú mày:- Hoa Thiên Tuyết.

- Hai ngươi về Trường Lưu học nghệ một năm, biểu hiện xuất sắc thì ta sẽ suy nghĩ lại.

Vậy là Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt theo Bạch Tử Họa về Trường Lưu. Dọc đường, nằng cứ tưởng tượng đám mây là khuôn mặt của Bạch Tử Họa mà ra sắc ăn, ăn ăn ăn, ta ăn chết ngươi cái tên tù lạnh kia!!

Loáng thoáng đã đến Trường Lưu Sơn, Hoa Thiên Tuyết trông thấy có rất nhiều người đang luyện võ.

- Cung nghênh Tôn thượng về núi!!

Bốn phía ào ào quỳ xuống, Hoa Thiên Cốt luống cuống đi xuống đám mây suýt nữa thì rơi, cũng may được Hoa Thiên Tuyết đỡ lại. Bạch Tử Họa thờ ơ ném nằng và Hoa Thiên Cốt lại cho Lạc Thập Nhất, trước khi đi còn nhìn nằng đầy ân ý. H Hoa Thiên Tuyết khó hiểu chau mày, hẳn nhìn nằng cái gì chứ, nằng cũng không có chộc giận hắn.

Nhìn gian tình giữa Lạc Thập Nhất và Đường Bảo đang diễn ra, Hoa Thiên Tuyết giấu nhem ý định muốn nắm tay Lạc Thập nhất mà hét lớn: Đại ca, huynh thật bực hân mà, con sâu cái kiến cũng thông ăn, khẩu vị quá nặng rồi!!

Đang suy nghĩ liên miên, Hoa Thiên Tuyết cảm thấy trên trán chột nhói đau, nằng tức giận nhú mày. Tên đại ca đầu đàn nào dám đánh lão nương?

- Hòa Tịch, đệ lại nghịch rồi.- Lạc Thập Nhất thở dài.

Hai tỷ muội Hoa Thiên Tuyết chỉ thấy có một đám mây đỏ chuyển động, tụ lại thành hình một thiếu niên 17,18 tuổi mặc bộ áo đỏ rực như lửa, bên hông dắt một đóa cung hoa đỏ hơn màu máu.

- Người mới sao? Chính là hai kẻ về núi cùng Tôn Thượng?

- Ừ, đệ đừng bắt nạt ma mới, hai muội ấy không biết gì đâu. Huynh đang đưa họ đến Ao Tam Sinh.

Ao Tam Sinh? Hoa Thiên Tuyết chau mày. Đó không phải cái thứ khiến Cốt Đầu bị hủy dung sao?

- Ừm, bản thể này nên tắm là phải.- Hòa Tịch bay xuống, đi quanh hai tỷ muội Hoa Thiên Tuyết dò xét. Hoa Thiên Tuyết nghiêng răng, khe giờ chân ngang chân Hòa Tịch, hẳn liền hoa lệ rơi cái bịch.

- Ấy da, Hỏa Tịch sư huynh, sao lại bắt cần vậy?- Hoa Thiên Tuyết rất ra dáng trẻ ngoan ngồi xuống đỡ Hỏa Tịch đứng lên nhưng nửa chừng liền “bắt cần” buông tay, Hỏa Tịch lại hoa lệ rơi xuống lần hai. Lạc Thập Nhất và Hoa Thiên Cốt không nhịn được mà phì cười. Hỏa Tịch biết mình bị Hoa Thiên Tuyết chơi xỏ, tức giận cười mây chạy đi.

Hừ, muốn đấu với ta? Chờ 100 năm nữa thì còn may ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đến Ao Tam Sinh, hai tỷ muội rất thuận lợi vượt qua làm Lạc Thập Nhất trở mặt ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh đi xếp phòng cho cả hai.

Tất nhiên theo nguyên tác thì Hoa Thiên Cốt cùng phòng với Kinh Thủy, còn Thiên Tuyết thì...

Đạch, sao nàng lại ở cùng với nữ phụ độc ác nhất truyện- Nghe Mạn Thiên?

- Ngươi cùng phòng với ta?- Trước mặt Hoa Thiên Tuyết chính là Boss nhân vật phản diện Nghe Mạn Thiên, vị đại tỷ có thân hình nóng bỏng và khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Nghe Mạn Thiên thực sự rất đẹp. Hoa Thiên Tuyết phân vân không biết tính cách của vị đại tỷ này như thế nào, nhưng nàng bỗng nổi lên ý định trêu ghẹo vị ngự tỷ này.

- Mỹ nhân, ta tên Hoa Thiên Tuyết, chúng ta cùng làm quen a~

Nghe Mạn Thiên nhún mày nhìn khuôn mặt biến thái đáng đánh kia của Hoa Thiên Tuyết, bĩu môi:- Tránh xa ta ra, thật đáng đánh...

- Ấy da, mỹ nhân đừng có vô tình như vậy chứ, thật là làm con tim người ta tổn thương mà~~~~

Biến thái!

Nghe Mạn Thiên không dấu vết lùi ra sau một bước. Loại người này tốt nhất là đừng dây vào!

Phát giác được hành động của Nghe Mạn Thiên, Hoa Thiên Tuyết lại càng sinh lòng trêu chọc vị mỹ nhân này, nàng làm giọng đáng khinh hơn:- Mỹ nhân, sao lại xa cách như vậy chứ~~ Đến gần ôm cái nào~~

- NGƯỜI CÚT RA CHO TA!!!!!!

-----*****-----

- Uầy, có vẻ đùa hơi quá rồi...- Hoa Thiên Tuyết bị Nghe Mạn Thiên đuổi ra khỏi phòng liền leo lên gốc cây đào lớn gần đó ngủ tạm. Nàng vắt chân bắt chéo, miệng ngâm cô lau, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm trên trời.

Soạt

Tiếng động vang lên phá vỡ sự yên bình trong đêm. Hoa Thiên Tuyết quay sang hướng phát ra tiếng động:- Ai?

Một bóng người bước ra. Nữ tử đó đẹp như thiên tiên, mái tóc dài đen óng ả bay bay trước gió, tà áo màu trắng phát phơ bông bênh. Hoa Thiên Tuyết cảm thấy hô hấp như đình trệ. Đẹp quá!

Nữ tử kia mặc trên người một bộ y phục trắng thêu hoa sen. Tóc dài không buộc bay bay. Lông mi dài, cong vút như cánh bướm. Đôi ngươi như chứa cả vũ trụ. Chiếc cảm thon nhẹ, bên trên là đôi môi đỏ mọng như trái sơ ri.

Hoa Thiên Tuyết cứ ngơ ngác nhìn nữ tử kia tiến đến gần mình, trong đầu chọt lóe lên một đoạn hình ảnh rất quen thuộc nhưng nàng lại không tài nào nắm bắt.

- Chúng ta...có phải đã từng gặp nhau?

Người kia đến gần cây đào, nhún nhẹ một cái, động tác thật nhẹ nhàng toát ra sự lãnh ngạo từ xương tủy. Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, giọng nói thanh lãnh vang lên:- Ta là....

Hoa Thiên Tuyết chưa kịp nghe xong đã thấy mình lịm đi...

Sáng ra, Hoa Thiên Tuyết cảm thấy đầu vô cùng đau, mấy hình ảnh trong mơ cứ hiện ra. Nàng mơ thấy có một nữ tử tóc trắng như tuyết mặc y phục màu máu đang đánh nhau với một nữ tử tóc đen như mực, trên trán có nốt chu sa đỏ rực hình hoa bỉ ngạn...

- Thiên Tuyết!

Một giọng nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của Hoa Thiên Tuyết. Nàng nhú này nhìn Khinh Thủy đang thở hồng hộc:- Có chuyện gì?

Khinh Thủy hít thật sâu mấy hơi:- Là như vậy. Sáng nay Thiên Cốt đi học ngủ gật làm Đào Ông rất tức giận cho nên đã làm khó nàng. Sau đó Thiên Cốt nói gì đó về thần khí, bị Đào Ông đưa đi gặp Tam Tôn rồi...

- Cái gì?

Hoa Thiên Tuyết giật mình vỗ trán. Chết rồi, sao nàng lại quên tình huống này chứ, thật điên quá mà!!

Nếu không phải tên Đông Phương Úc Khanh kia nhiều chuyện kể cho Cốt Đầu nghe về chuyện thượng cổ thần khí thì...

Đông Phương Úc Khanh, ta kết thù với huynh rồi đấy!!!

Đông Phương Úc Khanh: Ất xui!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hoa Thiên Tuyết rất nhanh đã phi thân đến trước ngưỡng cửa đại điện, khi đến đã nghe thấy tiếng rống giận của Thế Tôn Ma Nghiêm, trong giọng chứa đầy uy áp.

- Người muốn làm phản phải không?

Hoa Thiên Tuyết che dấu sự bất mãn, chỉ hơi nhíu mày, cố gắng chỉnh lại cảm xúc, sau khi thấy không còn gì khác mới bước vào, bước chân trầm ổn, tựa như không xem uy áp của Ma Nghiêm vào mắt. Nàng liếc nhìn lên Tam Tôn, Bạch Tử Họa vẫn một thân bạch y không nhiễm hồng trần ngồi ở giữa, bên tay phải là một nam tử tà mị, mái tóc màu trắng chỉ vấn lên một kiểu đơn giản nhưng lại vô tình lộ ra một khí chất câu nhân, đôi mắt đào hoa chứa ý cười nhìn Hoa Thiên Tuyết vừa vào, trên tay là một cây phát trần nhẹ nhàng phẩy, khoe môi cong lên nụ cười xem kịch, đây có lẽ là Nho Tôn Sinh Tiêu Mặc.

Hồ ly!!

Hoa Thiên Tuyết trong đầu hiện lên hai chữ. Đây 100% chính là loại người phúc hắc ẩn mình.

Hoa Thiên Tuyết lại không dấu vết đánh giá nam tử mặc đồ đen ngồi bên tay trái Bạch Tử Họa, nam tử này trên người tỏa ra một loại khí chất thành thực, trên khuôn mặt nghiêm nghị là một vết sẹo dài khiến nam tử này trông khá dữ tợn. Vị này khẳng định chính là Thế Tôn Ma Nghiêm đi.

Hoa Thiên Tuyết đánh giá xong liền chấp hai tay, hơi cong người xem như chào hỏi, giọng không mặn không nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh vang lên trong đại điện:- Đệ tử Hoa Thiên Tuyết bái kiến Tam Tôn.

- Người là kẻ nào mà dám xông vào điện nghị sự?

Ma Nghiêm cau có nhìn Hoa Thiên Tuyết, giọng chứa sự bất mãn không hề che giấu.

Từ khi Hoa Thiên Tuyết bước vào điện nghị sự, Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày. A đầu này sao lại đến đây? Nhưng sau khi nhìn thấy Hoa Thiên Cốt đang tái mặt quỳ bên cạnh thì liền hiểu rõ. Xem ra a đầu này là vì nàng mới đến.

Sinh Tiêu Mặc nửa nằm nửa ngồi ở trên nhuyễn tháp phe phẩy quạt, hứng thú nhìn Hoa Thiên Tuyết, trên mặt là một bộ biểu tình xem kịch.

Hoa Thiên Tuyết thân nhiên đi đến bên Hoa Thiên Cốt, nâng vị tỷ tỷ song sinh của mình đứng dậy, cẩn thận lau đi mồ hôi lạnh ứa ra trên trán nàng. Ma Nghiêm mặt đen kịt, vết sẹo trên mặt giật giật.

- Sao người không trả lời?- Ma Nghiêm bắt mắt hỏi.

Hoa Thiên Tuyết nhìn Hoa Thiên Cốt đã khá ổn định mới quay sang nhìn Ma Nghiêm, giọng không nóng không lạnh hỏi lại:- Sao đệ tử phải trả lời?- Lời

nói kinh thiên động địa phát ra từ trong miệng nàng tựa như chỉ là đang nói về việc hôm nay ăn gì.

- Ngươi...- Ma Nghiêm có chút không nói nổi nhìn Hoa Thiên Tuyết.

- Xin hỏi Thế Tôn vì sao lại to tiếng với tỷ tỷ ta? -Hoa Thiên Tuyết lại lên tiếng, trong lời nói ẩn ẩn chút bất mãn.

Ma Nghiêm thấy nàng cho mình một bậc thang (Lãnh: Có sao?), cũng không nhắc đến việc nàng bất kính với mình nữa, tuy nhiên trong lòng vẫn là ghi nhớ món giận này.

- Nàng ta biết bí mật của Thượng cổ thần khí, ngươi chính là người đang giữ Lục giới toàn thư?

Hoa Thiên Tuyết môi mím lại:- Chính là đồ đệ, Thế Tôn hỏi Lục giới toàn thư đây là muốn đồ đệ giao ra sao?- Xem ra lúc này Kinh Thủy là tuân lệnh Thế tôn có ý gọi nàng đến đây.

Ma Nghiêm thấy nàng nói trắng ra thì cũng rất thẳng thắn nói:- Đúng vậy, Lục giới toàn thư ở trong tay ngươi rất không an toàn, ta muốn ngươi tự nguyện giao ra.

- Lục giới toàn thư tuy có ghi chép về chuyện của Lục giới nhưng cũng chứa đựng những bí mật của phái Mao Sơn, Thế Tôn nói giao ra có hơi không đúng. Tuy ta không phải loại người chính trực gì nhưng dù sao cũng đã nhận ủy thác của Thanh Hư đạo trưởng, vậy nên việc giao ra toàn bộ Lục giới toàn thư là không thể.

- Vậy có nghĩa là ngươi không muốn giao ra?- Ma Nghiêm có chút tức giận trừng Hoa Thiên Tuyết. Nói từ này giờ nha đầu này là vẫn không giao ra đi?

Hoa Thiên Tuyết khoé môi cong cong:- Đồ đệ chỉ nói là không thể giao ra toàn bộ.

Ma Nghiêm giờ mới phát hiện mình là bị nha đầu này đùa giỡn, khuôn mặt nghiêm nghị đỏ lên vì giận, nhin không nổi quát:- Vậy còn không giao ra?

Sênh tiêu Mặc rất không lương tâm cười lớn, nhưng lại bị Ma Nghiêm trừng cho nên đành phải nín cười, khuôn mặt vì nín cười mà đỏ cả lên, trông cực kì câu nhân.

Bạch Tử Họa khoé môi cong nhẹ, ánh mắt nhuộm chút ý cười.

Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, vung tay lên, Lục giới toàn thư đã ở trong tay. Nàng lại phát tay một cái, Lục giới toàn thư liền bị chia nửa, một nửa là nói về chuyện Lục giới, còn nửa kia đương nhiên là chuyện về phái Mao Sơn.

Ma Nghiêm nhận lấy nửa kia từ Hoa Thiên Tuyết, ánh mắt nhìn nàng có chút rối rắm. Tuy mới gặp nhau lần đầu tiên nhưng lại có thể nhìn ra nàng là một người không dễ khuất phục, đến ngay cả uy áp của hắn cũng không khiến nàng nhân nhượng nửa phần, nhưng sao khi hắn nói muốn nàng giao ra Lục giới toàn thư, nàng lại có thể giao ra đơn giản như vậy, là nàng không quan tâm đến hay là ngay từ đầu nàng đã không hề để tâm? Thật là một người khiến người khác cảm thấy mâu thuẫn.

Đúng như Ma Nghiêm nghĩ, Hoa Thiên Tuyết ngay từ khi bị Thanh Hư đạo trưởng giao cho Lục giới toàn thư thì chỉ cảm thấy cầm cũng được mà không cầm cũng chả sao, dù sao nàng cũng đã biết trước mọi việc, vì vậy mà quyền Lục giới toàn thư này nàng biết dù sao cũng phải giao ra thì giao ra sớm hay muộn, giao cho ai cũng giống nhau cả thôi.

Hoa Thiên Tuyết là một người vô cùng tùy ý, nàng cúi đầu như một cái lễ rồi kéo tỷ tỷ mình là Hoa Thiên Cốt ra khỏi điện.

*

*

*

Bầu trời Trường Lưu vô cùng xanh, hôm nay lại càng xanh hơn, trong hơn và đẹp hơn. Gió mang theo hương hoa cứ từng đợt từng đợt ủa về khiến cho lòng người thoải mái.

Hoa Thiên Tuyết nhàn nhã nằm ở trên cao quan sát Hoa Thiên Cốt học tập. Nhưng phàm là người quen thân với Hoa Thiên Tuyết thì rất dễ dàng để nhận ra nụ cười hôm nay của Hoa Thiên Tuyết vô cùng mất tự nhiên, thậm chí quan sát kĩ có thể thấy được hân ý trong mắt nàng.

Vì sao ư?

Đơn giản là do sáng nay lúc nàng rời giường, theo thường lệ thì Nghê Mạn Thiên đã đến Hội điện rồi. Hoa Thiên Tuyết rất nhàn nhã rửa mặt rồi phòng sau đó cực kì giật mình khi thấy khuôn mặt băng sơn ngàn năm của Bạch Tử Họa Bạch tôn thượng đang lăm lăm chắn trước cửa phòng nàng. Đùa à, mới sáng ra hắn đem khuôn mặt lạnh băng đó đến tìm nàng làm cái gì? Không sợ dọa chết trái tim bé bỏng của nàng sao?

Chinh chu lại cảm xúc, Hoa Thiên Tuyết rất vô tội hỏi:- Tôn thượng đại giá quang lâm không biết có gì chỉ giáo?

Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn Hoa Thiên Tuyết một hồi, sau đó mới cất cái giọng trong trẻo như ngọc mà lạnh nhạt như nước lũ kèm theo chút lạnh lùng như tuyết mùa đông- Linh chi ngàn năm của sư huynh ta, là ngươi làm?

Hoa Thiên Tuyết ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng đã đem Ma Nghiênm ra mắng hàng nghìn lần. Mịa, tên mặt sẹo này, rõ ràng là hán ăn hiếp Cốt Đầu nhà nàng,nàng cùng lắm cũng chỉ đem vài cái củ linh chi của hán đi làm đồ ăn cho Đường Bảo, không ngờ hán lại không biết xấu hổ đi báo lại cho Bạch Tử Họa, đồ trẻ trâu!!!

Ma Nghiênm: Ất xii!!!!!! Là kẻ nào dám mắng bổn tôn? ?

- Sao không trả lời?

- Khụ,Tôn thượng không biết nghe từ đâu vậy,ta sao lại biết được linh chi của Thế tôn Ma Nghiênm là bị cái gì?

-.....- Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Tuyết, thực ra hán cũng sẽ không vì mấy củ linh chi kia của sư huynh mà gây chuyện, chỉ là bất giác có chút muốn gặp nàng thôi, mặc dù hán thừa sức dùng kính để quan sát nàng, nhưng.....

- Tôn thượng?

- Không có gì, nếu ngươi không biết thì thôi.- Bạch Tử Họa đã nhìn thấy nàng, mục đích đã đạt được , không nhiều lời rồi đi.

Hoa Thiên Tuyết: Đây là đang muốn trêu chọc nàng hay

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hoa Thiên Tuyết đảo mắt, tạm thời quên đi chuyện ban sáng, hứng thú nhìn bên dưới. Ở đó, Hoa Thiên Cốt đang chăm chú lắng nghe Lạc Thập Nhất chỉ dạy, Kinh Thủy thì đang tập ngự kiếm còn Nghê Mạn Thiên đang thoải mái xoay tròn trên không trung khiến nam sinh phía dưới si mê choáng váng.

Chắc, đúng là mỹ nhân,làm gì cũng được đề ý.

Hoa Thiên Tuyết lắc đầu cảm thán, vô tình nhìn lên Tuyết Tinh Điện.

Tuyết Tinh Điện lơ lửng ở phía đông bầu trời, so với chính điện Trường Lưu Sơn thì nhỏ hơn một chút. Thác nước đổ xuống như một sợi dây xích nhỏ nối liền Tuyết Tinh Điện với Trường Lưu Sơn.

Hoa Thiên Tuyết có chút ngậy người nhìn Tuyết Tinh Điện rồi lại nhìn rộng ra Trường Lưu Sơn, không thể phủ nhận Trường Lưu Sơn tựa như một bức tranh đẹp lung linh, huyền ảo...

Bỗng một trận ồn ào kéo Hoa Thiên Tuyết ra khỏi dòng suy nghĩ, nàng liếc mắt về phía sân tập, rõ ràng là tiếng ồn là phát ra từ bên đó, hóa ra là Nghê Mạn Thiên muốn so tài với Sóc Phong nhưng lại bị hán làm ngơ.

Hoa Thiên Tuyết không thể phủ nhận Nghê Mạn Thiên thật là trẻ con, chỉ là vấn đề thực lực mà cũng muốn so đo, và lại còn muốn so đo với một khúc gỗ như Sóc Phong, thật là ngốc!

Chông vang lên, đã đến giờ tan học.

Nghê Mạn Thiên tức giận ném kiếm bỏ đi kéo theo rất nhiều người rời khỏi, Hoa Thiên Cốt cùng Kinh Thủy cẩn thận cất kiếm lại rồi về phòng. Trong sân rộng lớn nhất thời chỉ còn mình Lạc Thập Nhất đang suy tư nhìn phương hướng Nghê Mạn Thiên rời đi,khẽ nhíu mày, phát tay , toàn bộ kiếm bay lại vào trong giá.

Hoa Thiên Tuyết nhìn Lạc Thập Nhất lẻ loi đứng giữa sân, nhất thời rất muốn trêu chọc vị sư huynh khẩu vị nặng này. Nàng nhún người, từ trên nóc nhà nhảy xuống trước mặt Lạc Thập Nhất làm hán giật mình suýt đứng tim.

- Sư huynh, đang suy nghĩ cái gì vậy? Không phải đang suy nghĩ bậy bạ gì chứ, hay là...- Hoa Thiên Tuyết khẽ liếc nhìn phương hướng Nghê Mạn Thiên rời đi, khẽ miệng cong lên nụ cười có chút mờ ám làm Lạc Thập Nhất nổi cả da gà, vội vàng thanh minh:- Tiểu Tuyết, muội đừng có suy nghĩ cái gì bậy bạ, ta đối nàng không có hứng thú, tuyết đối không như muội nghĩ đâu...

- Nha? Muội cái gì cũng chưa nói a~ Sư huynh, cái này gọi là có tật tất giật mình, chẳng lẽ huynh thực sự...- Nhìn bộ dáng quẫn bách đáng yêu của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Tuyết rất không phúc hậu cười,

Lạc Thập Nhất rồi rầm lộp bấp nói:- Thực sự không có cái gì hết, chỉ là Nghê Mạn Thiên có chút giống như...- Nói đến giữa chừng thì bỗng dừng lại, tựa hồ như là có cái gì đó rất khó nói. Bộ dạng đó của hán vô tình kích thích trí tò mò của Hoa Thiên Tuyết, nàng đến gần hán hơn, bộ dạng rất hóng hót hỏi:-Nghê Mạn Thiên giống ai? < Không lẽ kịch tình thay đổi? Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên có gian tình? >

Lạc Thập Nhất nhìn bộ dáng tò mò đáng yêu của Hoa Thiên Tuyết, bất giác cười một cách bất đắc dĩ, cũng không dấu diếm, kéo Hoa Thiên Tuyết ngồi xuống dưới gốc cây lúc gần đó. Hoa Thiên Tuyết rất ngoan ngoãn đi theo Lạc Thập Nhất ngồi xuống, một bộ trẻ ngoan dễ dạy làm Lạc Thập Nhất có chút buồn cười. Hân nhẹ nhàng xoa đầu nàng, giọng nói ấm áp vang lên:- Ta có một vị muội muội kém ta 6 tuổi, hai huynh muội ta chỉ mới sống với nhau được 2 năm thì nhà ta gặp phải ân oán giang hồ mà bị thảm sát. Lúc đó ta mới chỉ có 7 tuổi, vẫn là một tiểu hài tử cho nên tất nhiên là rất sợ hãi nhìn cảnh chém giết, ta sợ đến mức trốn biệt trong phòng muội muội, chỉ biết ôm muội muội bé bỏng mà run cầm cập. Có lẽ là do ông trời quá độc ác đi, cứ vậy mà cho mấy kẻ áo đen kia tìm tới được phòng mà chúng ta đang trốn,ta bị chém một nhát thật sâu trước ngực, muội muội cũng vô ý mà bị thương ở lưng. Hình như bọn chúng tưởng ta đã chết cho nên liền ôm muội muội của ta rời đi. Vậy là từ đó hai huynh muội ta xa cách nhau.Cho đến khi gặp Nghê Mạn Thiên, ta bỗng có cảm giác vô cùng thân quen, chỉ là không dám chắc chắn thôi.

Lạc Thập Nhất kể xong,Hoa Thiên Tuyết liền nhìn không được hỏi:- Sao huynh không nghĩ muội muội mình đã chết?

Lạc Thập Nhất mím môi:- Gia tộc ta tuy không lừng lẫy gì nhưng cũng có một số linh thức cổ xưa, tỷ như...những người thân có chung máu huyết thì thường sẽ có một số cảm ứng tâm linh đối với nhau, việc cảm ứng kia mạnh hay yếu là tùy ở từng thể hệ,ta là thể hệ có cảm ứng rõ nhất và chính xác nhất trong cả gia tộc, cho nên ta đối với việc muội muội mình còn sống vô cùng tin tưởng.- Càng nói thì càng ôn nhu, tựa như hẳn thực sự đang đối vị muội muội ấy nói chuyện vậy. Biểu tình ôn nhu trên khuôn mặt hẳn làm Hoa Thiên Tuyết có chút thất thần.

- Vậy sao huynh lại cảm thấy Nghê Mạn Thiên chính là vị muội muội đó?- Đây chính là điều mà nàng chưa hiểu.

Lạc Thập Nhất nhìn xa xăm, trong giọng là một mảnh mông lung:- Cảm giác...

Cảm giác sao?

Hoa Thiên Tuyết bản thân suy nghĩ,cuối cùng quyết định làm người tốt một lần:-Hay là để ta điều tra bên phía Nghê Mạn Thiên giúp huynh? Nếu như đúng như lời huynh nói thì hẳn là vết chém kia sẽ có để lại sẹo cho nàng đi, at sẽ giúp huynh dò xét.

- Thật?

- Thật, huynh đừng có thiếu tin tưởng ta vậy chứ!

Hoa Thiên Tuyết đưa Lạc Thập Nhất thêm vài câu liền rời đi. Lạc Thập Nhất nhìn bóng lưng nàng, trong đầu là một mảnh trống rỗng. Hắn thật không hiểu nổi nàng là loại người như thế nào nữa, nàng là người trông có vẻ vô tâm vô phế nhưng thực ra lại là một người khá quan tâm đến mọi chuyện xung quanh, là người sự phiền phức, tiết nào cũng có thể trốn học, vậy mà lại có tâm tư giúp hắn một việc phiền phức như vậy...

Nàng rót cuộc là người như thế nào đây? Thật khiến người khác cảm thấy mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hoa Thiên Tuyết một đường trở về phòng thì đụng phải Nghê Mạn Quân, nàng ta là cái nhân vật bỗng dưng xuất hiện, Hoa Thiên Tuyết đoán có lẽ do mình xuất hiện khiến cho một số nhân vật không nên tồn tại lại có, nhưng mong đó chỉ là do nàng nghĩ quá thôi. Mà phải nói cái người Nghê Mạn Quân này thực sự rất đáng ghét, Nghê Mạn Thiên nếu hơi có chút bốc đồng thì nàng ta chính là chua ngoa, Nghê Mạn Thiên có hơi chút trẻ con còn nàng ta thì lại vô cùng kênh kiệu, hoàn toàn thừa hưởng tính cách của nhân vật “ Nghê Mạn Thiên” trong Hoa Thiên Cốt bản gốc. Dựa vào bản thân chính là biểu tỳ của Nghê Mạn Thiên, cháu gái của Bồng Lai đảo chủ Nghê Thiên Trọng lại có chút thiên phú tu tiên liền bắt đầu nổi gió nổi bão,bất nạt rất nhiều đồng môn sư huynh muội,vậy cho nên có rất nhiều người chán ghét nàng ta nhưng lại ngại uy phong của Bồng Lai đảo và Nghê Mạn Thiên(mặc dù chính bản thân Nghê Mạn Thiên cũng không thích nàng ta cho lắm) cho nên chỉ có thể cắn răng ngậm bồ hòn làm ngọt.

- Có chuyện gì sao?- Hoa Thiên Tuyết nhìn Nghê Mạn Quân chần trước mặt mình,đi theo phía sau là một đồng kê ba hoa nịnh bợ, không khách khí hỏi.

Nghê Mạn Quân khinh thường xen lẫn một chút không cam lòng nhìn chằm chằm Hoa Thiên Tuyết, nàng ghét nhất chính là cái vẻ mặt việc gì cũng không quan tâm của Hoa Thiên Tuyết, thật sự rất muốn đem cái mặt này của nàng xé bỏ.

- Không có việc gì thì ta đi trước.- Hoa Thiên Tuyết lạnh nhạt lách mình tránh khỏi Nghê Mạn Quân, nàng còn phải tìm muội muội giúp Lạc sư huynh,không rảnh ở đây chơi trò con nít với nàng ta.

Tuy nhiên Hoa Thiên Tuyết có vẻ đã động phách đuôi của Nghê Mạn Quân, nàng ta bỗng nhiên giơ chân ra có ý định ngăn chân Hoa Thiên Tuyết,Hoa Thiên Tuyết tất nhiên sẽ không để bản thân chịu ủy khuất,nhanh nhẹn tránh khỏi tầm chân Nghê Mạn Quân,nhàn nhả rời đi,trước khi đi còn rất không có lương tâm vọng lại một câu:-Lần sau nhìn kĩ rồi hãy làm,tầm chân như vậy có thể ngăn được lũ Tiểu kê(gà rừng) đấy.

Nghê Mạn Quân tức giận đỏ bừng mặt,không cam lòng trừng mắt Hoa Thiên Tuyết một hồi rồi phất áo rời đi.

Trong phòng, Nghê Mạn Thiên vẫn chưa thấy về, Hoa Thiên Tuyết rảnh rồi không có việc gì liền đi tìm Hoa Thiên Cốt. Vừa bước vào phòng của Kinh Thủy và Hoa Thiên Cốt thì Hoa Thiên Tuyết liền bị một vật thể lạ đập vào mặt. Nàng tức giận túm lấy hai sợi râu của Đường Bảo, gằn giọng:- Muốn chết hả con sâu kia?

- Mẹ nuôi, Cốt Đầu ném con...

- Vậy thì sao? - Hoa Thiên Tuyết rất không vui lắc lắc thân mình mập mạp của Đường Bảo, sau đó liền ném nó lên tạo thành một đường cong parabol tuyệt đẹp rơi cái uyech lên giường.

Đường Bảo bị ném mếu máo ôm gối, rống lên tố cái hành vi vô nhân đạo của Hoa Thiên Tuyết:- Cốt Đầu, Kinh Thủy, mẹ nuôi ném Đường Bảo...

Chưa ném chết người là may rồi!

Hoa Thiên Tuyết bấu môi, tò mò nhìn bộ quần áo đang thêu dở trên bàn:- Đây là...

- Là ta thêu cho Đường Bảo mặc a. - Kinh Thủy nhanh chóng rút trà cho Hoa Thiên Tuyết. Hoa Thiên Tuyết nhìn Hoa Thiên Cốt đang chăm chú đọc sách, cũng không nhớ làm phiền hai người:- Thôi, ta chỉ là đến xem chút thôi, giờ có lẽ Nghê Mạn Thiên cũng đã trở về rồi, ta cũng nên về phòng thôi. - Nói rồi liền ly khai.

- Sao về muộn vậy? - Nghê Mạn Thiên ngồi ăn điểm tâm trên bàn nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết về thuận miệng hỏi. Hoa Thiên Tuyết rất tự nhiên đi đến bên bàn, đem điểm tâm bỏ vào miệng:- Ta có chút việc cần giải quyết.

- Nha. - Nghê Mạn Thiên gạt đầu, sau đó cả căn phòng liền im lặng có chút quý dị, cuối cùng vẫn là Hoa Thiên Tuyết lên tiếng:- Nghê Mạn Thiên.

- Ân?

- Có thể coi y phục ra không?

- ....

Hoa Thiên Tuyết chợt phát hiện mình nói vậy có vẻ không trong sáng cho lắm, Nghê Mạn Thiên cũng bị dọa sợ mà lui lại mấy bước, tựa như Hoa Thiên Tuyết là sai lang hổ báo mà đề phòng.

- Khụ... cái đó không như người nghĩ, kì thật ta chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi.

Nghê Mạn Thiên có vẻ không tin tưởng Hoa Thiên Tuyết cho lắm, miễn cưỡng hỏi:- Người... muốn tìm hiểu... cái gì?

- Trên người người có một vết sẹo nào không? - Hoa Thiên Tuyết thẳng thắn hỏi thẳng. Nghê Mạn Thiên gạt mình:- Sao người biết? Chẳng lẽ người....

Hoa Thiên Tuyết rất lưu manh trả lời, giọng điệu ngả ngớn:- Lần trước người tắm không có khóa cửa. Uầy, làn da của người... chẹp chẹp....

Nghê Mạn Thiên đỏ bừng hết lớn:- HOA THIÊN TUYẾT NGƯỜI ĐI CHẾT ĐI !!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

- Có vẻ như mình chọc hơi quá đà rồi. - Hoa Thiên Tuyết thờ dãi nhìn trời. 1 tháng ở cùng phòng với Nghê Mạn Thiên thì hết 2 tuần là nàng bị đuổi ra khỏi phòng sống kiếp màn trời chiếu đất. Nàng bị ai phát hiện hình như mình có xu hướng tự ngược, cứ thích đùa giỡn Nghê Mạn Thiên rồi để bị đuổi ra khỏi ổ chăn ấm áp. Có lẽ nàng nên cảnh tỉnh lại bản thân một chút.

- Hừm? Mùi gì vậy? - Hoa Thiên Tuyết khịt khịt mũi, trong không khí có mùi thơm rất lạ, nghe có vẻ giống... mùi tinh dầu chiết xuất từ hoa...

Ở cái nơi thanh nghiêm như Trường Lưu Sơn sao lại có mùi tinh dầu hoa? Cái này không phải chỉ có gái thanh lâu mới sử dụng sao? Ngặt nổi sao cái mùi này có vẻ quen quen vậy...

Hoa Thiên Tuyết mò theo mùi hương đến trước cửa một căn phòng, nhún người leo lên nóc nhà, mở một tấm ngói rồi rất tự nhiên nhìn vào trong phòng.

Ách, đây có tính là nàng nhìn trộm khuê nữ nhà khác tắm không?

Hoa Thiên Tuyết thực phân vân không biết có nên làm quân tử mà đóng lại ngói cho cái người dưới kia hay không. Nhưng không cần Hoa Thiên Tuyết quyết định thì đã nghe thấy âm thanh không hề xa lạ từ dưới vọng lên:- Bích Xuân, đem thêm dầu rót vào đi.

Không thể nào Hoa Thiên Tuyết nhằm giọng của Nghê Mạn Quân với ai khác được!

Mẹ nó, cư nhiên là Nghê Mạn Quân dùng cái loại dầu tằm lợm này!!!

Hoa Thiên Tuyết ngay từ kiếp trước đã rất căm ghét những mùi hương quá nồng, tí như cái mùi mà Nghê Mạn Quân đang dùng để tắm rửa kia, nó khiến cả người nàng khó chịu vô cùng, có cảm giác như có sâu nó đang bò trong mũi vậy (Ơ), cũng may bình thường nàng ta thường tìm nàng gây chuyện vào khoảng gần chập tối cho nên mùi hương có vẻ nhạt chứ nếu nàng ta mà dám đi tìm nàng gây chuyện với cái mùi kinh tằm này thì không biết đã bị nàng đánh mấy trăm lần rồi.

Hoa Thiên Tuyết định rời đi thì đúng lúc Nghê Mạn Quân xoay lưng lại với nàng làm lộ ra một vết sẹo dài cỡ 5 cm vô cùng bất mắt. Hoa Thiên Tuyết giật mình khựng lại, nhìn chằm chằm vết sẹo kia. Lạc sư huynh nói muội muội của huynh ấy có vết sẹo ở lưng, nếu tính theo tuổi thì chắc là cỡ 4,5 cm..

Không lẽ Nghê Mạn Quân là muội muội của Lạc sư huynh?

Nhưng Lạc sư huynh lại nói Nghê Mạn Thiên có thể là muội muội thất lạc của mình, mà Nghê Mạn Thiên khi nghe mình nói đến vết sẹo cũng rất kinh ngạc, không giống như đang nói dối, tuy nhiên mình lại không biết vết sẹo của Nghê Mạn Thiên là ở đâu, lỡ như không phải thì chẳng lẽ Nghê Mạn Quân thực sự là....

Mịa, chuyện ngày càng rắc rối rồi!

Hoa Thiên Tuyết mím môi nhẹ nhàng đóng lại mảnh ngói rồi rời đi, trog lòng đã loạn thành một đoàn.

Cốt truyện có vẻ như đã có một sự thay đổi không hề nhẹ. Bắt đầu từ việc nàng trở thành chương môn phái Mao Sơn rồi đến việc nàng rơi vào ly rượu của Bạch Tử Họa mà không phải Cốt Đầu, tiếp theo là đến việc Lạc Thập Nhất có một muội muội thất lạc. Mịa, có vẻ như việc cốt truyện thay đổi là liên quan đến Hoa Thiên Tuyết nàng. Hải...từ lúc đầu khi định giúp Lạc Thập Nhất sư huynh chỉ vì nàng nghĩ việc này vô cùng đơn giản, chỉ cần nàng trộm nhìn lên vị Nghê Mạn Thiên tiểu thư xem xét nàng có hay không có vết sẹo ở lưng thì xong, ai dè lại dè đâu ra một vị Nghê Mạn Quân này nữa chứ. Số đại huynh Lạc Thập Nhất này cũng thật là nhọ đi, trong cốt truyện chính gốc thì đây vào Nghê Mạn Thiên tỷ tỷ, giờ thì lại đây tiếp vào nhị tỷ của vị Nghê Mạn Quân cô nương đây, thật là...không biết phải nói vị sư huynh này có duyên với nhà họ Nghê hay là do kiếp trước nợ phong lưu nhà họ Nghê nhiều quá đây.

Nhưng dù sao thì Hoa Thiên Tuyết nàng cũng đã đồng ý với Lạc sư huynh là sẽ giúp đỡ huynh ấy tìm muội muội, giờ mà rút lại thì mặt mũi còn đâu. Thật là cái miệng hại cái thân mà!!!!

Hoa Thiên Tuyết hồi hận ngửa mặt lên trời rống thảm trong lòng.

Cước bộ nhẹ nhàng chạy đến khu rừng phía sau núi, đây là nơi mà tối nào Hoa Thiên Tuyết cũng đến để luyện công. Thật ra mọi người thường ngày đều chỉ nhìn thấy nàng ham ngủ, lười biếng, suốt ngày trốn học, nhưng thực ra đằng sau vẻ lười biếng kia lại là những buổi tối không ngủ điên cuồng luyện công và những vết thương chằng chịt dưới lớp quần áo vẫn còn đang thắm tím. Buổi sáng nghỉ ngơi ban đêm luyện tập xem như đã dần trở thành thói quen của Hoa Thiên Tuyết, mỗi lần bị thương xong thì sức chịu đựng của nàng cũng được tăng lên, giờ đối với nàng, những vết thương nhẹ đã không cần phải nhủu mảy một cái.

- Hừm? Sóc Phong? - Hoa Thiên Tuyết nhìn bóng dáng màu trắng nổi bật giữa trời đêm trước mặt, nhẹ giọng gọi.

Sóc Phong quay lại nhìn nàng, vẫn chiếc mặt nạ vạn năm không tháo ra: - Ngươi đến muộn.

- Ách, có tí việc cần phải giải quyết, xin lỗi đã khiến ngươi chờ.

Hoa Thiên Tuyết gãi mũi, nàng gấp Sóc Phong vào lần thứ 3 luyện công, lúc ấy là do nàng luyện quá hăng say mà không để ý là Sóc Phong đang ở trên cây nhìn chằm chằm nàng, cho đến khi nàng vô tình bị thương ở cánh tay phải thì hắn mới xuất hiện băng bó cho nàng, vậy là từ đó mỗi lần Hoa Thiên Tuyết luyện công thì Sóc Phong đều đến nhìn. Nếu nàng nhớ không lầm thì lần đó là hắn đang ngủ trên cây mà bị nàng làm ồn đánh thức thì phải.

- Không có gì. - Sóc Phong lạnh nhạt nhún một cái lên cây, để lại Hoa Thiên Tuyết đang trầm lặng ở dưới. Hoa Thiên Tuyết mím môi, mẹ nó, thái độ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Hoa Thiên Tuyết rất bị ai trừng mắt Sóc Phong một cái rồi nhanh chóng ngồi xuống niệm pháp quyết bắt đầu luyện tiên pháp. Sau một canh giờ thì nàng mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí rồi đứng lên rút kiếm ra tiếp tục luyện kiếm pháp. Đây là chương trình luyện tập quen thuộc mà ngày nào nàng cũng luyện, nhưng đôi khi hứng thú lên thì Sóc Phong cũng sẽ lao vào đánh đối kháng với nàng, cả hai cứ như vậy mà luyện tập cùng nhau (mặc dù cái tên Sóc

Phong mặt than kia chỉ ngồi nhìn nàng luyện công ==)

- !!!! - Hoa Thiên Tuyết nhìn vết thương trên cánh tay, ngửa mặt lên trời rống thảm một tiếng: CMN thật xui xẻo mà!!! Nàng chỉ là hơi lơ đãng một chút vậy mà cũng bị thương là sao? Thật cmn nó chó má !!!!

- Người thất thân. - Bạn nhỏ Sóc Phong rất không có lương tâm đánh một cú thật đau đớn vào vết thương tình thân của ai đó. Đây thật đúng là sát muối vào vết thương mà TAT Hoa Thiên Tuyết khóc không ra nước mắt.

- Người không cần đã kích ta TAT - Hoa Thiên Tuyết bị đá kích ngồi bệt xuống đất, thả kiểm xuống quơ quơ cánh tay bị thương lên hướng Sóc Phong gọi lớn: - Mau mau giúp ta trị thương a!!!

Sóc Phong lạnh nhạt nhìn Hoa Thiên Tuyết, nhìn cho đến khi Hoa Thiên Tuyết nổi hết cả da gà thì mới nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống đi tới cạnh nàng, lại lạnh nhạt đụng đụng vào vết thương của nàng một cái rồi mới thành thành thật thật chữa thương cho nàng. Hoa Thiên Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi, đây căn bản không giống trong nguyên tác lạnh lùng mỹ nam mà là một cái mặt than phúc hắc nhân!!!!

Mặc dù trong lòng thì đã đem Sóc Phong mắng gần ngàn lần nhưng ngoài mặt thì Hoa Thiên Tuyết vẫn rất ung dung trêu đùa hấn:- Ai nha nha, Sóc Phong này, người cũng không nên nhìn ta lưu luyện vậy chứ,ta dù sao cũng là nữ nhân a,sẽ biết ngại ngùng đó~~~

Hoa Thiên Tuyết trong lòng thầm phi nhổ bản thân 3 giây.

Sóc Phong tay hơi khựng lại nhưng rất mau đã trở nên bình thường,tay lại nhanh chóng ỏ vết thương của Hoa Thiên Tuyết sử dụng pháp thuật chữa thương, rất nhanh đã ngưng chảy máu,chỉ để lại một vết thương trông khá là kinh dị. Hoa Thiên Tuyết tặc lưỡi,dù sao cũng là con gái,nàng tất nhiên cũng sẽ không thích trên thân thể mang sẹo.

Sóc Phong liếc nhìn về mặt có chút đau lòng của Hoa Thiên Tuyết, tựa như biết rõ nàng đang suy nghĩ cái gì, môi mông chậm rãi nói:- Sẽ không để lại sẹo.

Hoa Thiên Tuyết có chút kinh ngạc nhìn Sóc Phong. Nhìn tên này có vẻ mặt lạnh nhưng cũng quan tâm người khác phết.

Sóc Phong chữa thương cho Hoa Thiên Tuyết xong liền đứng lên tránh sang một bên tiếp tục nhìn Hoa Thiên Tuyết. Hoa Thiên Tuyết lắc lắc cánh tay bị thương hai cái rồi đứng lên tiếp tục vung kiếm.Cả hai cứ người nhìn ta luyện cho đến hùng đông mới rời đi.

Khi Hoa Thiên Tuyết trở về phòng thì cũng là lúc Nghê Mạn Thiên đang sửa soạn y phục chuẩn bị đến Hội điện,Hoa Thiên Tuyết rất tự nhiên cầm lấy một miếng điểm tâm Nghê Mạn Thiên để trên bàn đưa lên miệng cắn một cái.Nghê Mạn Thiên mặc xong áo ngoài liền từ sau tấm bình phong đi ra thấy Hoa Thiên Tuyết đang rất tự nhiên cầm đồ của mình ăn ngon lành,có chút tức giận giật lại gói điểm tâm :- Người đi đâu mới về? Rửa tay chưa?

Hoa Thiên Tuyết phì phì vụn điểm tâm trên áo,rót cho bản thân một ly trà,bày ra vẻ mặt đau khổ:-Còn không phải do người đuổi ta ra khỏi phòng sao?Ta ngủ ngoài trời thật là lạnh. Người không hỏi ta có bị ốm hay không mà lại hỏi ta đã rửa tay hay chưa, thật không có tình người mà...

Nghê Mạn Thiên có chút rợn người nhìn Hoa Thiên Tuyết thương tâm ôm ngực,ho nhẹ một tiếng có chút không được tự nhiên chạy nhanh ra khỏi phòng.Hoa Thiên Tuyết nhìn bóng lưng nàng bật cười,sau đó liền nằm đổ lên giường ngủ bù.

Thật là mệt chết mà...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hoa Thiên Tuyết tự hỏi bản thân có phải đã gây ra tội nghiệp gì hay không.

- Mama!!

Đấy,lại nữa rồi!

Một cục bông tròn tròn trắng trắng phi như bay vào lòng Hoa Thiên Tuyết dụi dụi vài cái mới lộ cái khuôn mặt có hai con mắt tròn long lanh lên nhìn nàng một cách vô tội. Tuyệt đối đừng nhìn bề ngoài mà phán đoán, cục bông này trông vô hại vậy thôi chứ thực ra nó cực kì nghịch ngợm và phúc hắc.

Cái cục bông này tên là Bạch Bạch.Bề ngoài trông có vẻ giống quả cầu đầy lông mạp mạp,toàn thân một màu trắng muốt, sờ vào cực kì thích. Một tuần trước Hoa Thiên Tuyết như thường lệ đến sau rừng tập võ,vô tình lại bị thương,máu chảy trúng cái vòng cổ mà Đông Phương Úc Khanh đã tặng nàng lúc trước, vậy là cái vòng cổ liền nứt ra và cái sinh vật...nhằm,Bạch Bạch từ trong chui ra. Mới ban đầu nó chỉ nhỏ như Đường Bảo nhưng sau khi ăn ăn và ăn suốt 3 ngày thì đã trở nên béo mập bằng cái bánh bao thịt của Vương Tử (trong 1/2 Prince),không, nó thậm chí còn béo hơn bánh bao thịt!

Hoa Thiên Tuyết ban đầu thấy Bạch Bạch rất đáng yêu nhưng chỉ sau một tuần qua thì xin lỗi, nó thực đáng sợ mới đúng!!!

Tỷ như lúc Hoa Thiên Tuyết và Sóc Phong đang bàn bạc về việc tu luyện thì nó ngồi một bên vừa ăn bánh bao vừa nói như cái loa.

- Mama! Người hồng hạnh xuất tường! Tiểu Sóc Sóc, người không thể dụ dỗ mama của Bạch Bạch, mama của Bạch Bạch đã có baba rồi.

-...- Hoa Thiên Tuyết trán chảy xuống 3 dòng hắc tuyến.

- Tiểu Sóc Sóc người đừng có nhìn ta như vậy, cô nương gia nhà người ta sẽ thẹn thùng~~~

Sóc Phong: ... .. Hắn đây là đang trừng mắt.

- Ấy nha nha, hai người đừng có nhìn Bạch Bạch như vậy, ta sẽ đỏ mặt đó~~~~~

Hoa Thiên Tuyết thực sự không tưởng tượng được một cục bông đỏ mặt sẽ là cái dạng gì...

Hoặc là lúc Lạc Thập Nhất vuốt lông cho nó...

- Tiểu Thập, người không thể có Bảo Bảo rồi còn sàm sỡ ta như vậy, Bảo Bảo sẽ ghen đấy!

Lạc Thập Nhất:...Hắn chỉ là vuốt lại chỗ lông bị xù lên cho nó...

Hay là lúc Hỏa Tịch diện bộ đồ mới tới khoe với nhóm Hoa Thiên Tuyết...

- Tiểu Tịch Tịch, nhìn người thật giống quả ổi.

- Đây là màu đỏ quuyến rũ!!!

- Nhìn như mấy tên yêu nhân (aha pê dê) vậy, thật là mắt mỹ quan Trường Lưu, nhìn nó mà bản cô nương đau cả mắt. Mau cút đi!

-...- Bạn học Hỏa Tịch đau lòng ôm mặt chạy đi.

Sau hôm đó, Hỏa Tịch bị đá kích nặng nề, 3 ngày sau mới dám ra khỏi phòng, đã thế còn mặt một bộ đồ màu đỏ nhạt hơn thường ngày. Rõ ràng là do bị kẻ vô lương tâm nào đó đá kích.

Tuy Bạch Bạch nhìn có vẻ vô hại nhưng rất được lòng của Hủ Mộc Thanh Lưu và Vũ Thanh La. Bây giờ cứ dăm ngày vài bữa là lại đến tìm Bạch Bạch uống rượu so tửu lượng làm Hoa Thiên Tuyết đau đầu không thôi bởi vì cứ say rượu là Bạch Bạch lại đi gây chuyện. Có lần nó uống say liền cướp đi nụ hôn đầu của chàng trai bé bỏng Sóc Phong khiến Hoa Thiên Tuyết mấy ngày liền bị hắc lờm nguyệt cháy cả mồ hôi hột. Cũng có lần Bạch Bạch say rượu đi nhầm đến nhà tắm nam nhìn trộm Hỏa Tịch tắm làm nàng hôm sau bị Hỏa Tịch kiểm chuyện làm khó dễ không thôi. Tệ hơn là nó còn chạy lên Tham Lam điện của Thế Tôn Ma Nghiễm ma đại nhân phá hư mấy cây linh chi nhân sâm gì gì đó của hắn khiến Hoa Thiên Tuyết bị Ma Nghiễm mắng xối xả, cam đoan là hắn ghi thù nàng rồi.

Hoa Thiên Tuyết khóc thầm trong lòng, chắc chắn tên Đông Phương kia có ý chinh nàng!!!

Không những rất được lòng Hủ Mộc Thanh Lưu mà ngay cả mấy vị sư tôn ở trên lớp cũng khá thích Bạch Bạch, ai bảo miệng nó ngọt như mía làm gì. Cứ vài tiếng đại sư phụ đại tỷ tỷ là đem mấy vị lão nhân kia tặng bốc lên tận trời xanh. Ngay cả Đào Ông cũng yêu thích nó không thôi, lại còn thường cho nó kẹo bánh. Cái này tuyệt đối chưa ai hưởng qua.

Ba đệ tử của Thế Tôn, Lạc Thập Nhất chính chắn, Thượng Thượng Phiêu ngậy thơ, Hồ Thanh Khâu lại đúng như một Ma Nghiễm thứ hai, nghiêm túc và bảo thủ.

Nhưng Hồ Thanh Khâu đôi khi cũng nở nụ cười với mấy học sinh thiên tài như Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong và Hoa Thiên Tuyết, đôi khi còn lên đưa vài món đồ chơi thú vị cho Hoa Thiên Tuyết nhờ nàng đem về cho Bạch Bạch làm Bạch Bạch cười híp cả mắt, miệng mở ra là một tiếng tỷ tỷ xinh đẹp hai tiếng tỷ tỷ xinh đẹp. Còn đối với Hoa Thiên Cốt thì nàng hoàn toàn không để ý, Hoa Thiên Cốt cũng chẳng cần nàng để ý.

Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt rất thích tiết của Vũ Thanh La, tuy tính tình Vũ Thanh La nóng nảy nhưng không ra vẻ bề trên, đi học tan học đều tụ tập cùng chúng đệ tử, ngựa mất cũng lấy chân đá luôn. Hơn nữa giảng bài vô cùng đơn giản, tính tình lại hào sảng, cũng thường mua cho Bạch Bạch mấy món đồ rất thú vị làm nó cực kỳ yêu thích.

Nhập môn hơn 5 tháng, các đệ tử khác sớm đã học được thuật ngự kiếm, bọn Nghê Mạn Thiên, Nghe Mạn Quân, Sóc Phong còn có Hoa Thiên Tuyết cũng có thể tùy ý bay lượn tự do, thậm chí còn có thể cười mây đạp gió. Hoa Thiên Tuyết thậm chí không cần gì cũng có thể tự do đứng yên bay lượn thỏa thích, tốc độ có thể so với cần đầu vắn của Tôn Ngộ Không. Chỉ là Hoa Thiên Cốt tuy cố gắng nhưng chỉ có thể điều khiển kiếm bay không quá hai thước làm Hoa Thiên Tuyết vô cùng đau đầu, bỏ sức ra dạy vô cùng kỳ lưỡng nhưng vẫn không được làm nàng chỉ muốn ngựa mặt lên trời ầm rầm lên: Bạch Tử Họa, sao người còn không xuất hiện đi!!!!

Nhìn Hoa Thiên Cốt hết lần này tới lần khác ngã xuống, Hoa Thiên Tuyết lại cực kỳ tức giận, tay bắt giắc lại siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Sóc Phong nhìn nắm tay Hoa Thiên Tuyết, vỗ vỗ nhẹ:- Ngươi chảy máu.

Vết thương do vừa nãy bị lực xung chấn của kiếm tạo ra bị Hoa Thiên Tuyết siết liền chảy máu, nàng nhanh chóng thả lỏng tay ra, nghe được Bạch Bạch nức nở:-Mama, vết thương của người lại bị nứt ra rồi, mau đưa tay ra để Tiểu Sóc Sóc cầm máu đi.

Sóc Phong mở lòng bàn tay Hoa Thiên Tuyết ra để lộ một đạo vết thương sâu để lộ cả mạch máu và xương trắng, thịt bị nắm chặt nhìn qua trông vô cùng rùng rợn. Hắn có chút không hiểu sao nàng lại luôn làm mình bị thương. Hắn biết nàng thường lên thi triển pháp lực đem vết thương của Hoa Thiên Cốt chuyển lên bản thân, thay Hoa Thiên Cốt chịu đựng sự giày vò của những vết thương to có nhỏ có, vậy mà cái người đáng lẽ ra phải chịu những vết thương kia lại cứ ngu muội mà nghĩ rằng bản thân có khả năng lành thương cực kì tốt, lại còn đem ra khoe với cái nữ nhân tên Khinh Thủy kia. Ngu ngốc!

Cứ thế, một đêm nữa lại trôi qua...

Hôm nay là môn của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Tuyết ngồi dưới tán cây nhìn Hoa Thiên Cốt đang cố gắng điều khiển kiếm, bên cạnh là Lạc Thập Nhất với khuôn mặt có chút suy tư. Hoa Thiên Tuyết không làm phiền Lạc Thập Nhất suy nghĩ, cả người mệt mỏi dựa vào thân cây đằng sau, mắt không tự chủ nhìn về phía Sóc Phong đang đem Bạch Bạch lượn một vòng trên trời, xung quanh là Nghê Mạn Thiên và Nghê Mạn Quân đang đấu tài điều khiển kiếm.

Một lúc lâu sau Hoa Thiên Tuyết nghe thấy Lạc Thập Nhất lên tiếng:- Ý muội là Nghê Mạn Quân cũng có khả năng là muội muội của ta?

Hoa Thiên Tuyết có chút đau nhức ừm một tiếng. Tuy nàng chịu đau khá giỏi nhưng một đồng vết thương chi chút cũng làm nàng có chút nhịn không được, cả người đau nhức ê ẩm vô cùng khó chịu.

- Vậy xem ra ta cũng nên chú ý Nghê Mạn Quân một chút, chỉ có điều Nghê Mạn Quân kia...

Hoa Thiên Tuyết biết Lạc Thập Nhất đang nói đến việc Nghê Mạn Quân này thích hắn. Chuyện này nàng cũng cảm thấy có chút đau đầu, nếu như Nghê Mạn Quân kia thực sự là muội muội thất lạc của Lạc Thập Nhất thì chẳng lẽ hai người loạn luân?

Lạc Thập Nhất cũng rất đau đầu không biết nên xử lí sao với vụ này.

- Nếu như cả hai người kia đều có khả năng là muội muội của sư huynh thì muội nghĩ đảo Bồng Lai chắc chắn có liên quan, dù sao cả hai cũng đều là người của đảo Bồng Lai. - Hoa Thiên Tuyết chậm chạp nói ra suy nghĩ của mình. Lạc Thập Nhất gật đầu:- Ta sẽ bắt đầu điều tra đảo Bồng Lai.

- Không, đảo Bồng Lai cứ giao cho muội, huynh nên chú ý tới hai người Nghê Mạn Quân và Nghê Mạn Thiên kia, nhớ nên giữ khoảng cách với Nghê Mạn Quân một chút, tránh làm ra hành động gì khiến nàng ta nghĩ huynh có ý với nàng, nếu không sau này nhờ như nàng thực sự là vị muội muội kia thì rất khó xử lí.

Lạc Thập Nhất gật đầu, hắn tin tưởng Hoa Thiên Tuyết, mặc dù nàng nhập học không lâu, cả hai cũng chưa quen nhau nhiều nhưng hắn có thể nhận ra nàng tuy tùy tiện nhưng lại rất giữ chữ tín. Tuy có chút không thể tin nổi nhưng thực sự trong tim hắn cứ luôn có một giọng nói kì lạ bảo hắn phải tin tưởng nàng, nàng nhất định sẽ giúp ngươi. Thật có chút ảo não....

Hoa Thiên Tuyết rất mệt nên cũng không nói chuyện nữa, chỉ im lặng nhìn Hoa Thiên Cốt đang luyện kiếm. Bỗng nhiên nàng tái mặt đi.

Hoa Thiên Cốt ngồi ngửa đầu lên nhìn chúng đệ tử quần áo đủ màu đang bay lượn, thờ dài.

Khinh Thủy đã có thể bay rất tốt, đứng ở trên thân kiếm lao về phía Hoa Thiên Cốt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại, vươn tay ra.

- Thiên Cốt, tớ đưa cậu lên chơi.

- Không cần đâu. - Hoa Thiên Cốt vội xua tay:- Cậu cứ tập đi.

- Ngươi vẫn chưa biết điều khiển kiếm hả? Không phải ngươi rất giỏi sao? - Giữa không trung vang lên tiếng cười, Nghê Mạn Quân đáp gió bay tới.

- Nếu sợ thân kiếm quá hẹp, ta đưa ngươi đi! - Hóa ra là Nghê Mạn Quân đưa kiếm thua Nghê Mạn Thiên nên tức giận tìm người để trút giận, xui xẻo thế nào lại nhìn trúng Hoa Thiên Cốt. Nói xong liền kéo Hoa Thiên Cốt lên cao. Người Hoa Thiên Cốt vẫn chưa ổn định, Đường Bảo đang ngủ say liền bị rơi ra, may có Khinh Thủy đỡ được, vừa mơ mơ màng màng tỉnh giấc liền thấy đám mây dưới chân Nghê Mạn Quân tan ra, Hoa Thiên Cốt cứ vậy rơi xuống.

Khinh Thủy vừa đỡ Đường Bảo ở bên kia cho nên không thể tới đỡ kịp. Lạc Thập Nhất vừa mới từ trong suy nghĩ đi ra cho nên cũng không có kịp phản

ứng. Sốc Phong bận Bạch Bạch trong lòng nên cũng không thể sử dụng tốc độ quá nhanh được. Chỉ có Hoa Thiên Tuyết nhanh chóng đáp gió bay tới kịp nắm lấy tay Hoa Thiên Cốt, nhưng ngặt nỗi lại là cánh tay bị thương hôm qua vẫn chưa có khỏi, nay lại phải chịu một lực lớn tác động nên bị vỡ ra, máu chảy từ từ xuống cả bàn tay rồi xuống cánh tay. Vì vết thương này khá nặng, có thể nhìn ra màu trắng của xương, phần thịt bị lực nắm của Hoa Thiên Cốt nên lại tróc ra, cái đau tận xương làm Hoa Thiên Tuyết lỏng tay, Hoa Thiên Cốt liền rơi xuống. Hoa Thiên Tuyết tái mặt nhìn Hoa Thiên Cốt rơi xuống, kí ức của kiếp trước lại lần nữa ập về. Lần đó ca ca cũng bị rơi xuống vực sâu, nếu nàng lúc đó nắm chặt tay thì ca ca sẽ không chết. Đó chính là nỗi ân hận cũng là cơn ác mộng lớn nhất của Hoa Thiên Tuyết. Lần thứ nhất là ca ca, lần này lại là Cốt Đầu... Hoa Thiên Tuyết mặt trắng bệch, trong đôi ngươi luôn lạnh nhạt giờ lại hiện lên sự sợ hãi vô cùng vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hoa Thiên Cốt quá sợ hãi nên quên mất tự khí, rơi cực nhanh xuống dưới, nàng nhắm chặt mắt, chờ đợi cơn đau xuất hiện nhưng lại rơi vào một vòng tay lạnh như băng, khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc thì ngay lập tức mở mắt ra.

Người một thân trắng như tuyết, vẻ mặt bình thản ôm Hoa Thiên Cốt đáp xuống.

Không phải Bạch Tử Họa biến mất từ nửa năm trước thì là ài!

Bạch Tử Họa vội buông Hoa Thiên Cốt ra, liếc mắt nhìn Hoa Thiên Tuyết mặt mày tái nhợt vẫn chưa thoát ra khỏi cơn kinh hoàng của kí ức, lòng bàn tay rơm rớm máu, từng giọt từng giọt lăn nhẹ xuống cánh tay thì nhủ thầm, định mở miệng nói gì thì bị tiếng của Bạch Bạch vang lên làm cho giật mình.

- Mama, người có sao không? Người lại chảy máu kìa! - Bạch Bạch khóc lóc phi tới chỗ Hoa Thiên Tuyết, đằng sau là Sốc Phong với khuôn mặt than ngàn năm không đổi nhưng lại tán ra xung quanh một luồng khí lạnh kinh người, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy trong đôi mắt kia đầy phần nộ.

Hoa Thiên Tuyết vẫn còn bị cơn ác mộng của quá khứ lấn chiếm, cả cơ thể run rẩy bầy, ánh mắt chứa đầy sợ hãi và bất lực. Sốc Phong nhìn nàng như vậy thì có chút kinh hoàng, tưởng rằng nàng bị thương quá nặng nên bước nhanh tới định cầm lấy tay nàng xem vết thương thì bị Hoa Thiên Tuyết ôm chặt, tựa như đứa trẻ bị kinh hãi làm cho sợ hãi phải ôm chặt lấy người lớn, lực đạo có chút mạnh làm cho Sốc Phong phải nhíu mày, máu từ lòng bàn tay thấm lên y phục màu trắng nhìn tựa như đóa Bì Ngạn đỏ rực.

Hoa Thiên Tuyết đầu óc trống rỗng, chỉ theo bản năng ôm chặt lấy người trước mặt không buông, cả người run lên bần bật, hốc mắt có chút ửng hồng, bản tính quật cường khiến nàng kìm lại dòng nước mắt. Nàng sợ, nàng thực sự sợ hãi....

Sốc Phong ban đầu có chút cứng ngắc nhưng dần dần thả lỏng, hai tay vỗ nhẹ lưng Hoa Thiên Tuyết, động tác hết sức dịu dàng làm cho Hoa Thiên Tuyết cảm thấy an tâm, cũng từ từ thả lỏng người ra, tuy nhiên vẫn ôm chặt lấy Sốc Phong không buông.

Bạch Tử Họa nhìn cảnh này thì không hiểu sao có chút không vui. Hoa Thiên Cốt theo ánh mắt của hắn nhìn sang phía Hoa Thiên Tuyết, trong mắt lóe lên tia không vui.

Mãi một lúc sau Hoa Thiên Tuyết mới buông Sốc Phong ra, hít một hơi bình ổn lại hô hấp. Sốc Phong cầm lấy tay Hoa Thiên Tuyết, nhìn chằm chằm vết thương bị vỡ ra của nàng, vết thương bây giờ nhìn còn kinh dị hơn cả hôm qua, ít nhất hôm qua chỉ nhìn thấy xương trắng ẩn ẩn hiện hiện, bây giờ thì trực tiếp có thể nhìn thấy xương bị che khuất sau chỗ thịt, cả lòng bàn tay bị máu phủ đỏ làm vết thương càng ghê rợn hơn. Hắn hừ lạnh một cái, tay phủ lên tay Hoa Thiên Tuyết, bắt đầu thuật cầm máu.

Hoa Thiên Cốt giờ mới bắt đầu chạy sang hỏi thăm Hoa Thiên Tuyết.

- Tiểu Tuyết, tay muội sao có thể bị thương như vậy, để tỷ xem nào.

Tay Hoa Thiên Cốt chưa kịp động vào vết thương của Hoa Thiên Tuyết thì đã bị Sốc Phong gạt ra, hắn lạnh lùng nhìn nàng: - Vết thương của nàng ta sẽ trị, người đụng vào sẽ khiến nó nặng thêm. - Hừ, giờ mới biết muội muội của mình bị thương? Nàng bị thương nặng như vậy không phải vì cứu người sao? Chỉ việc ngồi đó mà cũng gây rắc rối.

Hoa Thiên Tuyết làm sao không nghe ra Sốc Phong có ác ý với Hoa Thiên Cốt, nàng khẽ ho nhẹ, có chút mất tự nhiên nói: - Tỷ bị thương còn nhiều hơn muội, muội chỉ bị thế này không sao hết. Nhìn thì có vẻ ghê nhưng thực ra không đau chút nào, tỷ không cần phải lo.

Bạch Bạch ngồi trên vai Lạc Thập Nhất bên cạnh mím môi. Mama nói dối! Rõ ràng tất cả thương tổn của Cốt Đầu người đều chịu hết thì nàng ta bị thương ở chỗ nào? Trên người nàng ta giờ căn bản không tìm ra một vết bầm tím hay bị xước nào cả, chỉ có người toàn thân trên dưới đều chịu thương!!!

Bạch Tử Họa tất nhiên biết trên người Hoa Thiên Tuyết thương thế ra sao, bằng tu vi thượng tiên như hắn thì sao không thể nhìn ra việc Hoa Thiên Tuyết thi triển pháp lực khiến nàng chịu tổn thương của người khác, mà người được nàng thi pháp thì không cần nói cũng có thể đoán ra...

Bạch Tử Họa nhìn chứng đệ tử xung quanh, lạnh lùng nói: - Ta không mong chuyện này tái diễn lần nữa.

- VÂNG ! - Chúng đồ đệ đồng loạt lên tiếng. Hoa Thiên Tuyết vết thương cũng đã cầm máu, định cùng Sóc Phong trở về thì từ trong đám đông có một người quỳ xuống trước mặt nàng:- Đệ tử Văn Ân bái kiến chương môn!

Mọi người ngạc nhiên tròn mắt nhìn, thấy người đó mặc bộ quần áo màu xanh lơ, diện mạo tuấn nhã, vẻ mặt cực kì kích động nhưng lại quỳ trước Hoa Thiên Tuyết, trông có vẻ quái đản.

Hoa Thiên Cốt cũng tròn mắt nhìn to, Hoa Thiên Tuyết nhìn người trước mặt, trên trán chảy xuống 3 vạch hắc tuyến, huynh đài, huynh xuất hiện cũng thật biết chọn lúc...

Bình ổn lại tâm trạng, Hoa Thiên Tuyết lạnh nhạt đỡ người đó đứng dậy:- Ở đây nói chuyện không tiện, tìm chỗ khác rồi nói.

- Vào đại điện đi - Bạch Tử Họa đơn giản nói một câu rồi rời đi, Hoa Thiên Tuyết ném Bạch Bạch cho Sóc Phong rồi kéo Văn Ân đi theo hần, để lại một đám đệ tử ta nhìn người người nhìn ta.

Mọi người bắt đầu xôn xao, cứ tưởng Hoa Thiên Tuyết chỉ là có chút thiên phú cao hơn người, ai ngờ lại là chương môn nhân của một phái.

Nghê Mạn Quân nhìn theo hướng Hoa Thiên Tuyết rời đi, trong mắt là sự ghen tỵ. Nghê Mạn Thiên thì ban đầu chỉ có chút kinh ngạc nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút liền theo hướng Sóc Phong đuổi theo. Đùa à, để Bạch Bạch đáng yêu đi cùng tên mặt than kia nàng không an tâm.

Vào trong đại điện, Hoa Thiên Tuyết nhận ra Thế Tôn và Nho Tôn đều đã ở đây, và hiển nhiên Thế Tôn Ma Nghiêm sẽ không cho nàng khuôn mặt hòa nhã.

- Hoa Thiên Tuyết bái kiến Tam Tôn.

Nghe nàng xưng tên mà không xưng là đệ tử, con giận của Ma Nghiêm lại bốc lên. Hừ, lần trước nàng ta và cái con sủng vật tên Bạch Bạch đem cả vườn thuốc quý của hần phá tung, hần tất sẽ không quên.

- Chúng ta sao dám nhận nổi, chương môn phái Mao Sơn - Mỗi từ đều nồng đậm châm chọc

Hoa Thiên Tuyết tất nhiên không phải là quả hồng mềm tùy người bắt nạt, nàng lạnh nhạt nhìn Ma Nghiêm:- Vậy Thế Tôn có thể không cần nhận.

- Ngươi! - Ma Nghiêm quần bách nhìn Hoa Thiên Tuyết. Nha đầu này thật không đem hần để vào mắt mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Không khí trong đại điện rất nhanh đã trầm xuống, Ma Nghiêm đứng ở trên cao trừng mắt nhìn Hoa Thiên Tuyết, tựa như nàng là kẻ thù giết cha giết mẹ hần vậy. Hoa Thiên Tuyết vẫn một bộ khí định thần nhàn nhìn hần, hoàn toàn không đem uy áp của hần vào mắt.

Sênh Tiêu Mặc cố nén cười nhìn cả hai:- Sư huynh, nàng chỉ là bị thanh Hư đạo trưởng ép thôi, huynh đừng chấp nhất.

Ma Nghiêm có chút bót giận phát phát tay, tuy nhiên vẫn nghe ra trong giọng chứa đầy phần nộ:- Thân là đệ tử Trường Lưu còn làm chương môn của phái khác, thật nực cười. Trường Lưu chúng ta không thể chứa nổi vị quý nhân này đâu. Ngươi hãy sớm về Mao Sơn làm chương môn đi. - Sao, mau cầu xin ta, mau xin lỗi ta đi, chỉ cần ngươi chịu xin lỗi thì ta nhất định sẽ lượng àm thu ngươi lại. Mau mau a!!

Mặc dù trong lòng thì đã âm thầm tặc mao tới mức trời long đất lở nhưng ngoài mặt Ma Nghiêm vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm túc vạn năm không đổi kia.

Hoa Thiên Tuyết thần nhiên đứng ở phía dưới, mắt thanh lãnh nhìn về hướng Bạch Tử Họa đang thần nhiên thưởng trà, gật đầu ra về tiếc nuối:- Ta cũng đang định rời khỏi Trường Lưu một thời gian, khoảng chừng mấy tháng sau sẽ trở về, dù sao thì ngay từ đầu đến Trường Lưu ta và Tôn Thượng cũng đã có hẹn ước 1 năm với nhau, cho nên việc hoàn toàn rời đi Trường Lưu sẽ không xảy ra.

- Ngươi? - Ma Nghiêm tức giận trừng Hoa Thiên Tuyết nhưng ngắt nổi hần cũng không thể làm gì, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Sênh Tiêu Mặc cũng nhìn nàng một cái đầy ẩn ý rồi theo sau Ma Nghiêm, chỉ để lại không gian cho 3 người Hoa Thiên Tuyết, Bạch Tử Họa và Văn Ân.

Văn Ân là người đầu tiên lên tiếng:- Chương môn...

- Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát về Mao Sơn - Hoa Thiên Tuyết lạnh lùng nói, Văn Ân vâng một tiếng rồi rời đi, cả đại điện rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của Hoa Thiên Tuyết và Bạch Tử Họa.

- Ta cũng về phòng đây.

- Đợi đã! - Bạch Tử Họa ngay lập tức đứng trước mặt Hoa Thiên Tuyết, vẫn duy trì bộ dáng cao cao tại thượng nhưng trong mắt nhiều hơn một tia lo lắng. Hắn cầm lấy tay nàng, nhìn vết thương hiện hữu, mi tâm chợt nhíu, phát tay lấy ra tring khur đỉnh một lọ cao dược: - Đây là cao do Thái Thượng Lão Quân làm ra, ta không sử dụng, cho ngươi.

Hoa Thiên Tuyết im lặng nhìn hắn, nhìn đến nỗi Bạch Tử Họa suýt không giữ nổi khuôn mặt lạnh lùng, sau đó nàng bỗng nhiên phì cười- Tiểu Bạch, ngươi đây là đang lo lắng cho ta sao? Ta thật cao hứng! - Vừa nói vừa cầm lấy lọ cao trên tay Bạch Tử Họa. Vốn Hoa Thiên Tuyết chỉ định đùa giỡn thôi, ai dè Bạch Tử Họa lại có chút không được tự nhiên nhanh chóng rời đi, thậm chí còn không để ý việc nàng gọi hắn là Tiểu Bạch. Hoa Thiên Tuyết đứng trong đại điện một mình có chút kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Bạch Tử Họa, mày khẽ giãn ra, cười có chút đáng sợ.

- A a a, hóa ra Tiểu Bạch đây là đang xấu hổ....Thật là khá ái chết được!!

Trăng sáng nhô lên cao, trong rừng trúc, Hoa Thiên Tuyết từ phía xa im lặng nhìn Hoa Thiên Cốt đang ngồi dưới gốc cây đốt tiền giấy khê thờ dài: Hôm nay là sinh nhật của nàng và Cốt Đầu và cũng chính là ngày nương nàng mất.

Hoa Thiên Tuyết đứng đó một hồi cho đến khi Bạch Tử Họa đến thì mới rời đi. Haizz, Cốt Đầu giờ trong mắt chỉ có Tiểu Bạch, nàng đứng đây có chút thừa thãi thì phải, vẫn nên rời đi là tốt nhất.

Hoa Thiên Tuyết lặng lẽ rời đi, đến bên dòng suối thì dừng lại, cởi giày ra ngâm chân, mắt thất thần nhìn vòng tay bằng sò biển dự định tặng sinh nhật cho Hoa Thiên Cốt, lưỡng lự không biết có nên tặng hay không.

Giờ chắc Cốt Đầu đã nhận được Đoạn Niệm rồi, có lẽ đã không cần thứ này nữa đi.

Hoa Thiên Tuyết lưỡng lự, cuối cùng vẫn là không đành lòng mà cất lại một bên. Thôi đi, dù sao cũng đã làm rồi, thứ này bán đi cũng rất được giá. Nghĩ vậy, nàng lại tiếp tục nghịch nước.

- Sao không ở cùng Tiểu Cốt?

Từ trong rừng trúc, bóng dáng mày trắng của Bạch Tử Họa từ từ đi ra làm Hoa Thiên Tuyết có chút kinh ngạc.

- Sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đang...

- Hôm nay cũng là sinh nhật ngươi. - Bạch Tử Họa lạnh nhạt đi tới cạnh Hoa Thiên Tuyết, hoàn toàn không nhìn ra một Bạch Tử Họa ngại ngùng hồi sáng. Hắn nhìn nàng, khẽ hỏi: -Đã chuẩn bị sao không đưa cho nàng?

Hoa Thiên Tuyết đá đá nước :- Nàng đã có ngươi cùng đón sinh nhật, ta có chuẩn bị cũng không cần thiết nữa. Dù sao ngươi cũng đã tặng quà cho nàng rồi.

-... -Bạch Tử Họa im lặng, bỗng chuyển đề tài: -Mai ngươi đi Mao Sơn, nhất định phải cẩn thận.

- Ừm

-...- Không khí lại lần nữa bị đóng băng Cứ thế cho đến khi Hoa Thiên Tuyết nghịch nước chán rồi, mặc giày định quay về phòng thì Bạch Tử Họa gọi lại: -Cầm lấy, xem như là quà sinh nhật của ngươi.

Hoa Thiên Tuyết nhận lấy thanh kiếm màu xanh biếc tựa như màu nước biển, dịu dàng nhưng kém phần tinh mỹ, mờ mịt nhìn Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa mỉm cười:- Nó tên Lạc Tuyết, nó có thể bảo vệ ngươi.

- ...Cảm ơn...- Hoa Thiên Tuyết ngập ngừng nói, cầm lấy hộp nhỏ ném cho Bạch Tử Họa:- Nhờ ngươi đem nó đưa cho Cốt Đầu, trong thời gian ta không có, vẫn mong ngươi bảo hộ nàng.

Bạch Tử Họa nhận lấy hộp nhỏ, nhìn theo bóng lưng Hoa Thiên Tuyết rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Khi Hoa Thiên Tuyết trên đường trở về phòng thì gặp Ma Nghiêm, lúc này hắn đang đứng dưới gốc cây đào lớn trước đường lên giả sơn, mặt cúi xuống không biết đang nghĩ cái gì. Hoa Thiên Tuyết có chút tò mò, Ma Nghiêm là một người khá cổ hủ, không phải thường đêm không ra ngoài sao?

Hoa Thiên Tuyết thầm nghĩ, chân khẽ đi chuyển đến sau Ma Nghiêm. Hờ? Vậy mà không phát hiện ra mình đang ở đằng sau? Hoa Thiên Tuyết càng ngày càng tò mò thứ trong tay Ma Nghiêm rốt cuộc là thứ gì mới có thể khiến Thế Tôn đình đình đại danh mất phong bị như vậy.

* Rón rén rón rén *

Hoa Thiên Tuyết từ áu lưng Ma Nghiêm nhón chân lên nhìn...

- Hừm? Thảo được?

Hoa Thiên Tuyết kinh ngạc tới mức không kiềm được mà thốt lên làm động Ma Nghiêm ở phía trước, hấn quay đầu, thấy là Hoa Thiên Tuyết thì giật mình.

- Sao...sao lại là ngươi?

- Sao lại không thể là ta? - Hoa Thiên Tuyết tự tiểu phi tiểu nhìn thảo được trên tay Ma Nghiêm : -Ngươi sao lại ở đây? Thế Tôn Ma Nghiêm?

Ma Nghiêm ho một cái, đưa chỗ thảo được trên tay cho Hoa Thiên Tuyết: - Cái này là do ngươi và cái con gì kia làm hỏng , mau cầm lấy, ta không cần đồ đã hỏng.

Hoa Thiên Tuyết ngơ ngác nhìn thảo được trong tay, lúc ngược lên thì Ma Nghiêm đã rời đi. Gãi gãi mũi, nàng có chút không tin nhìn thảo được trên tay lần nữa: -Cái này hình như đâu có hỏng? Linh chi ngàn năm mà Ma Nghiêm quý nhất lại ném cho mình...Đây có thể xem như là hấn tặng mình để chữa thương không?

Hoa Thiên Tuyết nghĩ một hồi liền không thêm nghĩ nữa, dù sao nàng cũng là một kẻ khá lười suy nghĩ.

Cắt thảo được vào trong khư đỉnh, Hoa Thiên Tuyết lại bước về phòng. Đứng xa xa, Ma Nghiêm nhìn bóng lưng nàng, mặt bỗng nhiên có chút nhu hòa đi.

- Sao giờ ngươi mới về? - Trong phòng, Nghe Mạn Thiên mắt nhấp nhem nhìn Hoa Thiên Tuyết.

- Đánh thức ngươi sao? - Hoa Thiên Tuyết nhẹ nhàng bước lên giường đắp lại chăn cho Nghe Mạn Thiên: -Ngươi sao cứ thích đá chăn vậy?

- Hừ, bản tiểu thư thích, ngươi cảm được sao? - Nghe Mạn Thiên đá đá Hoa Thiên Tuyết:- Uy, ngươi vẫn chưa có trả lời ta!

- Ta đi chào mọi người một tiếng, mai ta phải đi Mao Sơn rồi.

- Ngươi đi Mao Sơn sao? Sao không nói cho ta biết?! - Nghe Mạn Thiên tức giận đá Hoa Thiên Tuyết xuống giường:- Hừ, ngay cả bản cô nương ngươi cũng dám giấu? Muốn tạo phản sao??

Hoa Thiên Tuyết khẽ cười khổ. Nghe Mạn Thiên trong bản gốc khiến người khác khó chịu, còn Nghe Mạn Thiên hiện tại lại cho người ta cảm giác thật 3 trăm...

Hoa Thiên Tuyết có cảm giác mình biến thành bảo mẫu...

- Hào hảo, ta lần sau có chuyện nhất định sẽ nói cho ngươi đầu tiên, được chưa? -Hoa Thiên Tuyết nhẹ nhàng nói, hoàn toàn xem Nghe Mạn Thiên như sủng vật mình nuôi, sủng vật xù lông rồi, phải thuận lông cho nó a.

- Hừ, ngươi nếu dám có lần sau bản tiểu thư sẽ chém chết ngươi!

- Hào, sẽ cho ngươi chém!!

- Ngươi nhớ đó!

- hảo!

Hoa Thiên Tuyết hoàn toàn không biết, ngay từ giây phút nàng cười với Nghe Mạn Thiên, hứa hẹn với Nghe Mạn Thiên, sủng nịch Nghe Mạn Thiên thì Nghe Mạn Thiên đã đem toàn bộ mạng sống của mình để bảo hộ nàng, thay nàng chặn đi đau thương, thay nàng nhận lời nguyện một kiếp cô độc....

- Mai ngươi đi rồi, chắc phải mấy tháng mới về Trường Lưu, bản tiểu thư đã nhận định ngươi thì nhất định sẽ không để ngươi chịu thiệt. - Nghe Mạn Thiên nói rồi lục lọi dưới gối ra một cái nhẫn làm bằng hắc ngọc đưa cho Hoa Thiên Tuyết:- Bản tiểu thư cho ngươi cái này, đây gọi là nhẫn không gian dùng để đựng đồ, ở trong có cái gì thì ta không biết, nhưng phụ thân nói cho ta là trong đó có chứa một thứ do một vị thần để lại. Nhưng cái này phải là người có duyên mới có thể mở ra được.

Vậy nếu ta không phải người có duyên thì cái này chỉ có thể làm cảnh à?

Hoa Thiên Tuyết có chút không biết nói sao với cái tính trẻ con của Nghe Mạn Thiên, đây rõ ràng là nàng báo thù vụ ta không nói cho nàng biết chuyện ta đi Mao Sơn mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sáng hôm sau, Hoa Thiên Tuyệt theo Vân Ân rời Trường Lưu, đương nhiên cũng mang cả Bạch Bạch tổ tông đi theo.

Nhớ đến sáng nay khi mọi người ra tiễn nàng có chút tức cười.

[Lạc Thập Nhất: Bạch Bạch, người nhớ ngoan, tuyệt đối không được làm phiền Tiểu Tuyệt.

Bạch Bạch: Người cái người này, có Bảo Bảo rồi mà còn dám mơ tưởng tới bồn cô nương! Cắt cái tay thối của người ra khỏi bộ lông tuyệt đẹp của ta!!

Lạc Thập Nhất: ...]

[Đường Bảo: * rung rung nước mắt* Bạch Bạch, phải sớm quay về đây...

Bạch Bạch: Bảo Bảo, ta biết mình xinh đẹp tuyệt trần, đáng yêu vô đối, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe thấy xe chở, cười một tiếng khuyh quốc cười hai tiếng khuyh thành cười ba tiếng khuyh nhân, không người nào có thể cưỡng lại sự quyến rũ của ta nhưng mà Bảo Bảo à, tình cảm của người ta không thể nào nhận được, người hãy quay về với Tiểu Thập đi, đừng níu kéo nữa, tình cảm của hai ta sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu....

Đường Bảo:.....]

[Sóc Phong: ....

Bạch Bạch: Tiểu Sóc Sóc, người cứ vậy không nói gì với ta ư? Ta thật đau lòng mà. Trong mắt người chỉ có mama ta, Bạch Bạch yêu người từ lâu nhưng người mãi không chịu ngoái đầu lại nhìn ta, trái tim yếu đuối của ta bị tổn thương... Tiểu Sóc Sóc, người nói gì đi chứ? Uy! Sao lại bỏ đi, ta còn chưa có nói xong !!!!

Hoa Thiên Tuyệt: .... “Thật mất mặt mà ‘]

[Hòa Tịch: Bạch Bạch, người nhớ phải...

Bạch Bạch: * nhìn theo hướng Sóc Phong rời đi, cắn cắn khăn * Cút đi, bồn cô nương đang đau lòng!

Hòa Tịch: Ta đang định...

Bạch Bạch: cái tên pê đê này, người không hiểu tiếng người à? Không nghe thấy ta nói đang đau lòng sao?!

Hòa Tịch: Người cũng không cần...

Bạch Bạch: Cút!!!

Hòa Tịch: *ngồi góc tường vẽ vòng tròn * Ta trù úm người tên mặt gỗ, ta trù úm người tên mặt gỗ....

Hoa Thiên Tuyệt:...]]

Còn có cả Hủ Mộc Thanh Lưu, Vũ Thanh La và một số sư tôn khác yêu mến Bạch Bạch đều đến tiễn và cho rất nhiều kẹo bánh, hiện trong khư đình của Hoa Thiên Tuyệt một chỗ trống cũng không có. Hoa Thiên Tuyệt đối với hành động này của bọn họ chỉ có thể nhìn trời cảm thán: Đáng yêu thật là tốt, không cần làm gì mà đồ ăn vẫn có thể được đem đến tận miệng.

- Bạch Bạch, người ăn nhiều kẹo vậy không sợ mập ra sao?

- Ha ha, mẹ đúng là ngọc, con ăn càng nhiều thì linh lực càng mạnh ! - Bạch Bạch vui vẻ ngồi trên vai Hoa Thiên Tuyệt ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Hoa Thiên Tuyệt cảm thấy Bạch Bạch chắc chắn có thể mệnh danh là linh thú kì cục nhất cái thế giới này, ăn cũng có thể xem là một cách tu luyện, nàng thật phục nó mà.

Vân Ân đi sau Hoa Thiên Tuyệt vô cùng ngạc nhiên trước khả năng điều khiển kiếm của Hoa Thiên Tuyệt. Rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương 13 tuổi mà lại cso thể điều khiển kiếm một cách thuần thục và kéo dài như vậy. Hắn đã thử dò xét tu vi của Hoa Thiên Tuyệt nhưng kì lạ là không cách nào nhìn ra tu vi của nàng. Chẳng lẽ nàng so với hắn tu vi còn cao hơn?

Vân Ân đoán hoàn toàn không sai, tu vi Hoa Thiên Tuyết đã bước vào cấp độ hậu kỳ của tiên nhân, với thiên phú của nàng thì chỉ cần khoảng 50 năm nữa là có thể thăng lên thượng tiên, đứng ngang hàng với Trường Lưu sơn thượng tiên Bạch Tử Họa. Cái này cũng nhờ một phần vào lượng tiên khí mà Thanh Hư đạo trưởng truyền cho nàng và nhờ vào những năm qua nàng vô tình tích góp được một lượng lớn tiên khí mà không biết, mãi cho đến khi vào Trường Lưu Sơn học nghệ thì nàng mới biết. Cho nên phải nói là đối với cái tu vi thấp bé của Vân Ân thì tuyệt đối không dò được tu vi của một quái nhân như Hoa Thiên Tuyết.

Đọc đường đi, Vân Ân kể hết tình hình ở Mao Sơn cho Hoa Thiên Tuyết nghe, mỗi việc đều được Bạch Bạch ghi nhớ một cách cẩn thận.

Đừng hỏi tại sao Hoa Thiên Tuyết không thèm nghe, có một cái sở tay di động Bạch Bạch ở đây mà còn bắt nàng phải sử dụng não thì xem như nàng ngu rồi.

Chung quy lại chỉ một chữ, Hoa Thiên Tuyết rất LƯỜI !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đến được Mao Sơn vào ngày hôm sau, Hoa Thiên Tuyết đối với tốc độ này của bản thân vẫn chưa quá hài lòng. Thứ nàng cần bây giờ chính là sức mạnh, nàng muốn nâng cao sức mạnh của bản thân, chỉ có vậy sau này lỡ như đứng trong nguyên tác Cốt Đầu có gặp chuyện gì thì bản thân nàng cũng đủ cường đại để bảo vệ nàng ấy.

Hoa Thiên Tuyết từ trên không bay xuống. Quả chuông lớn ở đại điện gõ liên tiếp 12 hồi. Hoa Thiên Tuyết lăng lăng nhìn hàng ngàn đệ tử đang quỳ chặt cứng trước Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung, cái hồ to ở trước quảng trường đã được san lấp vô cùng kỹ càng, toàn bộ hài cốt cũng được đem đi chôn cất đàng hoàng đầy đủ.

Bạch Bạch từ vai leo thẳng lên đầu Hoa Thiên Tuyết làm nàng trông cứ như đang đội một chiếc mũ lông màu trắng. Bạch Bạch thích thú nhìn đám người đang quỳ, cao hứng cứ như họ đang bái nó vậy.

Tiếng chuông vừa dứt, đột nhiên một tiếng hô từ dưới vang lên: - CUNG NGHÊNH CHUÔNG MÔN VỀ NÚI !!!! - Giọng nói như sét đánh vang dội nhưng Hoa Thiên Tuyết lại không thèm đề ý. Ở kiếp trước dưới quyền của nàng có tới tận mấy ti người, so với mấy vạn mấy ngàn người ở đây thì hoàn toàn không thể đem ra so sánh.

Nàng nhẹ nhàng bước từ từ lên ghế chuông môn, lạnh nhạt nhìn xuống dưới, tựa như một vị thần cao cao tại thượng.

Người tham kiến kéo đến không ngừng, từ các sư thúc trưởng lão của Mao Sơn cho đến các vị khách thuộc môn phái khác. Hoa Thiên Tuyết biết, họ căn bản đến đây chỉ để xem “chuyện topos” của Mao Sơn.

Hừ, xem thường nàng nhỏ tuổi sao?

Hoa Thiên Tuyết cũng mặc kệ những ánh mắt xem thường, khinh bỉ, xem xét, ghen ghét kia, đối với nàng mà nói, chỉ cần người không phạm ta thì ta tất không phạm người, nhưng nếu người phạm ta một thì ta ắt trả lại một trăm lần!

Và tất nhiên là sẽ có kẻ không biết sống chết mà lao ra...

- Khoan đã!!

Mọi người im lặng nhìn người vừa lên tiếng, đó là một vị lão giả râu tóc bạc trắng, nét mặt chứa sự nghiêm nghị, vị kia chính là một trong mười đại trưởng lão của Mao Sơn: Cung trưởng lão.

Cung trưởng lão là vị trưởng lão hết sức có uy tính trong Mao Sơn và cũng là người hết lòng vì Mao Sơn. Nay Cung trưởng lão đã lên tiếng ngăn cản chứng tỏ là không tính nhiệm vị chuông môn 13 tuổi này... Haha, Mao Sơn ắt có chuyện hay rồi!!

Hoa Thiên Tuyết mặt không cảm xúc nhìn vị Cung trưởng lão phía dưới cùng mọi người trong đại điện, muốn xem trò cười của Mao Sơn sao, ảo tưởng!

- Vị Cung trưởng lão kia có ý kiến sao? - Hoa Thiên Tuyết hỏi rất nhẹ nhưng lại khiến người nghe cảm nhận thấy một sự áp bức từ nàng. Vị Cung trưởng lão kia nghi hoặc nhìn nàng, giọng không nhanh không chậm nói: - Lão hủ ta không muốn Mao Sơn bị diệt vong trong tay một nha đầu miệng còn hôi sữa như ngươi.

- Miệng còn hôi sữa? Cung trưởng lão đang nói ai vậy? Ta sao? - Hoa Thiên Tuyết cười lạnh, vị Cung trưởng lão này nàng đã có biết sơ qua về lời kể của Vân Ân, là một người yêu ghét rõ ràng, luôn đem lợi ích của Mao Sơn lên hàng đầu, hừ, chắc chắn là đã có kẻ xúi dục qua cho nên mới không đề ý là ở đây có người ngoài. Hừ, muốn đấu với nàng sao, các người còn không đủ tư cách đâu!

- Hừ, không nói người còn có thể nói ai? - Cung trưởng lão hừ lạnh.

Hoa Thiên Tuyết giọng không nóng không lạnh nói:- Hồ nháo, đối với chương môn vô lễ, Cung trưởng lão không lẽ ngay cả môn quy cũng không thuộc?

Cung trưởng lão chưa kịp phản bác thì một vị trưởng lão khác đã lên tiếng, lần này là Phạm trưởng lão.

- Người mới chỉ là con nha đầu mới tu tiên thì biết cái gì, chức vị trưởng môn không đến lượt người làm!

Hoa Thiên Tuyết im lặng, lâu sau mới nói:- Trong đây kẻ nào không phục, đứng ra!

Cả Mao Sơn im lặng, mãi sau mới từ trong đám đệ tử có người bước ra, rồi lại hai người, ba người, bốn người... hơn 2/3 đệ tử Mao Sơn đứng ra. Trong hàng trưởng lão 10 vị thì hết 9 vị đứng ra. Hoa Thiên Tuyết cười lạnh. Giỏi, giỏi lắm!

Nàng đây là giận quá hóa cười. Muốn gây sự với nàng sao? 2/3 đệ tử, 9 trưởng lão, ít nhiều gì cũng khoảng 8 ngàn người!

- Giỏi lắm! - Hoa Thiên Tuyết cười lạnh. Vân Ân đứng một bên lo lắng không thôi, dù có tài giỏi tới đâu thì Hoa Thiên Tuyết cũng không thể đánh hội đồng gần 8 ngàn người được!

Tất cả khách mời tới Mao Sơn đều một bộ dáng xem kịch vui...

Hoa Thiên Tuyết đứng lên, liếc nhìn một lượt dưới đó, lạnh lùng nói:- Những kẻ phục ta thì tránh qua một bên, những kẻ không phục thì đứng vào giữa, để bản trưởng môn cho các người biết cái gì gọi là thất bại!

Các đệ tử được nêu liền tránh ra, bọn họ đều tin tưởng vị tiểu trưởng môn này tuyệt đối không phải là đèn cạn dầu!

Chỉ có 9 vị trưởng lão kia và 8 ngàn đệ tử lẻ loi đứng ở giữa.

Hoa Thiên Tuyết vung tay, một đạo phong nhuận hiện ra, màu trắng tinh khiết trông có vẻ êm dịu nhưng lại có tính sát thương vô cùng cao.

- Các người chỉ cần chịu được 5 đòn của ta thì ta sẽ thả cho một con đường sống!

Nói rồi vung tay, phong nhuận liền hướng một đám người ở giữa bay tới, nhanh tới mức không ai kịp phản ứng. Một tiếng nổ vang lên, một hố lớn xuất hiện, 8 ngàn đệ tử mới đó còn rất kiêu căng đã có gần 3 ngàn người nằm la liệt dưới hố. Mọi người hít khí lạnh, một chiêu phong nhuận nhìn như đơn giản lại khiến gần 3 ngàn người lột hố!

Quá kinh khủng!!!

Hoa Thiên Tuyết chưa để mọi người hoàn lại hồn đã đánh tiếp một đạo thủy tiễn, tiễn dày đặc bay đầy trời.

* AM *

Lại một cái hố to hơn xuất hiện, lần này xem như 8 ngàn người thì chỉ còn sót lại gần 2 ngàn người. Shit, như vậy thì chẳng cần tới 5 chiêu thì người đã la liệt gần hết!

Tới lúc này mà họ không nhìn ra vị tiểu trưởng môn này có thực lực thì tuyệt đối là kẻ ngu!

Phạm trưởng lão chặt vật tránh tiễn la lớn:- Chương môn! Xin thủ hạ lưu tình! - Cứ với tình hình này thì đám đệ tử này chắc chắn chết hết!

Hoa Thiên Tuyết lạnh lùng hỏi:- Thủ hạ lưu tình? Hừ, Mao Sơn không cần những kẻ không có mắt như các người.

Mọi người phía dưới tái mét sắc mặt. Nói như vậy khác nào là gián tiếp tuyên bố muốn diệt Mao Sơn? Vị tiểu trưởng môn này cũng quá cuồng vọng rồi!

- Chương môn, việc này...- Vân Ân nhìn Hoa Thiên Tuyết, trong giọng nói tràn ngập lo lắng:- E là nếu truyền ra thì...

Hoa Thiên Tuyết vân vê ngón tay, một đạo hỏa diễm hiện lên...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nhìn hỏa diễm trên tay Hoa Thiên Tuyết, mọi người ở dưới có kích động muốn lật bàn. Mẹ nó, người muốn chơi thật luôn đó hả?! Muốn hủy Mao Sơn

thì ít ra cũng phải chờ bọn ta rồi đi đã chứ, ngồi vậy lơ mơ bị dính đòn thì làm sao?!!!!

Vân Ân nhìn hỏa diễm trên tay Hoa Thiên Tuyết rồi lại nhìn chúng đệ tử đang nằm la liệt phía dưới, tuy rất muốn ngăn cản nhưng cũng đành lực bất tòng tâm, dù sao đây cũng là do bọn họ tự chuốc lấy, hắn cũng không thể nào không nể mặt vị tiểu chương môn này được, không cần thận là cũng bị chương môn vèo một cái đi đời luôn đó, mà hắn còn rất yêu quý cuộc sống này nha. Vậy cho nên...chúng đệ tử trường lão, xin thứ lỗi cho hắn...

Hoa Thiên Tuyết vuốt ve hỏa diễm trên tay, mắt nhìn chúng đệ tử phía dưới rồi lại quay sang nhìn Phạm trường lão, giọng không nghe ra hi vọng: - Thủ hạ lưu tình? Người đang nói với ta sao? Nhưng mà ta đã rất thủ hạ lưu tình rồi nha, hay là người chê ta ra tay còn chưa quá mạnh, muốn thêm?

Phạm trường lão mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đưa mắt hướng Vân Ân cầu cứu nhưng Vân Ân lại vờ như không thấy, đành phải đưa mắt về phía vị trưởng lão duy nhất không đứng ra nhả can - Liễu trường lão.

Liễu trường lão là vị trưởng lão bí ẩn và cũng là vị trưởng lão có tuổi tác già nhất trong 10 vị trưởng lão của Mao Sơn, đã có lời đồn vị Liễu trường lão này đang nắm giữ một thứ do thần để lại, ông cũng là người biết nhiều thông tin về thần giới nhất, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng không biết nhiều như ông.

Hoa Thiên Tuyết nhìn theo ánh mắt của Phạm trường lão thì nhìn thấy Liễu trường lão đang rất bình thản mà uống trà, hoàn toàn không đem việc nặng đang làm đổ vào mắt, tựa như cách biệt với thế giới này vậy.

Liễu trường lão sao? Hoa Thiên Tuyết cười lạnh. Thủ vị!

- Phạm trường lão, không cần tốn sức cầu tình, bản chương môn thưởng phạt phân minh, các người đã dám thách thức tôn nghiêm của ta thì đừng mồn có thể vẹn toàn trở về!

Hoa Thiên Tuyết rời mắt khỏi Liễu trường lão, tay cầm hỏa cầu lại gió lên, hỏa cầu xé gió bay tới chỗ chính giữa đại điện. 9 vị trưởng lão và chúng đệ tử tuyệt vọng nhìn hỏa cầu tựa như tử thần đang bay đến, không ai có thể tránh, không ai có thể chịu được uy áp lớn như , tất cả tựa như những con kiến nhỏ bé trước con đại hồng thủy.

* BÙM *

Hỏa cầu của Hoa Thiên Tuyết đang một đường bay tới thì bị một màn chắn vô hình ngăn lại. Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn lên trời, Hoa Thiên Tuyết cũng không ngoại lệ, nàng ngẩng đầu, đập vào mắt là một tà bạch y không nhiễm bụi trần, 3000 sợi tóc bay bay trước gió.

Bạch Tử Họa bạch y tinh khiết, tóc đen mượt thả dài xuống thắt lưng, đôi con ngươi lạnh nhạt mà thờ ơ, chỉ khi nhìn Hoa Thiên Tuyết mới có chút cảm xúc lóe lên. Hoa Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn Bạch Tử Họa, sau đó đập mây tới trước mặt hắn: - Tiểu Bạch, người sao lại đến đây?

Bạch Tử Họa đem mặt. Tiểu Bạch? Hắn sợ nàng còn nhỏ không đủ uy nghiêm sẽ bị người khác khi dễ nên mới tức tốc bay đến Mao Sơn, vậy mà hắn thấy cái gì đây? Mao Sơn trông chẳng khác gì một chiến trường, đệ tử Mao Sơn nằm la liệt trước đại điện, ầm ầm thì tay cầm hỏa cầu ném bọn họ? Nàng nghĩ với tu vi yếu như vậy bọn họ có thể độ lại với người gần trở thành thượng tiên như nàng? Hình như hắn đến đây có chút thừa thãi rồi.

Tuy suy nghĩ trong lòng là vậy nhưng ngoài miệng Bạch Tử Họa vẫn là ân cần hỏi thăm Hoa Thiên Tuyết: - Không phải người về đây làm lễ nhậm chức chương môn sao? Sao người chưa nhậm chức mà Mao Sơn đã thành chiến trường rồi?

Hoa Thiên Tuyết mặt không đỏ tím không đập nhanh nói dối: - Ta vừa mới cùng Vân Ân tới đây thì bị bọn họ chặn đường nói không chấp nhận cho ta làm chương môn, đã vậy họ còn động thủ với ta, ta quá sợ cho nên mới ra tay. Kí thực ta rất hiền lành, rất yêu hòa bình, nhưng họ cứ nói nếu ta không bước qua xác họ thì không được làm chương môn. Nhưng mà ta đã lỡ nhận ủy thác của Thanh Hư đạo trưởng , không nhận không được cho nên đành phải bước qua xác họ.

Mọi người: Mẹ nó, người không biết liêm sỉ!!!!!! Nói dối trắng trợn!!!

Liễu trường lão đang uống trà nghe Hoa Thiên Tuyết nói vậy liền rất không có hình tượng phun hết trà ra.

Vân Ân ngửa mặt lên trời. Không liên quan đến ta à nha, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến ta.

Bạch Bạch chỉ sợ thiên hạ không loạn giả bộ đáng thương nói: -Đúng vậy đó Tiểu Bạch, bọn họ rất hung dữ, còn nói muốn đem Bạch Bạch bắt về làm sùng vật nữa đó. Bạch Bạch thật sự hải mà~~~

Mọi người: ...

Chúng đệ tử Mao Sơn nằm dưới đất + 9 vị trưởng lão: Bọn họ khi nào thì nói vậy!!! Ngâm máu phun người!!!Nói dối trắng trợn!!

Hoa Thiên Tuyết rất không có tiết khí gắt đầu: -Đúng vậy, Bạch Bạch vì bảo vệ ta cho nên mới nói họ vài lời, ai dè họ cứ vậy liền xông vào.

Mọi người: ==

Bạch Tử Họa nhìn hai người kẻ xướng người họa, thầm cười bất đắc dĩ trong lòng.

- Được rồi, có ta đây, không ai bắt nạt được các người nữa.

Mọi người: Bao che! Tôn thượng đây là đang bao che một cách trắng trợn!!!

-Hi hi, ta biết Tiểu Bạch nguoi là người tốt mà! - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười lâu cá nhìn Bạch Tử Họa. Nàng không tin Tiểu Bạch không biết việc này, nhưng hẳn đã có ý muốn bao che cho nàng thì có gì nàng lại không nhận chứ. Tiểu Bạch kì thực là lo cho nàng mà!

Vậy là từ hôm đó trở đi, truyền thuyết về vị tiểu chương môn của Mao Sơn liền được lan truyền rộng trong ngũ giới. Nguoi muốn gây chuyện với Mao Sơn? Mơ đi! Có vị tiểu chương môn yêu nghiệt + biến thái cùng con sủng vật tức chết người không đền mạng kia lại thêm một vị Trường Lưu Sơn thượng tiên làm ngọn núi dựa chắc chắn, nguoi nên muốn bị chết không toàn thây thì có thể nhào vào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Dưới sự bảo hộ vô hình của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa, lễ tiếp nhận chức chương môn của Hoa Thiên Tuyết được tổ chức vào 3 ngày sau, lúc này thì thương thế của mấy vị trưởng lão kia dưới sự chữa trị đặc biệt chu đáo của Vân Ân đã có xu hướng phục hồi. Hoa Thiên Tuyết đối với chuyện này không có ý kiến, nàng cũng không phải ác ôn gì mà không cho họ chữa thương a.

Sau một hồi vất vả làm lễ, cuối cùng thì cũng đến nghi thức cuối của lễ nhậm chức chương môn. Hoa Thiên Tuyết quý giữa đại điện, bái ba bái với liệt tổ liệt tông Mao Sơn. Thanh Hoài đạo trưởng tự tay đeo lông vũ cho nàng, sau đó niệm tâm pháp. Hoa Thiên Tuyết thấy vô số văn tự cùng tranh vẽ hiện lên không trung, sau đó liền kết lại thành ấn pháp, điểm chỉ vào giữa mi tâm của nàng.

Hoa Thiên Tuyết chỉ cảm thấy có chút nhói lên, có thứ gì đó đang tuôn trào ào ạt trong cơ thể, ấn kí màu đỏ như máu giữa mi tâm hiện lên, tăng thêm vài phần thoát tục cho Hoa Thiên Tuyết.

Bạch Tử Họa ngồi trên ghế khách mời, nhìn chăm chăm Hoa Thiên Tuyết không dứt ra được. Khi nàng quay mặt lại cười với hắn, đôi nguoi to tròn lấp lánh cong cong, hàng lông mi khẽ rung động như cánh quạt, nụ cười rực rỡ, ấn tín đỏ như đóa bi ngạn tựa như đang sống dậy, đẹp đến thanh thuần như thế, làm cho tim hắn không kiềm được đập nhanh. Tâm...cứ thế rung động..

Bên dưới truyền đến tiếng hô to, nàng giờ đã chính thức trở thành chương môn Mao Sơn.

Sau đó lại làm thêm vài cái hủ tục nữa thì Hoa Thiên Tuyết mới được yên vị nằm ngủ ngon trên giường. Vân Ân ban đầu còn muốn gọi nàng dậy ăn cơm thì Bạch Bạch đã nhanh chóng ngăn lại. Đùa à, mama nó đã mệt đến mức này rồi còn ăn uống cái gì nữa! Là một người con ngoan ,Bạch Bạch tuyệt đối không thể để giấc ngủ của mama bị phá. Vân Ân nghe thấy có lí thì cũng không miễn cưỡng, liền lui về nghỉ ngơi. Nửa năm qua thật là mệt chết hần!

Bạch Tử Họa đứng ngoài nhìn vào, môi khẽ nở nụ cười ôn nhu.

Sáng sớm hôm sau Hoa Thiên Tuyết vừa tỉnh ngủ thì ngoài cửa Vân Ân thông báo cầu kiến.

- Vào đi - Hoa Thiên Tuyết quần áo xốc xếch, tóc rơi loạn trước ngực, đôi con nguoi vừa mới ngủ dậy nên trông có vẻ mông lung mờ ảo, có một phen phong tình riêng. Vân Ân nhìn mà cảm thán, Tiểu chương môn vừa ngủ dậy thật đúng là có lực sát thương mạnh mẽ.

- Bái kiến chương môn, đêm qua nguoi ngủ có ngon không?

- Rất ngon. Hôm qua Lâm Tuy Ý còn rảnh rỗi đến tìm ta đánh cờ nữa.

- Lâm Tuy Ý? Xương cốt của hắn đã được sư phụ hắn cho nguoi đưa về rồi.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu, để mặc cho Vân Ân sửa soạn cho mình. Nàng rất lười cái vụ trang hoàng làm tóc này nha.

Những ngón tay thon dài của Vân Ân làm loạn trên đầu Hoa Thiên Tuyết, chỉ trong chốc lát đã chải được cái đầu bánh bao đáng yêu, còn lấy hai sợi dây đỏ buộc bên bội kiếm của mình thắt lên cho nàng.

- Rất đẹp! - Hoa Thiên Tuyết khen.

Vân Ân mỉm cười: - Chắc là nguoi đói rồi, để đệ tử đi nấu cháo củ sen cho nguoi.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu, bỗng hỏi: - Tiểu Bạch về rồi?

Vân Ân ngậy ra, sau đó biết Tiểu Bạch trong miệng chương môn chính là tôn thượng thì gật đầu. Hoa Thiên Tuyết liền cho hắn lui ra.

Ngồi nghịch tóc, khoe môi Hoa Thiên Tuyết bỗng cong lên, cũng trong khoảnh khắc đó, Vân Ân trở lại báo có chuyện quan trọng cần chương môn xử lí,

thời gian chưa tới nửa nén hương.Hoa Thiên Tuyết hứng thú đi theo. Vân Ế a Vân Ế, bản cô nương không chính chết người thì không tên Hoa Thiên Tuyết!

Bạch bạch đáng thương cứ như vậy bị bỏ lại trong phòng.

Hoa Thiên Tuyết nhìn xung quanh, thấy đã xuống dưới đỉnh núi liền mở giọng trêu chọc: - Tiểu Ế, có chuyện gì muốn nói với ta nên mới tới nơi kín đáo như vậy sao?

Vân Ế đi phía trước chợt dừng lại, khuôn mặt đang cười ôn nhu liền trở nên lạnh lùng.

- Sao người biết ta không phải Vân Ân?

Hoa Thiên Tuyết mỉm cười : - Người đoán đi?

Vân Ân : “ ... “

- Thế nào? Mặt ta dính gì sao?- Hoa Thiên Tuyết rất vô tội đưa tay lên sờ mặt.

Vân Ế im lặng, nhìn nàng, ánh mắt chứa sát khí: - Người không sợ ta giết người sao?

- Sợ? Hoa Thiên Tuyết ta khi nào thì nghe qua chữ sợ? - HOa thiên Tuyết nhưn mảy, trong giọng tràn ra một cổ ngạo khí bất tuân.

Vân Ân nhìn nàng, bỗng dưng sát khí trong mắt tan đi, thay vào đó là chút cảm xúc không biết tên khác, hấn quay mặt, để lại câu “ Lần sau tương ngộ “ rồi lướt gió bay đi.

Hoa Thiên Tuyết đứng đó nhìn bóng lưng hấn. khóe miệng cong cong : - Tên này không tệ, rất thú vị.

Nàng mỉm cười, quay lưng đi về phía Mao Sơn, bỗng từ đâu vang lên tiếng nói lạnh lạnh: - Nhóc con thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Một giọng nói từ trên cây vọng xuống, Hoa Thiên Tuyết ngược mắt lên, khi nhìn thấy khuôn mặt của người nọ thì thất thần trong giây lát. Đó là một gương mặt đẹp như tiên, một nhan sắc vượt qua thể tục, khiến người khác khó có thể rời mắt đi.

Mái tóc tím như thác phiêu phiêu trong gió, bộ y phục tím uốn lượn như ảo mộng, làn da trong suốt lộ ra dưới ánh mặt trời, vạt áo mở rộng khẽ ẩn hiện đường công tinh xảo của xương quai xanh. Ân kí giữa mi tâm đỏ sậm nở rộ như hoa, đôi mắt màu đỏ trong veo không chút vẩn đục, bầu trời đầy sao so ra cũng không thể sánh bằng người này.

Nếu Bạch Tử Họa mang vẻ đạo mạo lạnh lùng lạnh nhạt thờ ơ không dính bụi trần thì người này lại toát ra vẻ ma mị yêu nghiệt câu nhân, tựa như một yêu tinh được sinh ra để dụ hoặc chúng nhân.

Lúc này trong đầu Hoa Thiên Tuyết chợt hiện lên một cái tên : SÁT THIÊN MẠCH !!

Hoa Thiên Tuyết đứng yên mỉm cười, thấy người đó tao nhã bay từ trên cây xuống, đến bước đi cũng rất nhẹ nhàng, vòng eo uyển chuyển, nhanh nhẹn tới gần, vạt lụa màu tím lay động theo gió,mỗi hành động đều vô cùng quyến rũ, mị hoặc đảo điên, khiến người khác mất hồn mất vía.

- Nhóc chính là tân chương môn Mao Sơn mới nhậm chức?

Sát Thiên Mạch cúi đầu nhìn nàng, dường như thấy cái đầu bánh bao của nàng thật đáng yêu, không nhịn được lấy tay chọc chọc.

Hoa Thiên Tuyết đưa tay lên sờ ngực hấn, mãi mới phun ra một câu: - Tỷ tỷ, ngực thật lép, nhưng vẫn rất đẹp.

- Vớ vẩn! - Sát Thiên Mạch đảo đôi mắt màu đỏ, đánh nhẹ Hoa Thiên Tuyết một cái, che miệng cười đến phong tình vạn chủng, làm Hoa Thiên Tuyết suýt tí phun máu.

Amen, thật là sắc đẹp hại dân hại nước mà!

Sát Thiên Mạch cười lên: - Đẹp thật à? Đẹp đến nhường nào?

- Đẹp hơn cả tiên nữ.

- Thật sao? - Sát Thiên Mạch mừng rỡ : - Ngươi đã thấy những tiên nữ nào rồi?

- Toàn bộ tiên nữ trên Tiên giới muội đã nhìn thấy nhưng họ không đẹp được bằng một phần của tỷ. - Hoa Thiên Tuyết rất thật thà đánh giá.

Sát Thiên Mạch đặc ý tới cực điểm, chưa ai khen hắn mà khiến hắn vui như Hoa Thiên Tuyết. Hắn cũng lười đánh chính mình là nam, tỷ tỷ thì tỷ tỷ, dù sao hắn cũng thích.

- Nhưng muội không ngờ Ma Quân Sát Thiên Mạch trong lời đồn giết người không ghê tay lại là một tên yêu nhân. - Hoa Thiên Tuyết cười gian xảo nhìn Sát Thiên Mạch đen lại. Sát Thiên Mạch tức giận nhéo má Hoa Thiên Tuyết, gằn giọng: Xú nha đầu!

- Au au au... Muội biết sai rồi... Au au... Đừng nhéo, nhéo nữa ăn cómex mắt ngon... Au au...nhẹ tay a...

- Hừ, lần sau còn như vậy thì muội biết tay. - Sát Thiên Mạch vừa lòng nhìn Hoa Thiên Tuyết xụ mặt, bỗng hiểu kỳ hỏi: - Sao muội biết ta là Sát Thiên Mạch?

Hoa Thiên Tuyết xoa xoa má, lẹp bẹp trả lời: -Đây gọi là trực giác a.

- Chỉ thế?

- Không thì tỷ thử đoán xem? - Hoa Thiên Tuyết nhướn mày.

- Nhóc con, muội thật kì lạ, biết ta là Ma Quân mà không sợ ta giết muội sao? - Sát Thiên Mạch cười híp mắt.

- Chết dưới tay mỹ nhân, làm quỷ cũng phong lưu. - Hoa Thiên Tuyết bày ra bộ dáng hoa hoa công tử làm Sát Thiên Mạch cảm thấy vô cùng buồn cười, đánh nhẹ nàng một cái, mắng yêu: - Cái nha đầu này, mồm miệng thật dẻo quẹo!

Hoa Thiên Tuyết chỉ cười, từ chối cho ý kiến.

Hoa Thiên Tuyết trò chuyện với Sát Thiên Mạch thêm một hồi thì nghe thấy Vân Ân đang cho người tìm kiếm nàng liền nói cáo từ với Sát Thiên Mạch. Sát Thiên Mạch có chút lưu luyến, bẻ đốt xương ngón út làm thành một cái vòng cổ cho , hung hăng hôn nàng hai cái thật kêu rồi mới rời đi.

Hoa Thiên Tuyết: Nàng đây có tính là bị ăn đậu hủ không ==

Buổi chiều, Vân Ân tiếp tục xử lí mấy việc lật vật trong phái còn nàng thì bế quan luyện kiếm pháp Mao Sơn. Bạch Bạch rảnh rồi không có việc gì liền đem khẩu quyết của kiếm pháp Mao Sơn học thuộc. Cứ thế nàng đã ở Mao Sơn được 10 ngày.

Đêm nay cũng như mọi đêm, Vân Ân hầu hạ nàng xong mới lui về nghỉ ngơi. Nàng định ngả lưng ngủ thì Bạch Bạch từ ngoài cửa sổ nhảy vào, báo cho nàng biết một tin vui: Đông Phương Úc Khanh đến Mao Sơn !!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hoa Thiên Tuyết khoác vội cái áo ngoài, mò mẫm đi tìm con đường nhỏ Vân Ế lần trước dẫn mình đi, chẳng biết vì sao lòng có chút rối rắm cùng nhớ mong. Nói sao thì bây giờ trên người nàng cũng có gắn cái móc phụ nhân của Dĩ Các Các chủ, nhớ hẳn chắc không có gì không ổn đâu nhỉ?

Đêm càng khuya, gió trên đỉnh núi càng lớn, đường sâu hun hút, bốn phía tối đen, chân Hoa Thiên Tuyết hơi lảo đảo,áo ngoài theo gió bay mất.

Bạch Bạch ngồi trên đầu nàng, hưng phấn nhìn xung quanh. Dẫn trước mặt nàng là hai con đom đóm do Bạch Bạch gọi tới, nàng cũng không biết hóa ra Bạch Bạch có thể nghe hiểu tiếng của nhiều loài động vật, mặc dù nhìn nó... ờ, bây giờ nàng cũng thật sự không biết nên xếp Bạch Bạch nhà mình vào loài gì nữa.

Mãi đến lúc đến chỗ gặp Sát Thiên Mạch vẫn không thấy tên kia đâu.

- Tên kia đâu Bạch Bạch?

- Đi về phía trước, gần tới rồi. Mà papa cũng không phải cái tên kia!!

Hoa Thiên Tuyết tiến vào rừng rậm, thấy thân cây lần trước Hiên Viên Lăng bị treo, nhớ tới đáng về tức giận đáng yêu của hắn, nàng bỗng dưng rất muốn cười. Chớp mắt đã nửa năm, không biết tên kia giờ ra sao rồi, nàng và hắn có lẽ còn gần 2 năm nữa mới có thể tái ngộ.

Đang thất thần, Hoa Thiên Tuyết liền bị người phía sau ôm chặt, mùi hương thanh nhã đã lâu không ngửi chớm ở cánh mũi. Nàng bỗng dưng cảm thấy sống mũi cay cay, có cảm xúc muốn khóc, trong lòng là ngổ vọt tạp trần lẫn lộn. Nửa năm không gặp, không nhớ là nói dối.

Hoa Thiên Tuyết không phản kháng, ngược lại còn quay người ôm hắn thật chặt. Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, cũng ôm chặt lấy nàng.

- Đông Phương...

- Ủ.

- Đông Phương.

- Ta ở đây.

- Ta bỗng dưng phát hiện, hóa ra huynh cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng.

- Giờ nàng mới biết sao?

- Cũng không xem như là muộn.

- Nàng thật là...

Đông Phương Úc Khanh có chút bất đắc dĩ cười nhìn nhân nhi trong lòng. Nàng vẫn cứ vậy, thích châm chọc hắn a. Xem như hắn xui xẻo đi.

- Đông Phương.

- Hừm?

- Ta nhớ huynh.

- .... - Đông Phương Úc Khanh ngắt ra, bỗng nhiên mỉm cười, ôm chặt nàng hơn: -Ta cũng rất rất rất nhớ nàng.

Giọng hắn vừa thâm tình vừa kích động vừa cô đơn lại vừa dịu dàng như nước, hoàn toàn với vẻ thư sinh đạo mạo lắm mồm vô sỉ năm xưa. Đông Phương Úc Khanh cứ thế ôm nàng ngồi dựa vào một gốc cổ thụ, Hoa Thiên Tuyết cũng rất hưởng thụ tìm một chỗ thoải mái trong lòng hắn nằm xuống, miệng liên tục kể lại mọi chuyện đã xảy ra từ khi hai người chia tay.

- Đông Phương.

- Ừm.

- Bạch Bạch rốt cuộc là cái loại sinh vật gì vậy?

Bạch Bạch nghe xong thì tự ái, tức giận lao vào lòng Đông Phương Úc Khanh cáo trạng: - Papa, mama thật xấu, cứ luôn miệng nghi ngờ chủng tộc của Bạch Bạch. Đã thế suốt ngày còn liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, papa nhất định phải đánh mông mama!

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười xoa đầu nó: - Ủ, papa nhất định sẽ đánh mông mama. Bạch Bạch có ngoan không? - Đông Phương Úc Khanh hôn nó một cái rồi nhẹ nhàng đặt lên vai mình.

- Bạch Bạch rất ngoan! - Bạch Bạch dụi dụi vào một bên mặt của Đông Phương Úc Khanh, định nói tiếp thì bị Hoa Thiên Tuyết nhét cho một miếng điểm tâm làm từ rượu hoa quế.

Bạch Bạch: "...” Nó bị ghét bỏ rồi đúng không?

Đông Phương Úc Khanh cười mắg: - Từu quý!

Bạch Bạch: Đây không phải là nó muốn ăn được không? Sao papa lại nói cứ như kiểu người chịu ủy khuất là mama vậy? Nó mới là người chịu thiệt được không?

Hoa Thiên Tuyết nằm yên trong lòng Đông Phương Úc Khanh, hỏi lại lần nữa: - Đông Phương, Bạch Bạch rốt cuộc là sinh vật gì?

- Ta cũng không biết. - Đông Phương Úc Khanh lắc đầu.

- Huynh là Dị Hủ Các Các chủ, có việc gì huynh không biết sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đông Phương Úc Khanh đối với việc Hoa Thiên Tuyết biết thân phận của mình cũng không ngạc nhiên lắm, dù sao thì hắn cũng không có ý định giấu nàng, và lại một người thông minh như nàng chắc chắn sẽ đoán được. Hắn vuốt vuốt mái tóc đen dài của nàng, mỉm cười: - Bạch Bạch là vô tình trong 1 lần tạo ra linh trùng bị 1 giọt máu của thượng cổ thần thú rơi vào. Sau đó, cho dù ta dùng cách gì cũng không mở được nó, lúc đầu chỉ định tặng nàng cho vui, ai dè nàng lại có thể ...

- Ha ha, vậy thì huynh lỗ vốn rồi.

- Không sao, lỗ trong tay nàng thì không mất mát gì hết.

- Đông Phương...

- Hừm?

- Ta mệt mỏi, cho ta dựa vào chút nhé...

- Ừm.

- Lòng của huynh, sau này nếu ta mệt mỏi cũng cho ta dựa vào nhé...

- Ừm.

- Đông Phương...

- Ừ.

- Có huynh thật tốt...

Đối với một người đến từ dị giới như Hoa Thiên Tuyết, thế giới này nàng thực cô độc, cái gì cũng phải tự dành lấy bằng sức mạnh của bản thân, cả gia đình họ Hoa đều chỉ dựa vào nàng cả, mỗi đêm lạnh giá, cũng chỉ có phụ thân đem lò sưởi ấm trái tim nàng, Cốt Đầu quá trẻ con lại có tính nhát gan, chỉ biết dựa dẫm vào nàng, mệt mỏi như vậy, từ tinh thần lẫn thể xác luôn trong tình trạng không hoàn toàn thoải mái. Và lại nàng biết trong lòng Cốt Đầu luôn có một khoảng cách với nàng, cho dù nàng ấy dựa dẫm vào nàng như thế thì đó cũng chỉ là dựa dẫm mà không phải là tình tỷ muội đích thực. Nàng sống mấy năm qua quả thực quá mệt rồi.

- Ừ, ngủ đi...

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Tuyết từ từ chìm vào giấc ngủ, Bạch Bạch cũng thiếp đi trên vai hắn, giờ cánh tay lên, một tấm lụa mỏng màu trắng bỗng xuất hiện, hắn nhẹ nhàng đắp lên người nàng, nhìn gương mặt ngủ say của nàng và Bạch Bạch, hắn khẽ mỉm cười. Đây...phải chăng chính là hạnh phúc?

Nhưng rồi bỗng nhiên Đông Phương Úc Khanh nhắm mắt, trên mặt hiện lên vẻ thâm trầm khó hiểu. Thân phận của nàng quá phức tạp, ngay cả hắn đã sử dụng cả cấm kị của Dị Hủ Các mà vẫn không thể tra ra được mệnh cách của nàng. Đáng lí ra nàng không nên xuất hiện, lại càng không nên trở thành chị em sinh đôi với nàng ta mới đúng... Chuyện này, rốt cuộc sẽ ra sao đây?

Sáng sớm hôm sau Hoa Thiên Tuyết liền tỉnh dậy trong lòng Đông Phương Úc Khanh. Vừa mở mắt đã thấy mỹ nam cười ôn nhu như vậy với mình thì ai cũng sẽ đỏ mặt hết, Hoa Thiên Tuyết đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng nhin không được nói đùa: - Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ kim lòng không được mà phi lễ huynh đấy.

- Ta rất mong nàng phi lễ ta a. - Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, bỗng nhiên nhú mày: -Nàng a, chỉ chăm chăm luyện tập, cả người gầy như cọng lông.

- Ha ha, ta chỉ sợ đến lúc ta béo lên thì huynh lại không cần ta. - Hoa Thiên Tuyết đùa nói.

Đông Phương Úc Khanh chỉ im lặng mỉm cười, lần này rồi đi không biết bao giờ mới có thể gặp lại...

- Ta phải về đây, sau này gặp lại. - Hoa Thiên Tuyết ngồi dậy, tóm lấy Bạch Bạch vẫn đang ngủ say, hôn nhẹ lên má Đông Phương Úc Khanh một cái thật kêu rồi rời đi.

Đông Phương Úc Khanh đứng sững tại chỗ, tay chạm nhẹ chỗ Hoa Thiên Tuyết hôn, cười đến ôn nhu, sau đó trong mắt liền toát lên vẻ kiên định.

Tiểu Tuyết, cho dù cho phi hồn phách tán, hồn phi yến diệt, ta cũng sẽ bảo vệ nàng, tuyệt không để nàng chịu thương tổn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Cuối cùng cũng đến ngày phải quay về Trường Lưu. Dù sao nàng cũng đã chính thức trở thành chủ nhân, không thể đơn giản như lúc đi được. Để tránh có sự dọc đường, ngoài Vân Ân còn có tứ sát trong thất sát của Mao Sơn đi theo bảo vệ nàng. Hoa Thiên Tuyết thực muốn hỏi bọn họ, là nàng bảo vệ họ hay họ bảo vệ nàng đây?

Dọc đường đi vô cùng bình an, dù sao thì thần khí của Mao Sơn cũng đã bị cướp đi nên so ra an toàn hơn các phái khác.

Nhìn Trường Lưu Sơn trên biển, Lạc Thập Nhất đã đứng ở đó.

Hoa Thiên Tuyết có chút thất vọng. Cốt Đầu không đến...

Trên đường đến đại điện, lỗi tai của Hoa Thiên Tuyết bị Bạch Bạch oanh tạc nặng nề, nó cứ nói mãi nàng sao không đánh thức nó dậy, nó để quên chỗ rượu quý định tặng Hủ Mộc Thanh Lưu ở Mao Sơn hết rồi. Nhịn không được, Hoa Thiên Tuyết thẳng tay ném nó cho Lạc Thập Nhất, mình và Vân Ân bay nhanh đến đại điện.

Tới đại điện, Bạch Từ Họa vẫn mang dáng vẻ như thiên tiên đó, lạnh lùng và hờ hững, hỏi sau khi hắn rời Mao Sơn có xảy ra chuyện gì quan trọng hay không. Hoa Thiên Tuyết chỉ qua loa đại khái nói lại vài sự kiện. Bạch Từ Họa không tin, cố ý dò hỏi thêm Vân Ân, Vân Ân đối với sự quan tâm của Tôn Thượng với chủ nhân của mình thì có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn mặt ôn hòa kể rõ ra chi tiết hơn, nói luôn cả việc sư huynh Vân Ế của mình có khuôn mặt giống mình y đúc, dặn dò Trường Lưu nên cảnh giác hơn, kể xong liền xin trở về Mao Sơn xử lý công việc. Bạch Từ Họa cũng không giữ lại, phân phó Lạc Thập Nhất dẫn họ rời đi.

Trong đại điện giờ chỉ còn Bạch Từ Họa và Hoa Thiên Tuyết, nàng cũng lười diễn trò đánh Thái cực quyền với hắn, dứt khoát dựa cả người vào cột trụ đại điện, khẽ ngáp giống như mình ngủ không đủ giấc vậy.

Bạch Từ Họa chậm rãi đi từ ghế xuống chỗ nàng, quan sát kiểu đầu bánh bao của Hoa Thiên Tuyết, cảm thấy rất đáng yêu, tay không tự chủ mà đưa lên chọt chọt, làm xong mới thấy mình lúng cuống, mặt đỏ bừng, tay nhanh chóng rút về.

Hoa Thiên Tuyết thấy Bạch Từ Họa mặt mũi đỏ bừng, cảm thấy đáng yêu chết mất >v

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đại hội Kiếm Tiên thực sự bắt đầu. Nhìn thấy Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Quân sà vào lòng cha mẹ, Hoa Thiên Tuyết chột nhìn qua chỗ Hoa Thiên Cốt, ánh mắt bỗng dấy lên cảm xót xa.

Một lúc sau, Hủ Mộc Thanh Lưu không biết lúc nào thì đã đứng trước hàng lớp Quý, hiếm thấy khi hắn ăn mặc chỉnh tề như thế này, cũng không có vẻ say rượu chút nào, chắc là đã bị ai mắng, không cho làm mất mặt Trường Lưu Sơn.

- Tất cả chuẩn bị xong hết chưa? Phải cố gắng, đừng khiến lớp Quý xấu hổ! Các em là những người giỏi nhất! Đánh gục lớp Giáp cho ta!

Bổng chúc cả lớp sức sôi khi thi, bẻ tay răng rắc.

Hoa Thiên Tuyết bắt đầu nhìn trời, thà huynh cứ say rượu còn hơn.

Bổng dung Hủ Mộc Thanh Lưu gọi riêng Hoa Thiên Tuyết: - Thiên Tuyết.

- Hừm?

- Lần này muội nhất định phải thắng Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Quân và Sóc Phong lớp Giáp cho ta.

- Đúng vậy, Thiên Tuyết, cậu nhất định phải làm rạng danh lớp Quý chúng ta!

- Đúng vậy, rạng danh lớp Quý!

- Rạng danh lớp Quý! Rạng danh lớp Quý!

Cả lớp Quý đồng thanh reo lên, Hoa Thiên Tuyết cảm thấy tinh thần như nhẹ nhõm hơn, u buồn cũng tan đi, khóe môi cong lên. Kiếp trước nàng là đứa trẻ bị gia tộc bỏ đi, chỉ có duy nhất anh trai là tin tưởng nàng, kiếp này lại có một đám ngốc như thế này, bảo nàng làm sao đây?

- Sẽ cố gắng... - Hoa Thiên Tuyết gật đầu.

Hoa Thiên Tuyết đấu trận thứ 4 với một đệ tử của Bồng Lai đảo, Hoa Thiên Cốt đấu trận thứ 3, đối thủ là đệ tử của Vương Ốc Sơn, dù có hơi căng thẳng nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn thắng, còn Hoa Thiên Tuyết chỉ mới lên sàn đấu, đã một cước thì đối thủ đã rơi đài, kết thúc vô cùng ngắn gọn.

Nàng chậm rãi đi xuống sàn đấu, Bạch Bạch liền cười lá đến cạnh nàng. Phải công nhận, cái lá được Sóc Phong cải tiến thật tiện lợi, vừa có thể biến thành một cái lồng bảo hộ Bạch Bạch vừa có thể làm giường cho nó. Hoa Thiên Tuyết nhìn mà ghen tị không thôi.

- Mama, người thật cừ!

- Ủ, khỏi nịnh đi, người không phải đang chơi với Hủ Mộc Thanh Lưu à, sao lại đến đây?

- Tiểu Lưu bị Thế tôn sai đi làm việc rồi.

Hoa Thiên Tuyết nhìn nó xụ mặt, không đành lòng nói gì, chỉ nhẹ vuốt lông nó, Bạch Bạch hí mắt hưởng thụ. Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng vỗ tay, Hoa Thiên Tuyết quay đầu thì thấy Vân Ân đã mấy tháng không gặp tâm trạng vô cùng vui vẻ.

- Đệ tử tới muộn, mong chương môn thứ tội. Chúc mừng chương môn thắng trận.

Vân Ân và mấy đệ tử phía sau cùng cúi chào.

Hoa Thiên Tuyết phát tay: - Đứng lên đi, hiện giờ thân phận của ta có chút bất tiện, gọi ta Thiên Tuyết là được. Mọi chuyện ở Mao Sơn xử lý xong rồi?

- Tất cả đã đi vào trật tự, lần này có hai đệ tử tới tham gia, nhưng giữa đường gặp chút rắc rối nên đệ tử cùng họ đến trước. Chiều theo sức mạnh hiện giờ thì họ thừa sức lọt vào top 32 người cuối cùng.

Vân Ân nói, trong mắt lóe lên sự khâm phục. Sau khi chấp vị, vị tiểu tiểu chương môn này liền cho mọi đệ tử tập luyện hai khóa, một khóa là tập về pháp thuật, khóa còn lại là cho mọi người tập một số quyền cước cơ bản. Lúc đầu mọi người còn bất mãn nhưng dần về sau mới thấy được cái lợi của nó, càng ra sức tập luyện hơn, bây giờ trình độ Mao Sơn đã tăng lên một bậc.

Hoa Thiên Tuyết chỉ cười không nói. Lúc ở Trường Lưu, nàng bỗng phát hiện người tu tiên chỉ chú ý tu về pháp thuật mà quên mất thể lực và quyền cước cũng vô cùng quan trọng, vì vậy khi đến Mao Sơn, nàng liền cho mọi người song tu cả nội lẫn ngoại, như vậy sẽ giúp ích rất nhiều cho sau này.

Quả nhiên mấy ngày kế tiếp Hoa Thiên Tuyết qua 5 ải chém 6 tướng giết 7 tên cường hào. Càng về sau càng tốn sức lực, tuy nhiên đối với một người chỉ dùng chiêu thức mà chưa sử dụng tới linh lực như Hoa Thiên Tuyết, việc này cũng chẳng khiến nàng bận tâm.

Trong vòng 8 người, Trường Lưu Sơn có 6 người, ngoài Hoa Thiên Tuyết, Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Quân, Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong, Chu Uyên ra thì còn có hai người khác thuộc Quát Thương phái và Tề Vân Sơn.

Không may cho Nghê Mạn Thiên là nàng ta gặp phải Sóc Phong, vì vậy mà rất mau đã bị đánh xuống đài. Hoa Thiên Tuyết bắt đắc dĩ phải đi an ủi vị đại tiểu thư này một hồi mới có thể bước lên sàn đấu đá Chu Uyên xuống.

Đánh tới đánh lui thì cũng tìm ra được nhóm 4 người cuối cùng là Hoa Thiên Tuyết, Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Quân và Sóc Phong.

Vì quá nhiều người muốn xem nên trận đấu được chuyển ra biển. Ngay cả Tam Tôn và Cửu đại trưởng lão mấy hôm trước rất ít khi xuất hiện cũng bay lên cao xem ai là người chiến thắng cuối cùng. Sau trận đấu thì lễ bái sư của Trường Lưu Sơn cũng sẽ được cử hành ở đây, vậy nên hầu hết tất cả mọi người đều xuất hiện ở đây.

Trận đấu đầu tiên là trận của Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Quân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trận này Hoa Thiên Cốt thắng Nghê Mạn Quân, sự xuất hiện của Đoạn Niệm kiếm gây nên kinh hãi cho mọi người xung quanh. Ai ai cũng hiểu rõ chủ nhân của Đoạn Niệm kiếm là ai, vì vậy mà càng kinh ngạc hơn.

Hoa Thiên Tuyết thấy Hoa Thiên Cốt thắng được Nghê Mạn Quân cũng không có gì là lạ, nếu như Cốt Đầu để thua nàng ta thì nàng mới nghi hoặc người này có phải hay không chính là vị tỷ tỷ song sinh của mình. Cốt Đầu ngay cả Nghê Mạn Thiên còn có thể thắng thì Nghê Mạn Quân kia tính là cái gì? Nhưng Cốt Đầu phải dùng tới đòn hiểm, để bị thương chồng chất mới có thể khiến Nghê Mạn Quân rơi đài thì nàng cảm thấy có chút lạ, định bụng tiến đến chữa thương cho nàng thì chân chợt dừng lại, nhớ tới sợi dây lấy được từ thích khách hôm qua, nàng nhúu chặt mày. Cốt Đầu, đừng làm mọi thứ thất vọng có được không?

Bạch Bạch cũng định bụng tiến tới xem xét thương thế của Cốt Đầu nhưng lại thấy mẹ mình dừng lại thì có chút kì quái, quay đầu lại nhìn, thấy mama đầy rối rắm nhìn chăm chăm Cốt Đầu, cũng nhận ra mama và Cốt Đầu có gì đó không ổn liền đứng yên không nhúc nhích.

Nghê Mạn Quân thua, ánh mắt oán độc bắn về phía Hoa Thiên Cốt rồi lại nhìn Hoa Thiên Tuyết, hừ một tiếng rồi bước về chỗ phụ mẫu mình.

Trận của Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên kết thúc, mọi người liền chăm chú chờ mong biểu hiện của Sóc Phong và Hoa Thiên Tuyết.

- Tiểu Sóc Sóc cố lên! Mama cố lên! Tiểu Sóc Sóc cố lên! Mama cố lên!!

Hoa Thiên Tuyết thu hồi ánh mắt, tự động bỏ qua lời cổ vũ “có như không” của Bạch Bạch, đập kiếm bay lên mặt biển, vạt áo màu trắng bay phất phơ giữa không trung.

Khinh Thủy, Hủ Mộc Thanh Lưu, Hòa Tịch, Vân Ân và mọi người ở lớp Quý đều đứng dưới cổ vũ cho nàng. Đường Bảo và Lạc Thập Nhất tuy bận chăm sóc Hoa Thiên Cốt nhưng vẫn cố gắng quay lại xem nàng chiến đấu. Bạch Bạch thì quần băng ròn lên đầu, cầm hai cái lá nhảy nhót hết hết làm mọi người đều bật cười. Những người tham dự đều mỗi mắt mong chờ Hoa Thiên Tuyết xuất ra bản lĩnh thật sự của mình, ai cũng hiểu, mấy trận trước kia nàng đều chưa xuất ra lĩnh lực mà chỉ đơn thuần dùng kiếm pháp để đánh bại đối thủ.

Không khí dần nóng bừng lên.

Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng, nhìn hai người Hoa Thiên Tuyết và Sóc Phong chuẩn bị giao đấu- Sur đệ, ngươi nói xem?

Mặt Bạch Từ Họa không chút thay đổi, Sinh Tiểu Mặc ngồi một bên chen ngang cười nói: - Chẳng phải đại sư huynh muốn Sóc Phong thắng sao? Dù sao Thiên Tuyết cũng bị sư huynh ghét thậm tệ a~

Ma Nghiêm không trả lời, đột nhiên hỏi tiếp: - Sur đệ, ngươi thấy tư chất của Hoa Thiên Tuyết thế nào?

- Rất tốt. - Bạch Từ Họa lạnh nhạt trả lời, tuy nhiên trong mắt chợt lóe lên một tia tự hào.

- Đại sư huynh, không phải huynh rất ghét Thiên Tuyết sao? - Sinh Tiểu Mặc không hiểu hỏi.

Ma Nghiêm im lặng, từ chối trả lời, tuy nhiên ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Hoa Thiên Tuyết. Trong đầu hồi tưởng lại mấy ngày trước nhìn thấy bóng dáng đơn bạc gầy yếu kia đứng dưới trăng rơi lệ, tựa như con sói cô độc không có nơi quay về...

Nghĩ nghĩ, ánh mắt lại chuyển tới chỗ của Hoa Thiên Cốt. Cái vòng kia hắn đã từng thấy sư đệ đưa cho Hoa Thiên Cốt, hắn cũng đã thấy nàng lúc đầu nhận vòng còn hơn hờ bảo sẽ luôn giữ kỹ nhưng một khắc khi sư đệ quay đầu, nàng lại cầm cái vòng ném xuống đất, hắn biết... cái vòng đó là do nha đầu kia làm cho nàng. Hôm đó, nha đầu kia cầm trên tay cái vòng kia mà khóc, xung quanh lại có dấu vết đánh nhau, hắn có ngu tới mấy cũng có thể đoán được 5, 6 phần. Hắn ngay từ đầu đã muốn nhắc nhở nha đầu đó, nhưng lại sợ nàng cho là mình ghét tỷ tỷ nàng nên mới nói vậy. Haizz, kì thực giờ hắn cũng không biết nên nói thế nào với nha đầu kia...

Hòa Tịch và Vũ Thanh La kích động không yên, bọn họ và trận đấu của Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Quân mà cuộc rất lớn. Hòa Tịch cá Nghê Mạn Quân thắng, Vũ Thanh La cá Hoa Thiên Cốt thắng, kết quả là Vũ Thanh La thắng. Giờ cả hai đang cá tiếp trận của Sóc Phong và Hoa Thiên Tuyết, Hòa Tịch cá Hoa Thiên Tuyết thắng còn Vũ Thanh La cá Hoa Thiên Tuyết thua. Nếu lần này Hoa Thiên Tuyết thắng thì Hòa Tịch và Vũ Thanh La coi như hòa.

Cuối cùng trận đấu cũng bắt đầu, Hoa Thiên Tuyết và Sóc Phong đứng trên hai thanh kiếm đối diện nhau. Sóc Phong đã từng giao đấu thử với Hoa Thiên Tuyết, hắn biết nàng luôn sử dụng lối đánh nhanh thắng nhanh, và lại bây giờ tu vi của nàng đã hơn hắn một bậc, hắn nếu dùng lĩnh lực thì chắc chắn sẽ thua, bây giờ chỉ còn trông chờ vào tốc độ của hai người xem ai đánh nhanh hơn thôi.

Sóc Phong nhìn Hoa Thiên Tuyết, rời khỏi kiếm, ngự gió đứng lên, trên tay hiện lên một thanh kiếm màu trắng.

Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, cũng rời khỏi kiếm, ngự gió, trên tay là Lạc Tuyết do Bạch Từ Họa tặng.

Mọi người dưới đài mờ mịt nhìn hai người, rối rắm không biết cả hai muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

- Tiểu Lưu, Tiểu Tịch Tịch, Tiểu La, mau mau xem xem, cả hai muốn so tốc độ đấy! - Bạch Bạch bên dưới hét một câu trả lời nghi vấn của tất cả mọi người. Ai ai cũng kinh ngạc chăm chú nhìn lên trên sân, chỉ sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nào đó.

Hoa Thiên Tuyết biết nỗi lo lắng của Sóc Phong, nàng mỉm cười, khoe môi cong lên nụ cười rạng rỡ. Không hổ là Sóc Phong, phản ứng không tồi, biết linh lực của nàng với hắn không cùng một cấp bậc liền thay đổi đối chiến.

Nắm thật chặt thanh Lạc Tuyết trong tay, Hoa Thiên Tuyết ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn Sóc Phong, nàng và hắn đã so chiêu rất nhiều lần, tuy nhiên đó chỉ là đơn giản so chiêu, cả hai luôn tránh việc làm bị thương đối thủ, bây giờ rốt cuộc nàng mới có thể chân chính so tài với thực lực thật sự của cậu ta.

Tiếng trống vang lên. Không hề báo trước, cả hai đều lao đầu vào đánh nhau, chiêu thức nhanh, chuẩn và vô cùng sắc bén, càng đánh càng nhanh, tựa như hai con cuồng phong đụng độ nhau, chỉ chăm chăm tấn công mà không hề phòng thủ, mấy chốc đã qua mấy trăm chiêu.

- Thật nhanh... - Khinh Thủy không thể tin nhìn hai vạt áo trắng quần lầy nhau, nàng ra sức dụi dụi mắt, càng nhìn càng không nhìn ra.

- Ai là người nhanh hơn vậy? - Hao Tịch chớp chớp mắt nhìn chăm chăm sàn đấu, hắn hoàn toàn nhìn không kịp tốc độ của cả hai, vạt và lăm mới nhìn được mấy chiêu. Vũ Thanh La cũng dụi mắt liên tục, thông qua tiếng gió rít gào cũng có thể tưởng tượng được chiêu thức của cả hai nhanh đến mức nào.

Những người tu vi cao như Hủ Mộc Thanh Lưu mới có thể nhìn ra toàn bộ chiêu thức của cả hai, hắn nhìn không chớp mắt, miệng hò hét: - Đánh hay lắm Thiên Tuyết! Đánh cho tên kia rơi đài đi !!!

Bên dưới mọi người ra sức cổ vũ, trên đài lại là một mảnh huyết tinh. Hoa Thiên Tuyết nhanh chóng vung kiếm đâm tới Sóc Phong, Sóc Phong cũng cùng lúc vung kiếm tới, cả hai thanh kiếm chạm vào nhau mớ hồ tóe ra tia lửa. Sau đó lại tiếp tục một đợt đao quang kiếm ảnh. Người bên dưới có tu vi không cao chỉ có thể nhìn thấy một màu lam và trắng xoẹt qua xoẹt lại chạm nhau không ngừng.

Sau khoảng gần một canh giờ, cả hai bóng người trên sân bỗng tách nhau ra, bây giờ mọi người mới có thể nhìn thấy kết quả của trận đấu. Cả người Hoa Thiên Tuyết và Sóc Phong đều bị nhuộm đỏ, trên y phục là những vết máu loang lổ. Cả hai nhìn qua không chút chật vật mà lại có một phen phong vị khác, nhìn có chút ngang tàng không sợ trời đất.

Cả khán đài chìm vào im lặng..

Bỗng nhiên Sóc Phong nở nụ cười, khuôn mặt che khuất một nửa không làm vẻ đẹp của hắn giảm đi mà còn có thể tạo ra một cảm giác thần bí động lòng người.

Đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Tuyết thấy Sóc Phong cười, nụ cười không chút tạp chất, nhìn qua thì có thể thấy rõ sự thỏa mãn cùng khoái sảng sau khi so đo với đối thủ của mình. Hoa Thiên Tuyết cũng bất chợt nở nụ cười, tiếng cười lạnh lớt vang khắp sàn đấu, thấm vào trong tim Bạch Tử Họa và Sóc Phong.

- Người thắng rồi... - Chỉ thấy Sóc Phong sáng khoái nói một câu, sau đó cả cơ thể rơi xuống. Hoa Thiên Tuyết nhanh chóng ngự gió tới đỡ lấy hắn. Bây giờ người dưới sân mới phát hiện trên cổ Sóc Phong có một vết chém còn đang rỉ máu.

Hoa Thiên Tuyết đỡ Sóc Phong xuống sàn đấu, Bạch Bạch liền nhanh chóng chạy tới bên người nàng.

- Mama thắng rồi!! Mama thắng rồi!!!

Hoa Thiên Tuyết nhìn Bạch Bạch một cái, đưa Sóc Phong tới bên cạnh y sư để y chữa thương giùm hắn. Sau đó nàng liền đón nhận một tràng chúc mừng từ đám Hòa Tịch. Hòa Tịch bởi vì có thể cảm hòa với Vũ Thanh La mà vui mừng quá độ, đâm ra tay không kiềm chế được lực mà đánh mạnh vào lưng Hoa Thiên Tuyết. Hoa Thiên Tuyết bỗng nhiên rên lên một tiếng. Vũ Thanh La nghe, cảm thấy có chút không ổn, vòng qua sau người Hoa Thiên Tuyết, phát hiện sau lưng nàng đã đầm đìa máu thì cuống quýt cầm máu cho nàng.

- Sao lại bị thương nặng như vậy? Trận tiếp theo có đấu được không? Dù sao muội và Thiên Cốt đều là người lớp Quý, trận này bỏ qua cũng không sao đâu. - Hủ Mộc Thanh Lưu rồi rầm nói.

Hoa Thiên Tuyết lắc đầu: - Muội muốn đấu trận này. - Đây là trận đấu đầu tiên giữa tỷ muội nàng, nàng đương nhiên không muốn từ bỏ.

Hủ Mộc Thanh Lưu nghe nàng nói xong cũng không lên tiếng ngăn cản. Vũ Thanh La và Hòa Tịch thì lại làm ầm cả lên làm Hoa Thiên Tuyết thực sự dở khóc dở cười với hai cái người này, chỉ có thể cam đoan là sẽ không quá sức mới được cả hai đồng ý cho lên sàn đấu đấu trận cuối cùng.

Trận cuối cùng, Hoa Thiên Tuyết đấu với Hoa Thiên Cốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngoại Truyện 1: Hoa Thiên Cốt

Từ khi biết suy nghĩ, Hoa Thiên Cốt liền sinh ra ác cảm với muối muối mình là Hoa Thiên Tuyết.

Vì cái gì mà mẫu thân chết là do nàng?

Vì cái gì mà nàng bị mọi người xem là Thiên sát cô tinh còn nàng ta lại là một đứa bé đáng thương bị nàng liên lụy?

Vì cái gì lúc nào phụ thân cũng bảo nàng phải dựa vào nàng ta? Nàng mới là tỷ tỷ!!

Tuy nhiên, những lời này nàng vẫn chỉ dám giữ trong lòng...

Phụ thân mất, Hoa Thiên Cốt lại phải theo Hoa Thiên Tuyết đến Mao Sơn, sau đó tới Dị Hủ Các. Phát hiện bản thân mất mặt trước Hoa Thiên Tuyết, Hoa Thiên Cốt lại oán giận.

Vì cái gì nàng ta lại có thể bình tĩnh như vậy khi thấy cảnh này?

Nàng ta đúng thật là kẻ lãnh huyết vô tình!

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn cứ mỉm cười nhìn Hoa Thiên Tuyết đỡ nàng...

Nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết nhận được ngọc bội của Lăng ca ca, Hoa Thiên Cốt lại tức giận.

Vì cái gì đã đối xử tốt với nàng lại còn đối xử tốt như vậy với nàng ta?

Thật không công bằng!

Hoa Thiên Cốt mỉm cười, khuôn mặt tuyệt đối không để lộ nét oán giận nào...

Hoa Thiên Tuyết nhận được cung vũ Thanh Hư đạo trưởng đưa, vì quay mặt nên không hề thấy trong mắt Hoa Thiên Cốt là ghen tị nồng đậm.

Vì cái gì Thanh Hư đạo trưởng lại trao cho nàng ta chức chương môn chủ? Nàng mới là tỷ tỷ, muối muối như nàng ta thì sao có tư cách?

Hoa Thiên Tuyết quay đầu, thấy Cốt Đầu đang mỉm cười tươi nhìn mình...

Lúc gặp Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đây là nam tử ôn nhu nhất mà mình từng thấy, nếu như huynh ấy để ý mình thì sao nhỉ...

Nhưng vì sao nàng ta lại có thể hôn huynh ấy? Nàng ta không biết ngượng sao?

Vì cái gì huynh ấy lại muốn cưới nàng ta làm thê tử?

Vì cái gì lại ôn nhu dịu dàng với nàng ta như vậy?

- Cốt Đầu, tỷ nhanh ăn đi.

Tiếng nói của Hoa Thiên Tuyết vang lên, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười thật đáng yêu...

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt tim đập mạnh, bóng bạch y tinh khiết khắc sâu trong trái tim thiếu nữ.

Vì cái gì lại không cười với nàng?

Vì cái gì lại cười đến ôn nhu như vậy với nàng ta?

Nàng ta chỉ là một con sâu thôi mà.

Nhìn Hoa Thiên Tuyết được Bạch Tử Họa đặt lại trên cành, Hoa Thiên Cốt nâng khóe môi, trong mắt là sự lo lắng...

Trong thời gian ở Trường Lưu, Hoa Thiên Cốt lại càng ghét Hoa Thiên Tuyết hơn.

Không phải mọi người nói Nghê Mạn Thiên tâm cao khí ngạnh, không để ai vào mắt sao? Vì sao nàng ta (HTT) lại có thể chung sống hòa bình với nàng (NMT)?

Không phải nói Sóc Phong lạnh lùng không đem ai vào mắt sao? Vì sao lại đối với nàng ta lại để ý như vậy?

Không phải nói Hỏa Tịch chỉ thân cận với Vũ Thanh La sao? Vì sao lại thường hay đùa giỡn nàng ta? Vì sao bị nàng ta chọc giận cũng chỉ biết cười?

Không phải nên tức giận mà tuyệt giao với nàng ta sao?

Vì cái gì nàng ta có thể có một linh sủng người gấp người yêu như vậy? Vì cái gì mà linh sủng của nàng chỉ là một con sâu nhỏ bé?

Vì cái gì mà Nghê Mạn Quân ghét nàng ta lại đổ hết tất cả lên đầu nàng?

Nàng không hiểu, nàng rốt cuộc đã làm gì sai? Vì sao mọi người đều đối xử với nàng ta khác biệt như vậy? Nàng ta và nàng thì có gì khác nhau?

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Nàng hận!

Nàng hận! Nàng hận nàng ta!!!

Nàng ta lấy cái tư cách gì mà nhận kiếm của Tôn thượng? Nàng ta ngay cả ý nghĩa của thanh kiếm kia cũng không hiểu thì lấy cái tư cách gì? Nàng ta lại càng không có tư cách cầu Tôn thượng đưa quà cho nàng? Nàng không cần cái vòng bản thủ kia của nàng ta!!!

Đứng trước mặt nàng là Tôn thượng mà nàng ngày đêm nhớ mong, y đưa cho nàng cái vòng tay làm bằng sò biển kia, ánh mắt vẫn hờ hững như thường, Hoa Thiên Cốt nhìn mà ghen tỵ.

Vì cái gì khi đứng trước nàng ta thì lại ôn nhu như vậy, mà khi ở trước mặt nàng lại lạnh lùng như thế?

Nàng không phục!!!

- Cảm ơn Tôn thượng!

Hoa Thiên Cốt nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt chan chứa cảm động, tựa như một đứa trẻ nhận được món quà mình thích mà vui mừng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27

Hoa Thiên Tuyệt hít sâu một hơi, ngửa gió bay lên lời đài, vết thương ở sau lưng vẫn còn đau tới tê tái, nàng thầm đếm Sóc Phong mắng một trăm lần, chết tiệt, có nhất thiết phải chém mạnh tới vậy không?

Hoa Thiên Cốt đã được trị thương đầy đủ, lại còn được nghỉ ngơi trong một thời gian dài, vì vậy mà nhìn qua có vẻ chiếm ưu thế hơn. Nàng ta ngửa kiếm bay lên đứng đối diện với Hoa Thiên Tuyệt, sắc mặt nhìn qua vẫn có chút tái nhợt. Hoa Thiên Tuyệt nhìn thấy mà đau lòng.

Tiếng chuông vang lên, trận đấu lập tức được bắt đầu.

Hoa Thiên Tuyệt tất nhiên sẽ không xuất ra toàn bộ lực lượng bán thượng tiên của mình, dù sao trong trận này thắng thua không cường cầu, Cốt Đầu thắng cũng được mà nàng thắng cũng chẳng sao, mục đích chính của nàng là muốn dò xét thực lực của Cốt Đầu, nàng không tin lúc đánh Nghê Mạn Quân Cốt Đầu sử dụng thực lực thật sự của mình, chắc hẳn trong này có ẩn tình gì. Hoặc là Cốt Đầu muốn che giấu thực lực hoặc là nàng bị gì đó cho nên không thể sử dụng toàn lực.

Hoa Thiên Tuyệt cố ý để lại tốc độ của bản thân, vì vậy mà khi kiếm của nàng chém tới, Hoa Thiên Cốt đã rất nhanh sử dụng Đoạn Niệm đỡ lại. Sau đó lại ra chiêu phản công. Hai người cứ đỡ qua đỡ lại như vậy gần trăm chiêu mới có xu hướng khác.

Hoa Thiên Tuyệt đánh với Hoa Thiên Cốt, vừa đánh vừa đánh giá thực lực của nàng, không tòi, chiêu thức Cốt Đầu dùng với nàng so với lúc đánh với Nghê Mạn Quân mạnh hơn, xem ra lúc này Cốt Đầu là giấu thực lực. Đã tìm ra được đáp án mình cần, Hoa Thiên Tuyệt cũng không có ý định đánh tiếp, nàng dần dần cố ý để Cốt Đầu dồn mình tới gần sát sàn sào, định bụng sẽ làm như vô tình rơi khỏi lời đài.

Hoa Thiên Cốt đang đánh rất hăng bỗng dưng không hiểu sao lại rơi khỏi thân kiếm xuống mặt biển, Hoa Thiên Tuyệt không suy nghĩ nhiều liền ngửa gió bay tới đỡ nàng lại thì dị biến xuất hiện...

Trong lúc mọi người không nhìn thấy do bị bóng lưng của Hoa Thiên Tuyệt che khuất thì Hoa Thiên Cốt đã nhanh chóng tụt một thanh đoản đao bằng nước, lúc Hoa Thiên Tuyệt ôm lấy Hoa Thiên Cốt thì cũng là lúc lưỡi đao nhắm trước ngực nàng đâm tới, Hoa Thiên Tuyệt không ngờ sẽ xuất hiện tình trạng này, vốn nàng không đề phòng gì liền cứ như vậy ăn một đao. Cũng may nàng kịp né qua một chút cho nên không bị đâm trúng chỗ yếu hại.

Hoa Thiên Tuyệt sững sờ nhìn người đang nằm trong lòng mình, sau đó cười khổ một cái, buông Hoa Thiên Cốt ra, cả người cứ như vậy rơi xuống dưới

mặt biển sâu, trước khi rơi xuống, Hoa Thiên Tuyết chợt nhìn thấy trong mắt Hoa Thiên Cốt lóe lên hoang mang.

Cốt Đầu, tỷ hoang mang cái gì, không phải đây là điều tỷ muốn sao? Không phải tỷ muốn thắng sao, vậy muội thành toàn cho tỷ...

Cứ như vậy, Hoa Thiên Tuyết liền chìm vào trong lòng biển, cái mát rười rượi của nước ủa vào khiến Hoa Thiên Tuyết cảm thấy cả người như được gột rửa.

Vậy cũng tốt...

Không cần phải đeo lên cái mặt nạ giả dối kia nữa...

Cả hai cùng sẽ không mù mịt sương mờ với nhau nữa...

Cốt Đầu, nếu đây là kết quả tỷ mong muốn thì muội đây sẽ thành toàn...

Hai chúng ta từ nay...

Sẽ không còn là tỷ muội tốt nữa...

Hoa Thiên Tuyết vừa rơi xuống, rất nhiều người liền chạy đến cứu nàng, Sóc Phong trên người thương thể chồng chất nhưng lại là kẻ nhảy xuống đầu tiên, Lạc Thập Nhất, Hóa Tịch, Vũ Thanh La, Hủ Mộc Thanh Lưu, Nghê Mạn Thiên thì chậm hơn, chỉ đành đứng trên mặt biển nhìn xuống, Bạch Bạch cũng muốn lao xuống liền bị Hủ Mộc Thanh Lưu ngăn lại, bảo rằng nó xuống chỉ gây phiền phức thêm, nghe vậy Bạch Bạch liền thôi, nằm trong lòng bàn tay Hủ Mộc Thanh Lưu lo lắng không thôi.

Bạch Tử Họa và Ma Nghiêm cũng kích động muốn chạy xuống dưới xem xét tình hình nhưng lại không thể thất lễ trước nhiều người như vậy, chỉ có thể ngồi trên mà lòng sốt sắng cả lên. Sinh Tiều Mặc phe phẩy quạt nhìn nhị sư huynh ngàn năm không đổi sắc mặt mà giờ lại có biểu tình như vậy, khóe môi cong lên nụ cười bí ẩn.

Sư huynh a sư huynh, xem ra tình kiếp của huynh tới rồi.

Sóc Phong bơi xuống dưới, tới gần Hoa Thiên Tuyết, cả hai đều bị thương, vết thương gặp nước liền nứt ra, máu loang lên trên mặt nước. Không quan tâm đến vết thương bị nứt, Sóc Phong nhanh chóng tới sát Hoa Thiên Tuyết, chỉ thấy nàng cả người đầm máu, hai mắt nhắm chặt lại, trên môi lóe lên nụ cười khổ, cả người thả lỏng tựa như muốn cứ như vậy nằm ngủ dưới này. Nhíu nhíu mày, ôm lấy thất lưng Hoa Thiên Tuyết kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 28

- Cuối cùng cũng lên... - Hủ Mộc Thanh Lưu thấy Sóc Phong bế Hoa Thiên Tuyết ra khỏi mặt nước thì thở phào nhẹ nhõm. Hủ chết hán, cả cái mặt nước bị nhuộm đỏ như vậy thật khiến người khác thấy sợ mà. Cũng may mà hai người kia rốt cuộc cũng lên, nếu không hẳn nhất định sẽ nhảy xuống lóe cả hai lên.

Sóc Phong nhảy lên bờ, đặt Hoa Thiên Tuyết xuống đất, Lạc Thập Nhất nhanh chóng chạy tới cầm máu cho cả hai nhưng lại bị Nghê Mạn Thiên tới giành trước, nàng làm một cái thuật che mắt, xác định đám nam nhân sẽ không nhìn thấy mới mở vạt áo Hoa Thiên Tuyết ra, vết thương ở ngực vừa mới nhúng nước xong lại tiếp xúc với gió lạnh làm Hoa Thiên Tuyết khẽ run run, mí mắt lay động như cánh bướm. Nghê Mạn Thiên nhìn vết thương sâu rợn người này, đôi con ngươi phiếm hồng, nức nở nói “ Ta vốn biết Hoa Thiên Cốt kia không phải loại người tốt đẹp gì mà... Là tỷ muội với nhau... nàng ta lại nỡ đánh lên người thế này...Nếu lúc đó người không tránh kịp thì con dao đó đã đâm trúng tim người rồi...Người là cái đồ ngốc... Sao lúc đó lại không sử ra toàn lực chứ...” Nàng vốn đã không tin tưởng Hoa Thiên Cốt này từ lâu rồi, nhưng nói ra lại sợ Hoa Thiên Tuyết hiểu nhầm cho nên mới chỉ muốn quan sát nàng ta, đề phòng nàng ta gây bất lợi cho Thiên Tuyết, ai ngờ nàng ta lại dám dùng cái chiêu bí ối này. Nếu không phải nàng đứng ở chỗ có thể thấy nàng ta ra tay thì chính bản thân cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Hoa Thiên Tuyết mí mắt lại run lên nhưng vẫn không chịu mở mắt, chỉ nằm đó cho Nghê Mạn Thiên chữa thương, vết thương trước ngực đau dữ dội nhưng lại không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng.

Huyết mạch cái gì, không phải cũng dễ dàng bị một chữ tình làm cho tan rã sao?

Tỷ muội cái gì, không phải cũng cho nhau một đao sao?

Là nàng làm rồi, nàng thực sự làm rồi..

Nàng không nên ôm cái ảo tưởng sẽ có người như đại ca, sẽ luôn luôn đứng bên nàng, không làm hại nàng, nàng làm như vậy khác nào đang bôi nước bẩn lên tình huynh muội của nàng và đại ca chứ?

Nàng thực sai rồi, quá sai rồi...

Nhưng.. nàng lại không kìm được mà mong Cốt Đầu sẽ đứng trước mặt nàng nói rằng đây chỉ là hiểu nhầm, như vậy cho dù biết không phải hiểu nhầm nhưng nàng sẽ cố cho là nó chỉ là hiểu nhầm.

Cốt Đầu, muội cảm thấy thật rối rắm..

Một giọt lệ trong suốt rơi xuống, chảy dài trên má. hoa Thiên Tuyết không hề muốn khóc tuy nhiên không hiểu sao nước mắt lại cứ chảy như vậy.

Nghê Mạn Thiên lau đi giọt nước mắt kia, nhưng càng lau nước mắt lại càng chảy ra nhiều, cuối cùng ôm lấy Hoa Thiên Tuyết, òa khóc “Ngươi là cái đồ ngốc, muốn khóc thì khóc đi, ngươi nhìn cái gì, bản tiểu thư cho ngươi mượn ngực là được chứ gì, ngươi cứ như vậy ta biết làm sao đây...Ngươi cũng đã làm nước mắt ta rơi rồi, bản tiểu thư lệnh cho ngươi phải khóc cùng ta, nếu không ta nhất định sẽ đem ngươi đánh chết...”

Hoa Thiên Tuyết trong lòng là ngũ vị tạp trần, rất muốn cười Nghê Mạn Thiên lại thấy rất cảm động, trong lòng lại tràn ngập ủy khuất, đành lòng không được mà ôm chặt lấy Nghê Mạn Thiên, áp đầu vào vai nàng im lặng rơi lệ.

Cả hai người cứ vậy ôm nhau mà khóc, hoàn toàn không để ý cái nhẵn không gian nằm ở tay Hoa Thiên Tuyết đang hấp thụ máu mà chuyển hoá thành màu đỏ.

Bạch Tử Họa ở trên cao, nhìn màn chắn Nghê Mạn Thiên tạo ra mà hí hửng, trong lòng nổi lên một ý niệm không rõ ràng.

Ma Nghiêm nhìn Hoa Thiên Cốt đang ngự kiếm trên lôi đài, trong mắt lóe lên sự nghi kỵ. Xem ra nha đầu kia rơi xuống là có ẩn tình...

Chờ một lúc sau, Nghê Mạn Thiên đỡ thuật che mắt xuống, Hoa Thiên Tuyết trên người đã được xử lý xong các vết thương, lúc này mọi người mới thờ phào bắt đầu lễ bái sư.

Tiếng chuông vang lên, đại lễ bắt đầu.

Ba vị Tôn thượng đi ra đại điện, bước lên đài cao, đại lễ bái sư bắt đầu.

Hoa Thiên Cốt cùng quý với bọn Sóc Phong, Hoa Thiên Tuyết và Nghê Mạn Thiên. Hoa Thiên Tuyết nhìn Hoa Thiên Cốt, muốn nói lại thôi, Nghê Mạn Thiên ngồi cạnh nàng cắn răng, đưa tay qua cầm lấy tay nàng, ý muốn an ủi nàng. Hoa Thiên Tuyết nhìn Nghê Mạn Thiên lắc đầu, tỏ rõ cho nàng thấy là mình không sao, sau đó thả tay Nghê Mạn Thiên ra, lùi ra nấp sau lưng Sóc Phong, để hấn che cho bản thân, rồi nhẹ nhàng dựa đầu ngả lên vai hấn.

Sóc Phong không ngoài đầu lại nhìn nàng, chỉ là thân thể tiến qua che chắn cho nàng kĩ hơn, tay ở dưới vạt áo len qua nắm lấy tay Hoa Thiên Tuyết, siết chặt.

Hoa Thiên Tuyết áp đầu lên vai hấn, không nói gì, chỉ im lặng, khước miệng hơi cong lên.

- Chương môn sư đệ, đệ chọn trước đi.

Dường như Bạch Tử Họa vẫn còn đang cân nhắc, nhìn trời bấm đốt tay tính toán, dù cho bấm thử bao nhiêu lần vẫn cho ra một kết quả, nhất thời không thể quyết định : - Các người chọn trước đi.

Ma nghiêm gạt đầu phẩy tay, nghi thức nhận đồ đệ bắt đầu. Nghi thức rất đơn giản, lấy cỏ thơm trên đàn về, đưa cho ai thì đó chính là đồ đệ của mình, phần lớn những người nhận đồ đệ đều còn khá trẻ.

Chỉ chốc lát sau, bọn Chu Uyên và các đệ tử khác đều nhận được cỏ thơm từ sư phụ.

Lạc Thập Nhất nhấp nhồm không yên chờ Bạch Tử Họa lên tiếng, đợi người nhận bọn Nghê Mạn Thiên, Nghê Mạn Quân, Hoa Thiên Tuyết và Sóc Phong thì mình mới có tư cách nhận Hoa Thiên Tuyết làm đồ đệ. Nhóc con kia đã rất cố gắng, lại có thiên phú, bị thua lần này chỉ sợ nàng sẽ nản lòng, và lại dù sao thì nàng cũng đã giúp hấn tìm muội muội, hấn lại có hảo cảm với nàng, nhận nàng làm đồ đệ là chuyện tất nhiên.

Hủ Mộc Thanh Lưu nắm cỏ thơm trên tay, liếc nhìn Hoa Thiên Tuyết rồi lại Hoa Thiên Cốt. Aizzz, nha đầu kia đã nhờ hấn nhận Hoa Thiên Cốt làm đồ đệ, nhưng hấn vốn muốn nhận nàng a, dù sao thì Hoa Thiên Cốt cũng đã giành chiến thắng, chẳng lo không có ai nhận nàng. Hủ Mộc Thanh Lưu phân vân a, hấn muốn nhận nàng nhưng lại sợ nếu không làm theo lời nàng thì Bạch Bạch sẽ bị cấm uống rượu cùng hấn nha. Thật khó quyết định mà...

Hỏa Tịch và Vũ Thanh La cũng cầm lấy cỏ thơm, liếc nhau một cái sắc lẹm rồi cùng tiến tới chỗ Hoa Thiên Tuyết. Đùa à, Bạch Bạch đáng yêu như vậy, Hoa Thiên Tuyết yêu nghiệt như vậy, không nhận là đồ ngu.

Hỏa Tịch đi tới chỗ Hoa Thiên Tuyết, trên tay là một đóa cỏ thơm. Vũ Thanh La cũng tới ngay sau đó. Lạc Thập Nhất nhất thời luống cuống bất chấp tất cả lướt qua người Ma Nghiêm, thuận tay hái một nhúm cỏ thơm trên bàn rồi chạy đi. Hủ Mộc Thanh Lưu thấy tình hình không ổn thì còn nhớ gì nữa, chạy ngay tới chỗ Hoa Thiên Tuyết, ý định rất rõ ràng.

- Tiểu Tuyết, làm đồ đệ ta nhé. - Vũ Thanh La đẩy Hỏa Tịch sang một bên, giành lời trước.

- Tiểu Tuyết, làm đồ đệ ta mới đúng. - Hỏa Tịch vội vội vàng vàng đứng dậy đẩy Vũ Thanh La sang, giơ nhúm cỏ thơm tới trước mặt Hoa Thiên Tuyết.

Lạc Thập Nhất và Hủ Mộc Thanh Lưu cùng lúc chạy tới nói : - Thiên Tuyết, làm đồ đệ ta đi. - Lời nói đồng nhất tựa như đã từng tập qua vậy.

Hoa Thiên Tuyết ngẩng mặt lên nhìn bốn người đang đứng trước mặt mình, ngơ ngác một hồi.

Mọi người đều ngạc nhiên về chuyện này, chuyện sư phụ dành đệ tử không phải không có nhưng cũng chưa thấy ai được bốn sư phụ dành chọn bao giờ, Hoa Thiên Tuyết này chính là người đầu tiên.

Nhưng hiển nhiên đó vẫn chưa là tất cả, mọi người càng kinh ngạc hơn khi thấy Thế Tôn Ma Nghiêm cùng Nho Tôn Sinh Tiêu Mặc cũng cảm lấy có thom đi về phía Hoa Thiên Tuyết.

Nho Tôn với nụ cười hồ ly ngằn năm nói: - Tiểu Tuyết Tuyết, nhận ta làm sư phụ nhé?

Thế Tôn với khuôn mặt nghiêm túc cũng lạnh nhạt nói : - Làm đồ đệ ta.

Toàn trường lập tức không còn gì để nói. Được rồi, các người đây là muốn đánh nhau giành người đi?!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29

Bạch Tử Họa dường như cũng không có mấy ngạc nhiên khi Hoa Thiên Tuyết được nhiều người sẵn đón như vậy, nhưng hắn tuyệt không ngờ lại nhiều tới mức này, hắn có chút sững sờ thật.

Hoa Thiên Tuyết cúi gầm mặt làm người ta không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ là nắm tay siết chặt lộ rõ vẻ tức giận.

Mà Kinh Thủy thấy thế cũng nhụt chí cúi đầu. Nàng cũng rất cố gắng, nhưng cố lắm cũng chỉ chen được vào ba mươi hai người đứng đầu mà thôi, chủ nhiệm đương nhiên sẽ không nhận nàng làm đồ đệ rồi.

Nghe Mạn Quân cắn môi ghen tức, sao con nhỏ đó lại có thể may mắn đến vậy chứ, ngay cả Lạc sư huynh cũng muốn nhận nó làm đồ đệ là sao?

Hoa Thiên Tuyết vẫn quỳ ở đó, trong lòng rối loạn không biết nói gì nữa.

Hủ Mộc Thanh Lưu thì thôi đi, hắn đương nhiên muốn nhận nàng làm đồ đệ vì để được uống rượu với Bạch Bạch nhà nàng, cái này thì nàng cũng có thể chấp nhận, nhưng mà cái đám còn lại là làm sao đây? Rảnh rồi không có việc gì để làm sao? Hòa Tịch và Vũ Thanh La thì khẳng định là do không muốn kém cạnh nhau, Lạc Thập Nhất là do nàng đang giúp hắn tìm muối muối, mấy người này cũng có thể xem như là có lý do chính đáng đi. Nhưng nàng tốt cùng không hiểu mình có đức hạnh tốt đẹp gì mà con hồ ly họ Sinh và tên độc mồm họ Ma kia lại muốn đến chen một chân vào là cái lý gì? Đây là nàng kiếp trước ở quá ác nên kiếp này phải chịu phạt sao? Chắc là vậy đi.

Lạc Thập Nhất kinh ngạc nói : - Sư phụ, sư bá, hai người cũng không thể giành với con !

Hòa Tịch cũng rất bất bình hô : - Đúng vậy a, hai người không thể tranh giành với tiểu bối của mình như vậy chứ, không được a!!!

Vũ Thanh La và Hủ Mộc Thanh Lưu cũng đang định lên tiếng phân tranh thì Sinh Tiêu Mặc đã cười tới khuynh nước khuynh thành, đôi phượng mâu híp lại một đường nguy hiểm : - Tiểu bối? Các người tiểu bối cũng không thể đi giành người với trưởng bối này a ~

Đám Hòa Tịch thức thời ngậm miệng lại. Bọn họ sao lại quên mất đây căn bản không phải là trưởng bối gì tốt đẹp mà là một cái tên tiểu lý tàng đao thâm hiểm đội lốt thiên sứ a!!!!

Còn nữa, hình như bọn họ quên mất sự tồn tại của vị chánh án mặt nghiêm túc nào đó rồi thì phải..

Hoa Thiên Tuyết nhìn Sinh Tiêu Mặc đang cười đến hại nước hại dân, không tự chủ mà rùng mình, lạnh a lạnh, hình như bây giờ vẫn chưa vào đông đi?

Xử lý xong đám tiểu bối, Sinh Tiêu Mặc liền đưa khuôn mặt đánh đòn đến trước mặt Hoa Thiên Tuyết, rất ôn nhu ngọt ngào dụ dỗ: - Tiểu Tuyết Tuyết, người ngoan ngoan theo ta về Tiêu Hồn điện đi, ở đó có rất nhiều thứ sẽ khiến người thích thú.

Hoa Thiên Tuyết: Đây là đang dụ dỗ nàng đi ==

Ma Nghiêm mặt nghiêm túc hừ lạnh : - Hoa Thiên Tuyết, người vẫn nên ngoan ngoan theo ta về Tham Lam điện, nếu không hậu quả người gánh không nổi đâu.

Hoa Thiên Tuyết: Còn đây là uy hiếp nàng à?

- Sur huynh, người hay là nhường nàng cho ta đi?
- Sao sư đệ người lại không nhường cho ta? - Ma Nghiêm bắt khẩn hỏi.
- Người ít nhiều gì cũng có 3 đồ đệ rồi a...
- Ta lại thấy như vậy quá ít.
- Sur huynh, người không thể a?!!
- Sao ta lại không thể?
- ...
- ...

Hai người cứ coi như không có ai bắt đầu tranh luận, hoàn toàn đem tất cả mọi người thành không khí.

Mọi người: ==

Hoa Thiên Tuyết: ==

Hoa Thiên Tuyết cảm thấy hôm nay mình đủ tội nghiệp rồi, bị Cốt Đầu phản bội không nói, giờ ngay cả lỗ tai bé bỏng cũng bị giầy xéo đến muốn điên. Hai người này cứ tranh qua tranh lại giành qua giành lại như vậy tới đời nào? Hay là do ngày thường nàng không chịu biết điều với họ cho nên giờ họ cố tình gây sự như vậy để khiến nàng không thể bái sư? Nếu là vậy thì họ cũng thật dụng tâm a.

Hoa Thiên Tuyết đang ở trong lòng thăm đêm Ma Nghiêm cùng Sênh Tiêu Mặc ra mắng trăm ngàn lần thì phát hiện cả cơ thể mình đang bay lên.

Thân hình nhỏ bé của Hoa Thiên Tuyết bay qua đầu mọi người tới thẳng phía đài cao.

Ồ đó, một bóng bạch y trắng như tuyết đang nhìn nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30

Hoa Thiên Tuyết kinh ngạc. Giờ là sao? Cốt truyện sao lại thay đổi rồi? Không phải cái này nên là Cốt Đầu lên mới phải chứ? Chẳng lẽ chuyện Cốt Đầu thắng mình lại khiến cốt truyện bị lệch đi?

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc nhìn chăm chăm Bạch Tử Họa, rất muốn mắng người, sư đệ / sư huynh, người đây là làm ngư ông đắc lợi? Thật không thể tin nổi!!

Gương mặt Bạch Tử Họa vẫn là một bộ lạnh băng không cảm xúc, nhưng nếu để ý kĩ thì lại có thể nhận ra khóe miệng hắn có chút cong lên, nhưng do độ cong rất nhỏ nên không ai nhìn ra. Sợi tua lông lầy treo trên bội kiếm chường môn tuôn xuống đất, mái tóc dài được buộc cao, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn cảnh này, cảm thấy cực kì gai mắt, trong lòng vô cùng khó chịu, tựa như có hàng ngàn con kiến đang không ngừng bò qua bò lại. Siết nắm tay, môi cắn chặt, nghiến răng cứa đầu xuống, trong mắt là vô vàn cảm xúc hỗn tạp, cuối cùng hóa thành hận ý.

Nghê Mạn Quân nhìn, chỉ nhủu mày, có chút thất vọng, may mà nàng (HTT) không nhận Lạc sư huynh, nếu nàng (HTT) dám nhận Lạc sư huynh thì đừng trách sao nàng (NMQ) độc ác.

Nghê Mạn Thiên có chút tiếc nuối, xem ra không thể cùng với Tiểu Tuyết chung sư phụ rồi. Nhưng một mặt khác lại cảm thấy vui thay Hoa Thiên Tuyết, dù sao Tôn thượng mấy trăm năm không nhận đồ đệ, giờ Hoa Thiên Tuyết có thể làm đại đồ đệ ỷ sẽ rất có lợi cho việc tu luyện, như vậy cũng có thể tránh rất nhiều phiền phức không cần thiết. Nghĩ nghĩ, ánh mắt lại nhìn Hoa Thiên Cốt đang cúi đầu, như vậy nàng ta sẽ không thể ra tay hãm hại Thiên Tuyết được nữa.

Hoa Thiên Tuyết ngăn người, quỳ xuống trước mặt Bạch Tử Họa, trong lòng là ngũ vị tạp trần.

Lạc Thập Nhất cảm cỏ thơm, có chút không đành lòng nhưng nghĩ kĩ lại thì không nhận được Thiên Tuyết thì nhận Thiên Cốt cũng được, như vậy hắn và Đường Bảo sẽ có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, nghĩ đến tương lai tươi sáng, hắn lại nở nụ cười, nhưng chưa kịp bước một bước thì cả người Hoa

Thiên Cốt cũng tự nhiên bay lên, nhẹ nhàng bay đến trước Bạch Tử Họa.

Giờ thì hay rồi, Trường Lưu Sơn đúng thật là có trò vui mà. Nếu theo thứ tự Bạch Tử Họa nhận đồ đệ thì Hoa Thiên Tuyết sẽ là đại đồ đệ, Hoa Thiên Cốt là tỷ tỷ nhưng lại trở thành nhị đồ đệ, đúng thật là trò vui!

- Sư đệ?! - Tiếng Thế Tôn giận dữ quát lên, tiếng hừ lạnh của Nghê Thiên Sơn và tiếng nghị luận bàn tán của mọi người đều lọt vào tai của Hoa Thiên Tuyết, nàng nhũn mày, cho dù nàng giận Cốt Đầu nhưng dù sao thì cũng là tỷ tỷ trên danh nghĩa của nàng, nàng cũng không thể mất nhấm mắt mở nhìn người khác khinh thường nàng ấy. Hoa Thiên Tuyết lạnh lùng quét một vòng, mọi người nhanh chóng im lặng. Nghê Mạn Thiên nhắm mí, Tiểu Tuyết lại giúp đỡ nàng ta rồi...

Thế Tôn cũng sợ nhìn Hoa Thiên Tuyết, chỉ thấy nàng khẽ lắc đầu, hần đánh im lặng không lên tiếng nữa, tuy nhiên trên mặt lại có chút cau có, rất dễ nhìn ra hần đánh mất hứng.

Sênh Tiêu Mặc là người trong cuộc im lặng nhất, hần chỉ đơn giản phát quát, phe phẩy che miệng, tự giác biến mình thành một người ngoài cuộc đang xem kịch vui.

Hoa Thiên Tuyết nhìn hần, cảm thấy rất muốn đánh người.

- Quý xuông - Bạch Tử Họa mở miệng, âm thanh trong trẻo như tiếng ngọc vỡ.

Hoa Thiên Cốt nhanh chóng quý xuông trước mặt Bạch Tử Họa, bên cạnh là Hoa Thiên Tuyết.

Bốn quả chuông nhỏ được đưa đến trước mặt nàng và Hoa Thiên Cốt: - Kể từ hôm nay, hai nàng chính là đồ đệ của Bạch Tử Họa. - Bạch Tử Họa thân nhiên nói, tuy giọng không lớn nhưng lại vang bên tai hàng nghìn người trước quảng trường.

- Chư vị ai có điều dị nghị?

Tay Nghê Thiên Sơn nắm chặt thành quyền, lạnh lùng trào phúng: - Ngay cả Đoạn Niệm kiếm cũng đã truyền, ai còn dám dị nghị?

Hoa Thiên Tuyết đưa mắt nhìn Nghê Thiên Sơn, hần ta chính là phụ thân của Nghê Mạn Quân, nhìn là biết không phải cái đồ tốt đẹp gì. Nghê Thiên Trọng người ta là đảo chủ Đảo Bồng Lai chưa có ý kiến, người chỉ là cái đường đệ của y thì có ý kiến cái rắm!!

- Tất nhiên là không. - Bạch Tử Họa gật đầu.

Hoa Thiên Tuyết trong lòng thâm giọng tay cái: Hay, Tiểu Bạch thôi nhà người cuối cùng cũng nói ra một câu có tính người rồi!

Hoa Thiên Cốt hiểu chuyện gì đang diễn ra, người ngăn ra, cảm thấy mình đang bị trêu đùa. Muội muội lại trở thành sư tỷ của mình, cảm giác thật là rất tệ, mãi đến khi Đường Bảo nhắc nhở mới nhận chuông bạc. Còn Hoa Thiên Tuyết lại chán nản nhìn Bạch Tử Họa, thấy trong mắt hần có uy hiếp mới rồi rầm nhận chuông. Nhận Tiểu Bạch thôi làm sư phụ? Thật hay đùa vậy? Sao tên Ma Nghiêm kia không đứng ra ngăn cản hần chứ? Nghĩ tới đây lại trùng Ma Nghiêm một cái.

Sênh Tiêu Mặc hí mắt cười, nhỏ giọng nói: - Đại sư huynh, nha đầu kia không những không cảm kích lại còn ghi hận huynh kia - Trong giọng không che dấu sự hả hê.

Ma Nghiêm mắt tự nhiên sờ mũi: Hần cũng không có làm gì sai a...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Nghi thức nhận đồ đệ của những người khác vẫn tiếp tục. Hòa Tịch và Vũ Thanh La mất hứng nên không muốn nhận đồ đệ. Hủ Mộc Thanh Lưu cũng định thế nhưng Khinh Thủy đã tỏ ý, hần không thể không nhận nên đồng ý. Lạc Thập Nhất cũng phải bắt đắc dĩ nhận Nghê Mạn Quân, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong làm đồ đệ.

Đại lễ báisư bắt đầu.

Năm nay chương môn nhận đồ đệ nên nghi thức trang trọng hơn hần.

Hoa Thiên Tuyết không hề biết mình đã nổi tiếng vì chuyện trước kia xông vào Quần Tiên Yến, còn nhỏ đã là chương môn phái Mao Sơn, tu vi lại vô cùng cao, lần này tuy không thắng trong đại hội Kiếm Tiên nhưng cách hành chiêu sắc bén và tinh xảo lại khiến người khác không thể quên, bây giờ còn là đại đồ đệ trực hệ của thượng tiên Trường Lưu Sơn, từ nay vang danh thiên hạ.

Nhưng nếu nhắc đến Hoa Thiên Cốt thì ngoài việc thắng cuộc trong đại hội Kiếm Tiên, đạo hạnh phi thăng lên thành tiên thì người ta cũng chỉ để ý cái danh xưng ' tỷ tỷ của Hoa Thiên Tuyết ' mà thôi. Vì vậy mà việc Hoa Thiên Cốt là tỷ tỷ nhưng lại có vai vế thấp hơn muội muội của mình cũng không khiến người ở tiên giới để ý lâu, thậm chí còn có người cho rằng Hoa Thiên Tuyết là đại đồ đệ lớn hơn tỷ tỷ mình một bậc là điều đương nhiên.

Bạch Tử Họa cầm một chiếc ly bạc trong tay, vẩy vài giọt lên người cả hai. Sau đó lại đổi thành chiếc ly vàng, cũng vẩy vài giọt. Cuối cùng lại thay bằng một chiếc ly bằng ngọc lưu ly, vẩy vài giọt. Hoa Thiên Tuyết cảm thấy cả người thanh tỉnh cả lên, miệng vết thương cũng cảm thấy dễ chịu hẳn ra. Trái lại với vẻ dễ chịu của nàng, Hoa Thiên Cốt lại co rúm người lại. Nàng biết, Cốt Đầu đã động tình với Bạch Tử Họa. Nhưng có một việc nàng không hiểu, nếu như Cốt Đầu động tình với Bạch Tử Họa cho nên mới có cảm giác đau đớn thì tại sao nàng cũng có tình cảm với Đông Phương Úc Khanh mà lại không có cảm giác gì quái lạ? Không lẽ nàng đối với Đông Phương Úc Khanh không quá sâu đậm?

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, khẽ nhủ mảy nhưng không nói gì, đột mấy chén nén hương đưa cho Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt mỗi người ba nén, mình cũng cầm lấy ba nén.

Bạch Tử Họa phẩy tà áo trắng, quỳ xuống nhìn trời. Đệ tử trên quảng trường, Thế Tôn và Nho Tôn cũng quỳ xuống, khách mời được miễn.

- Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Bạch Tử Họa, cai quản Trường Lưu Sơn 83 năm, không có đức cho thế gian, không có công cho bốn phái, nay nhận Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt làm đệ tử đời thứ 127. Không mong các nàng có thể trăm yêu trừ ma, được vào tiên ban, không mong các nàng có thể nổi danh muôn đời, chấn hưng bốn môn. Chỉ mong các nàng yêu thương thiên hạ, từ bi phổ độ chúng sinh, sống đường đường chính chính, không thẹn với lòng. Nếu có làm đường lạc lối, cũng là do đệ tử không biết dạy. Trường Lưu liệt tiên xin chứng giám.

Nói xong, cúi người vãi ba cái rồi dâng hương.

- Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Hoa Thiên Tuyết, tuổi nhỏ bông bột, không tài không cán, được Tôn thượng nhận làm đệ tử, thề một lòng báo bệ Trường Lưu. Ai có ý đồ xấu, đến một người giết một người, tới hai tên giết hai tên, thần căn giết thần, phật căn chém phật.

- Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Hoa Thiên Cốt, mệnh số kì lạ, sinh ra đã là người mang điềm xấu, được Tôn thượng giúp đỡ, hết lòng dạy dỗ, nhận con làm đồ đệ. Đệ tử chắc chắn làm một người đường đường chính chính, không thẹn thiên địa, không thẹn Trường Lưu, không thẹn Tôn thượng. Sau này sinh vì tôn sinh, tử vì tôn tử, tuyệt không cãi lời thầy một câu.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn Hoa Thiên Tuyết , mái tóc dài thả xõa trước ngực, trên mắt là một tầng mi cong, phủ một lớp hơi nước khí lay động, ý trong lời vô cùng kiên quyết, tuy không phải là một lời cam kết như Hoa Thiên Cốt nhưng lại mang ý nghĩa là một lời thề độc.

Đại diện cứ như thế kết thúc, vừa bước chân lên Tuyết Tinh Điện, Hoa Thiên Cốt đã đổ ập vào lòng Bạch Tử Họa. Hoa Thiên Tuyết nhủ mảy, xem ra là do nàng sử dụng linh lực quá độ, mất nhiều máu nên mới ngất đi. Bạch Tử Họa chỉ lạnh nhạt bảo nàng đem Hoa Thiên Cốt đưa vào trong phòng nghỉ ngơi. Hoa Thiên Tuyết nhìn Hoa Thiên Cốt, trong mắt là chút tâm tối không thể giải thích, cuối cùng hóa thành thờ dài, nhẹ nhàng đưa nàng đi nghỉ ngơi.

Đêm nay trời không sao, lại thêm trăng khuyết nên có vẻ khá tịch mịch, tạo cho người xem một cảm giác cô đơn. Hoa Thiên Tuyết ngồi trên nóc điện uống rượu, vẻ mặt có vẻ chán chường, trong đầu cứ lặp đi lặp lại cảnh hồi sáng. Cứ nghĩ đến là trong ngực lại dâng lên một trận khó chịu.

* Choang *

Thanh âm chói tai vang lên, ly rượu làm bằng lưu ly cứ vậy vỡ thành nhiều mảnh. Hoa Thiên Tuyết vẫn an tĩnh ngồi yên trên nóc điện, mắt cũng không thèm nhìn cái ly tội nghiệp ấy một cái. Nhìn trăng khuyết ở trên cao, Hoa Thiên Tuyết bỗng nhớ Đông Phương Úc Khanh vô cùng.

* Soạt *

- Bạch Bạch? - Hoa Thiên Tuyết nghe động liền ngoái đầu nhìn lại. Không phải Bạch Bạch đang ở cùng Hủ Mộc Thanh Lưu sao?

Nhưng Hoa Thiên Tuyết có vẻ như đã đoán nhầm, chỉ thấy nàng cúi đầu nhìn xuống dưới, trong mắt đầy ngạc nhiên “ Tiểu Bạch? “

Bạch Tử Họa chỉ mặc mỗi lớp áo ngủ bằng tơ tằm, nhìn qua có vẻ là một mỹ nhân nhu hòa nếu như không tính cái khí chất lạnh lùng xa cách này. Hoa Thiên Tuyết thầm YY. Kì thật Bạch Tử Họa trông có vẻ khá gầy, tuy nhiên có thể nhìn ra cơ bụng vẫn rất đủ sáu múi, làn da do thường ở trong phòng nên khá trắng. Hoa Thiên Tuyết không muốn thừa nhận mình ghen tỵ với làn da của hắn cũng không được .

Bạch Tử Họa nghe nàng gọi mình là Tiểu Bạch liền đen mặt, liếc mắt nhìn ly rượu làm bằng lưu ly bị ném vỡ gần chân mình, sau đó lại đưa mắt nhìn Hoa Thiên Tuyết, cuối cùng nhún một cái tới bên cạnh Hoa Thiên Tuyết, rất tự nhiên ngồi xuống.

Hoa Thiên Tuyết thu hồi ánh mắt kinh ngạc, cũng yên tĩnh ngồi lại, không biết lấy đâu ra một ly rượu mới đưa cho Bạch Tử Họa, nhướn mày ý hỏi hắn có muốn uống không.

Bạch Tử Họa không nói gì, nhận lấy. Hoa Thiên Tuyết cũng tự chuẩn bị cho mình một ly khác, nhấp một miếng rồi hỏi kẻ đang làm cảnh bên cạnh: - Sao người lại ra đây?

Bạch Tử Họa mặt không đỏ tim không đập nói dối: - Ngắm trăng.

Hoa Thiên Tuyết cười, từ chối cho ý kiến.

Chương 33: Chương 32

Đêm trăng thanh tĩnh như thế này nếu chỉ một người ngắm thì sẽ có cảm giác rất tịch mịch nhưng nếu là hai người thì khác hẳn, cái kiểu mình không cô độc, luôn có ý niệm sẽ có người chờ mình, đứng bên cạnh mình, đi theo mình quả thực rất dễ khiến con người ta trở nên yếu ớt, đa sầu đa cảm hơn. Mà Hoa Thiên Tuyệt không phải là một ngoại lệ, nàng cảm thấy thích cảm giác này, tuy việc thả lỏng tinh thần luôn là một điều gì đó rất xa xỉ đối với nàng.

Gió khẽ thổi qua, Hoa Thiên Tuyệt lại rót thêm rượu cho mình và Bạch Tử Họa, cứ như vậy rất tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác câu nệ gượng ép gì.

Bạch Tử Họa đưa lên miệng nhấp một ngụm, cảm thấy rượu này có mùi vị rất quen, trầm ngâm hỏi : - Rượu này lấy đâu ra?

Hoa Thiên Tuyệt giờ ly rượu lên trước mặt, cười rất vô tội : - Của vị sư đệ thân ái của ngươi. Thế nào, ngon không?

Của sư đệ hần? Sênh Tiêu Mặc ? Không phải nói sư đệ rất quý chỗ rượu của mình ư, sao Hoa Thiên Tuyệt lại có thể lấy được từ tay đệ ấy?

Như hiểu được nghi vấn của hần, Hoa Thiên Tuyệt càng cười tới rục rở : - Ta muốn thì lấy thôi, dù sao kho rượu của hần cũng cất rất nhiều rượu quý, ta lấy vài bình cũng không có gì to tát cả.

Mĩ danh thì nói có vẻ đơn giản nhưng muốn cái tên hồ ly keo kiệt kia móc ra một bình rượu đã là không dễ rồi, nếu như không phải hần keo kiệt như vậy thì nàng cũng đâu phải dùng tới biện pháp đề tiện như thế với Tiêu Hồn Điện của hần. Cái này là do hần tự chuốc lấy thôi, hoàn toàn không có liên quan gì đến nàng a.

Hoa Thiên Tuyệt rất cho là đúng nghĩ, mà khi đó, Sênh Tiêu Mặc nhìn đám xác thối rác rưởi ở khắp nơi trong Tiêu Hồn Điện mà cảm phần không thôi. Chết tiệt Hoa Thiên Tuyệt, ta đã đưa rượu cho ngươi mà đám rác rưởi này vẫn còn là cái ý gì a?!!!!

Bạch Tử Họa cảm lạnh, từ khi Hoa Thiên Tuyệt đến Trường Lưu, Tham Lam Điện của sư huynh và Tiêu Hồn Điện của sư đệ đúng thật là quá tội nghiệp rồi, cứ tưởng chỉ mình sư huynh bị nàng ức hiếp mà không ngờ ngay cả sư đệ hồ ly của hần cũng thoát không được ma trảo của nàng là cái lý gì? Cũng may nàng chưa dám làm gì Tuyệt Tình Điện của hần, nếu không Tuyệt Tình Điện chắc chắn rất thảm rồi.

Sự thật chứng minh Bạch Tử Họa vui mừng quá sớm rồi, Hoa Thiên Tuyệt không động vào Tuyệt Tình Điện bởi vì không biết Tuyệt Tình Điện có cái gì quý, nhưng bây giờ nàng đã vào đây thì chứng tỏ nơi đây sẽ không bình yên quá lâu được rồi.

Hai người cứ như vậy lại tiếp tục im lặng, không khí xung quanh dần trở nên có chút kì lạ. Cuối cùng Hoa Thiên Tuyệt triệt để bại trận trước cái mặt than kia của Bạch Tử Họa, nàng đành phải tìm chủ đề để cả hai có thể nói chuyện.

- Cái kia... Vì sao ngươi lại cho ta làm đại đồ đệ?

Bạch Tử Họa sừng sốt. Vì sao ư, chẳng lẽ nói cho nàng là hần sợ nàng thua trận mà buồn nên mới làm như vậy an ủi nàng? Khẳng định nếu hần nói ra chắc chắn sẽ bị nàng cười thối mũi. Vì vậy mà Bạch Tôn thượng nhà chúng ta lại tìm không đập mặt không đồ nói dối : - Ngươi mạnh hơn nàng.

- Nàng là người thắng cuộc mà.

- Nhưng ngươi mạnh hơn nàng.

- Nhưng nàng là tỷ tỷ ta a...

- Ngươi mạnh hơn nàng. - Bạch Tử Họa vẫn rập khuôn nói.

- ... - Hoa Thiên Tuyệt hoàn toàn câm lặng. Cái tên này có thể hay không nói lý do khác a.

- ...Mặc dù không biết vì sao lúc đó ngươi rơi xuống nhưng tính ra ngươi mới là người thắng cuộc, ta chỉ làm theo cảm tính của bản thân. - Bạch Tử Họa nghĩ nghĩ giải thích, xem ra là có lý đi.

Hoa Thiên Tuyệt nghe tới đoạn này thì cười như không cười nói : - Kết quả vẫn là nàng thắng. Ngươi làm như vậy không sợ bị mọi người chỉ trích sao?

- Họ chỉ trích là việc của họ, ta nhận đồ đệ là việc của ta. Và lại danh tiếng của ngươi trong tiên giới khá được, họ nhất định không dám có ý kiến.

Hoa Thiên Tuyệt lại mỉm cười, uống cạn ly rượu, ánh mắt có chút xa xăm.

Danh tiếng khá được thì sao? Cái đó càng khiến Cốt Đầu và nàng có xích mích với nhau mà thôi. Làm gì có cái kiểu muội muội thì nổi như cồn mà tỷ tỷ thì chỉ được xem là cái bóng của muội muội mình chứ...

Bạch Tử Họa nhìn nàng, mím môi : - Ngươi có chuyện gì không vui?

- Ta? Ta có cái gì mà không vui? - Hoa Thiên Tuyết nhìn hấn mỉm cười.

Bạch Tử Họa lại càng mím chặt môi, buông ly rượu xuống, nhún một cái liên đáp xuống đất : - Ta về đây, nhớ nghỉ ngơi sớm.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu nhìn bóng trắng đi xa dần, khi định tự rót thêm cho mình một ly thì từ xa xa lại vọng tới một giọng nói thanh lãnh ' Không muốn cười thì đừng có cười, nhìn rất khó coi. '

Hoa Thiên Tuyết khựng lại, sau đó lại mỉm cười nhìn về phía bóng trắng kia, nhìn nụ cười có chút gượng ép, cuối cùng lại nâng môi xuống, nụ cười khổ cứ vậy hiện ra, nhìn qua có chút bi ai, có chút nhẹ nhõm lại xen lẫn một tia bất đắc dĩ.

Ta cũng đâu muốn a, chỉ là cười nhiều quá nên quên mất nụ cười của mình rồi...

Tiểu Bạch thổi nhà ngươi cứ cái mặt than đó mà an ủi ta, cái cảm giác này rất kì dị có được hay không?

Nhưng Hoa Thiên Tuyết lại không nhận ra trong mắt nàng lúc này lại chứa một tia cảm tình khó có thể bắt được.

Ở góc khuất, một đôi con ngươi nhìn nàng chăm chú, sau đó giọng nói có vẻ trẻ con lẩm bẩm : - Minh Thần, Phượng Hoàng tộc trưởng xuất hiện rồi? Thời gian xem ra không còn nhiều nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 33

“Ngươi sao lại muốn giết hết người của Thần giới?! Ngươi làm vậy là phản bội!”

”Phản bội? Ta không chấp nhận có kẻ khác mạnh hơn ta, vì vậy thật xin lỗi, Thần giới chỉ cần mình ta là đủ rồi! Các ngươi tồn tại chỉ là thừa thãi mà thôi.”

”Ngươi làm vậy không sợ hấn hận ngươi sao?”

”Hận? Hấn ngay từ đầu đã hận ta, bây giờ hận thêm thì có làm sao?”

”Ngươi nở ra tay với chính tỷ tỷ ruột của mình sao?”

”Rõ ràng đáng lẽ là ta sinh trước, nàng mới chính là muội muội!”

”Ngươi sinh trước thì sao? Ngươi căn bản không bằng nàng! Uống cho nàng cái gì cũng lo lắng cho ngươi.”

”Đó là do nàng ngu ngốc!! Nếu nàng muốn tốt cho ta thì đã không cướp đi hấn.”

”Dù hấn không yêu nàng thì cũng sẽ không tới phiên ngươi!!”

”Câm mồm!”

“... ..”

“... ..”

“... ..”

Hoa Thiên Tuyết tỉnh dậy cảm thấy đầu ê ẩm đau. Đây có lẽ là di chứng do uống rượu đi? Rượu tràn phẩm cất bằng tiên đan diệu dược thật đúng là khiến người khác dễ say mà. Lắc lắc đầu cho thanh tỉnh, Hoa Thiên Tuyết ngạc nhiên nhìn căn phòng xa lạ.

Đây là đâu?!

Bên dưới tỏa ra khí lạnh. Hóa ra nàng đang nằm trên một chiếc giường hàn băng làm bằng bạch ngọc hiếm có.

Nhìn quen quen, đây có lẽ là Tuyết Tinh Điện đi.

Nhưng sao nàng lại ở trong phòng, đêm qua nàng nhớ rõ bản thân nằm ngoài trời mà, là ai rảnh rỗi lại đem nàng đưa vào phòng chứ?

- Mama?

Giọng nói ngái ngủ mang theo chút trẻ con vang lên, Bạch Bạch nằm bên cạnh vì động tác rời giường của Hoa Thiên Tuyết mà tỉnh dậy.

Hoa Thiên Tuyết nhưn mày : - Ngươi còn biết về? Sao không ở dưới Trường Lưu luôn đi?

- Bạch Bạch vất vả đem mama về phòng, người không cảm kích thì thôi, đã vậy mới mở miệng đã chỉ trích người ta. Bạch Bạch bị tổn thương rồi... - Bạch Bạch giọng ai oán nói, sau đó ngáp một cái ngủ tiếp.

- Cái cục thịt ngươi lại có lòng đem ta về? - Hoa Thiên Tuyết nghi hoặc, nhìn thấy cục thịt nào đó đã đi đánh cò với Chu Công liền thờ dài. Thôi vậy, dù sao nó cũng có lòng, mặc dù nàng ngủ ngoài trời cũng không có sao nhưng được ngủ trong phòng vẫn tốt hơn. Tha cho nó lần này vậy.

Khẽ ngồi dậy, lấy trong ngọc giản cái chăn đắp lên cho Bạch Bạch, Hoa Thiên Tuyết đứng dậy rời giường.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, một mùi hoa đào liền xông thẳng vào mũi, ngọn núi nhỏ cách đó không xa thấp thoáng một màu xanh đậm như tranh. Hoa Thiên Tuyết chậm rãi đi qua các đình viện, trước mặt hiện lên một tòa điện lộng lẫy nhưng nhỏ hơn Trường Lưu Điện rất nhiều. Dưới ánh nắng mặt trời cả tòa kiến trúc thi thoảng hiện lên sắc cầu vồng, khác hẳn Trường Lưu đại điện son son thiếp vàng.

Hôm qua không có nhìn rõ Tuyết Tinh Điện, sáng nay mới nhận ra nó nguy nga tới mức nào.

Đi qua cánh cửa đại điện, một luồng gió mạnh phả vào mặt nàng, cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Phía dưới là núi tiên Trường Lưu trôi nổi trên mặt biển, mà tiểu đảo nàng đang đứng chính là Tuyết Tinh Điện - nơi mà Cốt Đầu không màng thương tật đòi vào cho bằng được, thậm chí không ngại sử dụng gian kế với nàng...

Hít một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm trạng, buổi sáng khi mới rời giường là lúc tâm tình khó kiểm soát nhất quả không sai.

Hai phía trái phải bên cạnh chính là Tiêu Hồn Điện và Tham Lam Điện. Hoa Thiên Tuyết thử vượn tinh thần lực ra cảm nhận.

Ừm, không tồi, đám rác kia Sênh hồ ly đã xử lý xong rồi.

Hoa Thiên Tuyết chán nản nhìn xuống dưới, nhắm mắt lại hồi tưởng mọi chuyện ngày hôm qua. Nguyên tác lại tiếp tục đi lệch rồi... Xem ra sau này sẽ có chuyện vượt ngoài kiểm soát của bản thân, giờ chỉ có thể bị động chờ cốt truyện chậm rãi trôi qua thôi.

- Ngươi tỉnh rồi?

Đột nhiên một giọng nói vang lên trên đầu Hoa Thiên Tuyết. Ngẩng đầu lên, thấy Bạch Tử Họa đứng lên một tảng đá lớn cao vút, quan sát Trường Lưu và chúng sinh, tà áo trắng bay bay, giống như lúc nào cũng có thể cuốn theo gió.

Tìm Hoa Thiên Tuyết khẽ đập nhanh : - Tiểu Bạch, bỗng nhiên ta phát hiện ngươi cũng rất đẹp trai.

Bạch Tử Họa đen mặt : - Gọi sư phụ.

- Tiểu Bạch.

- Sư phụ.

- Tiểu Bạch.

- Sư phụ.

- Tiểu Bạch.

- Sư phụ!

- Đồ nhi ngoan có chuyện gì? - Hoa Thiên Tuyết giờ giọng vô lại : - Ngươi kêu sư phụ từ nãy tới giờ làm tim sư phụ đập rất nhanh a.

- ..... - Tản ra khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34

- Được rồi được rồi, đừng giận, khi chỉ có hai ta thì ta gọi Tiểu Bạch, khi ở trước mặt người khác ta gọi người một tiếng sư phụ là được chứ gì? - Hoa Thiên Tuyết cười gian xảo.

Sự thật chứng minh tin lời Hoa Thiên Tuyết là kẻ ngốc, vì vậy mà chúng đệ tử Trường Lưu đều biết Tôn thượng vĩ đại của bọn họ còn có một cái tên Tiểu Bạch thật đáng yêu, đó cũng là lí do khiến Bạch Tử Họa bị sư huynh Ma Nghiêm và sư đệ Sênh Tiêu Mặc cười thối mũi.

Bạch Tử Họa im lặng, không đồng ý cũng không từ chối, đột nhiên hỏi : - Nhìn từ trên này xuống, người thấy cái gì?

Hoa Thiên Tuyết không nghĩ ngợi liền trả lời : - Nóc nhà.

-.....

- Ta nói thiếu sao? - Hoa Thiên Tuyết nhướn mày : - Hay là còn thiếu cây và người?

Bạch Tử Họa triệt để im lặng.

- Rồi rồi, ta chỉ đùa mà thôi, cần gì cứ tỏa khí lạnh chứ... -Hoa Thiên Tuyết phẩy tay: - Người chỉ là muốn ngụ ý thế giới của ta còn quá nhỏ, tựa như Tuyết Tinh Điện so với Trường Lưu Sơn, cho nên người muốn ta phải mở rộng thế giới, cảm nhận, hiểu và biến nó trở thành thế giới của mình, cũng như muốn ta thấu hiểu, đồng cảm và bảo vệ Trường Lưu Sơn chứ gì?

Bạch Tử Họa gật đầu : - Rất thông minh.

- Ta thông minh sẵn rồi.

- ..... - Hắn có nên rút lại lời khen ngợi đó không?

Hoa Thiên Tuyết nhìn Bạch Tử Họa trên mặt ba đường hắc tuyến, cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, mỉm cười vuốt vuốt bụng : - Ta đói rồi..

- Đến Trường Lưu mà lấy thức ăn.

- Sao người không đi với ta?

- Ta là sư phụ người.

- Là sư phụ nên mới phải đi tìm đồ ăn cho đồ đệ chứ? - Hoa Thiên Tuyết cười khì, nói đùa một câu rồi quay lưng chuẩn bị xuống Trường Lưu thì bị Bạch Tử Họa gọi lại, chỉ thấy hắn đi tới trước mặt nàng ngồi xồm xuống, ngón tay trắng nõn thon dài đưa tới trước ngực Hoa Thiên Tuyết, tháo hai quả chuông nàng đeo trên cổ, sau đó cẩn thận buộc trên Lạc Tuyết Kiếm.

- Sao lại đeo lên cổ giống như con cún nhỏ vậy? - Mặc dù mặt Bạch Tử Họa vẫn không lộ ra vẻ gì nhưng trong giọng nói lại không dấu được ý cười và sự cưng chiều.

Hoa Thiên Tuyết sờ mũi: - Ta sợ không cẩn thận sẽ đánh mất...

- Ừ, được rồi đấy, đi về phòng đi, lát sẽ có đệ tử tới đưa cơm.

- A, có người đưa cơm sao ta không biết? - Hoa Thiên Tuyết ngạc nhiên hỏi.

- Ta bảo bọn họ đưa cơm lên.

- Ô, Tiểu Bạch nhà người thật tốt! - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, chạy về phòng tu luyện. không để ý Bạch Tử Họa mặt đã đen kịt ở đằng sau.

Lại Tiểu Bạch...

Bạch Tử Họa nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như có chút hối hận khi nhận nàng làm đệ tử.

-----TIỂU KỊCH TRƯỜNG-----

- Tiểu Bạch Tiểu Bạch!! - Bạch Bạch học theo Hoa Thiên Tuyết gọi Bạch Tử Họa là Tiểu Bạch.

Bạch Tử Họa xoa xoa mi tâm, thờ dài : - Có chuyện gì?

- Hôm nay Tiểu Thập Thập mắng Bạch Bạch vì Bạch Bạch gọi Tiểu Bạch là Tiểu Bạch, Bạch Bạch không hiểu vì sao lại không thể gọi Tiểu Bạch là Tiểu Bạch, chẳng lẽ không gọi Tiểu Bạch là Tiểu Bạch được sao? Vậy Bạch Bạch phải gọi là gì a? Không lẽ Bạch Bạch phải gọi Tiểu Bạch là Đại Bạch? Hay

là gọi là Bạch Bạch? Nhưng Bạch Bạch là tên của Bạch Bạch a, Tiểu bạch không lẽ cũng là Bạch Bạch? Không đúng a, Bạch Bạch là Bạch Bạch, Tiểu Bạch cũng là Bạch Bạch, vậy ai mới là Bạch Bạch a? Bạch Bạch Tiểu Bạch Bạch Bạch Tiểu Bạch Tiểu Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Tiểu Bạch.....Bạch Bạch...Tiểu Bạch.... - Cục thịt nào đó trí thông minh có hạn bị chóng mặt, hai mắt biến thành lò xo, quay quay một hồi cứ vậy hoa lệ ngất đi.

Bạch Tử Họa : = _=llll Rốt cuộc là nó muốn nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35

Sáng hôm sau, Hoa Thiên Tuyệt chậm rãi rửa mặt, sau đó liền đi tìm Bạch Tử Họa. Bạch Bạch đáng thương lại bị mama nó ném lại trong phòng. Hoa Thiên Tuyệt chạy tới giữa sân, hai tay bắc quanh miệng thành cái loa hét lớn : - Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!!

Bạch Tử Họa ở trong thư phòng đọc sách, ly trà trên tay suýt tí rơi, hân ho nhẹ một tiếng, thiên lý truyền âm tới bên tai Hoa Thiên Tuyệt : - Ta ở thư phòng.

Hoa Thiên Tuyệt vội vã chạy tới thư phòng, thấy Bạch Tử Họa đang ngồi bên nhuyễn tháp đọc sách, dạm mạp hỏi : - Ngươi có việc?

Hoa Thiên Tuyệt cười khi khi : - Không có việc liền không thể tìm ngươi sao?

Ánh mắt Bạch Tử Họa không rời quyển sách, ngón tay thon dài duỗi ra chỉ chỉ văn án : - Trên đó có mấy cuốn sách, cầm về xem trước, một năm sau ta kiểm tra.

Hoa Thiên Tuyệt cầm mấy cuốn sách lên, là nhạc phổ, thơ phổ, kì phổ, họa phổ, kiếm phổ, dược phổ, thực phổ. Trang giấy đã úa vàng, chắc là có từ lâu rồi, Bảy quyển bó thành một tập, trên đề là Thất Tuyệt Phổ, vừa nhìn đã biết là sách quý.

Hoa Thiên Tuyệt thu sách vào khur đình : - Vậy Cốt Đầu học cái gì?

Bạch Tử Họa nhưn mảy : - Nàng đang bị thương nguyên khí, ta có thứ dạy riêng nàng.

- Ồ - Hoa Thiên Tuyệt có lệ ồ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh nhuyễn tháp, ánh mắt lấp lánh nhìn Bạch Tử Họa : - Tiểu Bạch.

- Cái gì? - Bạch Tử Họa nhìn nàng ánh mắt sáng rực, có dự cảm không lành.

- Ta có thể hay không sử dụng những thứ ở Tuyệt Tinh Điện để học tập?

Bạch Tử Họa còn tưởng nàng muốn làm gì, hóa ra chỉ là xin phép điều này, thờ phào gật đầu. Nhưng nếu hắn biết trước được tương lai bi thảm của Tuyệt Tinh Điện thì chắc hắn sẽ không dám đồng ý với nàng chuyện này.

Hoa Thiên Tuyệt đạt được mong muốn, không dây dưa với Bạch Tử Họa nữa mà chạy về phòng ôm Bạch Bạch đến rừng đào sau đại điện, dựng một cái nhuyễn tháp dưới tán đào nở rộ rồi nằm xuống đọc sách. Bạch Bạch ngái ngủ nói, giọng vì mới ngủ dậy nên có hơi khàn khàn: - Mama, sao lại ra đây?

- Phong cảnh đẹp, đọc sách dễ thuộc hơn, lại có nguồn nguyên liệu để làm bánh.

- Bánh?

- Ủ, chờ ta học xong thực phổ sẽ làm bánh hoa đào cho ngươi ăn.

Hoa Thiên Tuyệt vỗ nhẹ Bạch Bạch, ra hiệu cho nó tiếp tục ngủ, bản thân thì tập trung nghiên cứu Thất Tuyệt Phổ. Bảy cuốn sách đó rất mỏng, chỗ nào cũng có chữ, chi chít đều là đề mục, không đề cập đến chính văn và nội dung. Trang giấy cũng rất tiện lợi, tay chạm vào đề mục nào hay tập trung nghĩ đến một nội dung nào thì chữ trong sách toàn bộ sẽ đổi thành nội dung của đề mục đó, hơn nữa nếu không hiểu còn có thể lật lại. Mỗi một cuốn sách đều chứa tất cả tri thức và tinh túy của một lĩnh vực, thậm chí còn có những điều có người dùng cả đời cũng không thể chạm vào, lĩnh ngộ và học tập.

Hoa Thiên Tuyệt thực sự rất sùng bái kẻ nào làm ra quyển sách này, không chỉ có chữ mà còn có tranh vẽ, vô cùng tiện ích, nàng đọc đến quên cả thời gian.

Hôm sau, Hoa Thiên Cốt tỉnh dậy, được Bạch Tử Họa gọi đến nói vài câu cẩn thận sức khỏe rồi đưa cho công khóa để tu luyện. Vì Hoa Thiên Cốt cố ý chuyển tới căn phòng gần Bạch Tử Họa nhất nên mỗi ngày cứ thấy Hoa Thiên Tuyệt riu rít chạy tới nói chuyện với Bạch Tử Họa thì cảm giận không thôi, cuối cùng dứt khoát bẻ quan tu luyện, vì vậy mà quan hệ giữa hai người đã xa càng thêm xa.

Hoa Thiên Tuyệt biết cũng không nói gì, chỉ là trong lòng có chút nặng nề, tuy nhiên cuộc sống của nàng vẫn rất thoải mái, đêm về phòng nằm trên giường

huyền băng, ngày ra nhuyển tháp dưới cây đọc sách, rảnh rỗi thì lại vào bếp làm vài ba món điểm tâm rồi đem xuống Trường Lưu cho bọn Hủ Mộc Thanh Lưu nếm thử, rồi kể cho bọn Hóa Tích, Vũ Thanh La, Nghê Mạn Thiên mấy câu chuyện cổ tích như cô bé lọ lem, hoàng tử ếch, Phong Thần Bảng. Cũng có khi lại lôi kéo Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong cùng với Bạch Bạch chạy hết chỗ này tới chỗ khác của Trường Lưu, làm Trường Lưu gà bay chó sủa một phen, sau đó lại phải nghe Ma Nghiêm mắng. Bạch Tử Họa là sư phụ nàng nên cũng không thoát khỏi việc nghe Ma Nghiêm thuyết giáo. Nói chung là từ khi Hoa Thiên Tuyết nhận Bạch Tử Họa làm thầy thì mặt mũi của hắn đều mất hết rồi, thực sự là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh...

Vì Hoa Thiên Cốt bế quan nên Đường Bảo bị Bạch Bạch lừa về ở chung với Hoa Thiên Tuyết, bây giờ thành ra nàng một người chăm sóc mấy đứa trẻ. Đứng hỏi nàng mấy đứa đâu ra, chỉ tính riêng Hóa Tích, Vũ Thanh La cùng Nghê Mạn Thiên đã là 3 đứa trẻ lớn rồi...

Hoa Thiên Tuyết tỏ thái độ, người tài luôn phải đi đôi với kẻ ngốc, mà nàng vì quá tài nên mới phải đi chung với một đám ngốc.

Hoa Thiên Tuyết dần dần phát hiện ra treu chọc Bạch Tử Họa rất thú vị, nên ngày nào nàng cũng dành riêng ra một khoảng thời gian tới làm phiền hắn.

Bạch Tử Họa bị nàng làm phiền thời gian đầu cứ đen mặt, nhưng dần dần da mặt cũng dày lên, mặt bây giờ có thể không biểu cảm với sự rỗi hơi của Hoa Thiên Tuyết.

Đối với Bạch Tử Họa, cuộc sống hiện giờ tuy vẫn im lặng nhưng tuyệt đối không nhàm chán như trước.

Mỗi ngày đều đặn đồ đệ sẽ tới tìm hắn, đưa cho hắn vài món điểm tâm, còn nhị đồ đệ thì xin lỗi, trừ mấy ngày đầu có gặp ra thì hắn hoàn toàn quên mất nàng. Đừng trách hắn, là do nàng bế quan tu luyện nên hắn mới có thể suýt quên mất nàng. Mỗi lần hắn ngưng thần tìm Hoa Thiên Tuyết đều thấy cuộc sống của nàng muôn màu muôn vẻ, đôi khi thấy nàng ngô nghê nằm trên nhuyển tháp dưới tán đào đọc sách, vừa đọc vừa ăn điểm tâm do mình làm, không thì lại cười kiêu ngạo bắt ong bướm, hoặc là lướt gió ở trên cao, cũng có khi nàng lấy kiếm làm ván lướt trượt từ thác ở Tuyết Tinh Điện xuống Trường Lưu. Cũng có lúc lại thấy nàng ở trong phòng bếp, vừa nhìn Bạch Bạch và Đường Bảo cãi nhau vừa làm bánh hoặc là ngồi trên cảnh đào ở Trường Lưu kể chuyện cho đám Hóa Tích. Và có khi hắn thấy nàng nằm yên trên nóc nhà uống rượu một mình, những lúc đó không hiểu sao lại luôn đến đó uống rượu với nàng, hai ba lần liền trở thành thói quen.

Cho dù hắn không thử cảm nhận giờ phút này nàng đang ở nơi đâu, đang làm những gì cũng có thể nghe được tiếng nàng cười vang hòa lẫn với tiếng chuông đình đang.

Cứ sống như vậy qua ngày cũng không tệ đi?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 36

- Tiểu Bạch Tiểu Bạch!!

Lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của Hoa Thiên Tuyết, Bạch Tử Họa bắt đầu đi lác đầu, chỉ có thể truyền âm : - Ta ở Kiếm Các.

Chốc lát sau Hoa Thiên Tuyết mặt mày rạng rỡ chạy vào, trên tay bưng một chiếc bát sứ.

- Chạy chậm một chút, nền trái ngọc Thương Lan này rất trơn, ngoại thương của ngươi vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, chưa cần chạy đi tìm người thực hành vội.

Hoa Thiên Tuyết bĩu môi : - Tiểu Bạch, ta chỉ bị thương một chút da thịt, cũng đâu phải to tát gì, dù sao cũng đã lên da non. - Tên Tiểu Bạch này cũng thật là...nàng chỉ là có chút hiếu kì nên mới tìm Sóc Phong đánh một trận, có cần nói ra vậy không?

Bạch Tử Họa nhú mày : - Còn nói không sao? Hôm qua ta thấy vết thương ở ngực ngươi lại bị vỡ ra, còn không phải là do ngươi dùng sức hoạt động quá mạnh hay sao?

Thấy Bạch Tử Họa thật lòng quan tâm mình, Hoa Thiên Tuyết cũng không có nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu ta đã rõ.

- Đây là gì? - Bạch Tử Họa nhìn chiếc bát trong tay Hoa Thiên Tuyết, đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi, cảm thấy hiếu kì, bình thường nàng chỉ đưa điểm tâm tới cho hắn, hôm nay đổi món sao?

- Đây là Thủy tinh túy liên hoa - Hoa Thiên Tuyết mở nắp ra, chút hàn khí lan tỏa, trong bát chứa một đóa sen vô cùng kiều diễm, thanh tao tinh tế, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương, mùi rượu phảng phất như nỷ nhân rơi lệ.

Mặc dù mặt của Bạch Tử Họa không có gì thay đổi nhưng trong mắt lại lóe lên tia tán thưởng. Cảm lấy chiếc đĩa Hoa Thiên Tuyết dâng lên, thưởng thức một miếng, vị thanh mát của hoa và vị nồng đậm của rượu ngập tràn trong miệng, quả thật là cực phẩm nỷ vị.

- Tiểu Bạch, thế nào?

- Rất ngon.

- Ha ha, ta biết ngay mà! Tiểu Bạch, ta đã cất công nấu cho ngươi ăn, bây giờ ngươi liền đáp ứng ta một chuyện đi?

- Chuyện gì? - Bạch Tử Họa ánh lên ý cười hỏi.

- Cũng không có gì khó lắm, chỉ là muốn ngươi dành chút thời gian dùng cơm với ta thôi.

- Được. - Bạch Tử Họa vừa đồng ý, Hoa Thiên Tuyết đã ôm chặt lấy hắn, cười cực kì sáng lạn : - Ha ha, ta biết Tiểu Bạch nhất định sẽ đồng ý mà!

Bạch Tử Họa hai tay có chút đỏ lên, xúc cảm mềm mại trước ngực cứ dán sát ngực hắn làm hắn cảm thấy thời gian trôi thật nhanh, mới đó mà nha đầu này đã có ngực rồi, năm xưa chưa phát triển làm hắn nhầm tưởng là con trai, nếu không nghe giọng nói thì rất có khả năng đã nhầm lẫn thực sự.

Chưa đợi Bạch Tử Họa sung sướng được lâu, Hoa Thiên Tuyết đã oanh tạc cho hắn một trái bom : - Không hổ là băng liên ngàn năm, nấu lên thì không ai có thể từ chối được!

Cái...Cái gì? Băng liên ngàn năm của hắn? Hắn vất vả mang từ Bắc Cực xa xôi về đây trồng, dốc lòng chăm sóc trăm năm, vất vả lắm năm nay mới nở được hai đóa. Nàng...nàng...nàng...

- Hoa Thiên Tuyết, phạt ngươi đêm nay không được ăn cơm

Cái, cái gì? Không phải vừa nãy còn rất tốt đẹp sao? Quả nhiên suy nghĩ của tên Tiểu Bạch này không ai có thể theo kịp...

*

*

*

- Vì sư huynh không cho ngươi ăn cơm nên ngươi chạy qua Tiều Hồn Điện của ta? - Sênh Tiều Mặc nửa ngồi nửa nằm dựa người trên nhuyễn tháp, tay phẩy phẩy quạt nhìn Hoa Thiên Tuyết đang ngồi gặm đào một cách tự nhiên dưới đất, cười như không cười hỏi. Nếu như để ý kĩ thì có thể nghe ra những lời này là hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra.

Hoa Thiên Tuyết cười vô tội. Uầy, xem ra cái tên này vẫn còn giận vụ rác lần đó...

- Ta cũng không định làm phiền ngươi a, chỉ là lúc nãy ta có ghé qua Tham Lam Điện nhờ tá túc, ai dè mới nói chưa tới câu thứ ba đã khiến Ma đại nhân nổi giận bùng bùng, đã vậy còn lỡ chân giẫm nát mấy cái cây linh chi ngàn năm của hắn. Bây giờ cả Tuyết Tinh Điện và Tham Lam Điện ra đều không tới được, ngươi dù gì cũng là sư bá của ta, không lẽ muốn mặc kệ ta tự sinh tự diệt sao?

- Chỉ một đêm mà ngươi làm như cả tháng vậy? - Sênh Tiều Mặc lại phe phẩy quạt, ngón tay siết chặt nan quạt đến trắng bệch. Tham Lam Điện thì có linh chi ngàn năm, Tuyết Tinh Điện thì lại là băng liên ngàn năm, mà ở điện của hắn thì không cần bàn cãi, chắc chắn nàng ta qua đây là vì mớ rượu ngàn năm kia của hắn! Mà khoan, nếu chiếu theo tính cách nha đầu này mà có để lại cho sư huynh một cây băng liên cuối cùng kia thì chắc chắn trời sẽ sụp mất, như vậy không lẽ...

- Bình go! Ngươi đoán đúng rồi đấy, cây còn lại đang ở trong tay ta! Vì vậy ta không thể trở về trong vòng một tháng này được, lỡ như Tiểu Bạch giận lên đem ta đi nấu rượu thì sao? Giờ nói chung ta hết chỗ để đi rồi, ngươi nhất định phải thu ta!!

- Hết chỗ? Không phải ngươi thân với tụi Lạc Thập Nhất lắm sao? Sao không tới đó? - Sênh Tiều Mặc buồn bực hỏi.

Hoa Thiên Tuyết mặt dày trả lời : - Ở chỗ ngươi mát mẻ rộng rãi, đồ ăn đưa tận miệng, kín đáo để tu luyện, đã vậy còn có rượu ngon để uống, có sao lại không đi?

Nàng...Nàng...Nàng rốt cuộc có biết từ vô sỉ được viết thế nào không vậy?

Vậy là đêm đó cả ba vị tam tôn không hẹn mà cùng thức nguyên đêm, mà đương sự là Hoa Thiên Tuyết lại ngủ vô cùng ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37

Sáng hôm sau khi Sênh Tiều Mặc đến tìm Hoa Thiên Tuyết thì chỉ thấy một căn phòng trống trơn, hắn ngay lập tức biến sắc chạy xuống hầm rượu, phát

hiện ra... nó trống trơn!!!!

Rượu của hần !!!

Đúng lúc Sinh Tiêu Mặc nghiêng răng nghiêng lợi thì thấy trên nền đất trống trơn có một tờ giấy.

' Sư bá thân mến !

Thiên Tuyết quyết định sẽ rời khỏi Trường Lưu một tháng để đi diệt trừ yêu ma tích phúc cho Trường Lưu, mong sư bá đem chuyện này nói lại với Tiểu Bạch nhà con để người đỡ lo lắng.

Còn nữa, Thiên Tuyết rất cảm kích tấm lòng cao cả và bác ái của sư bá, không ngờ người không chỉ cho con chỗ trú thân mà còn chuẩn bị sẵn rượu ngon để chúc con rời đi bình an, để không phụ tấm lòng của sư bá, Thiên Tuyết đã lấy đi toàn bộ chỗ rượu trong kho. Sư bá không cần lo Thiên Tuyết không có tiền bạc, con đã lấy mấy viên trân châu trăm năm trong phòng, số này đủ để con ăn chơi trác táng mấy tháng. ^ ^

Cuối cùng, gửi tới sư bá ngàn lời yêu thương.

Hoa Thiên Tuyết thân bút '

” HOA THIÊN TUYẾT!!!! “

Đệ tử A : - Lần này là ai trong Tam Tôn vậy?

Đệ tử B : - Người không nghe thấy tiếng hét phát ra từ Tiêu Hồn Điện sao? Khẳng định là Nho Tôn rồi.

Đệ tử C : - Các người nói xem ở Tiêu Hồn Điện thì có bảo bối gì?

Đệ tử B : - Còn gì nữa, đương nhiên là đồng rượu ngàn năm Nho Tôn cất giữ rồi.

Đệ tử A : - Haiz, Tam Tôn thật đáng thương mà...

Chúng đệ tử : - Haizz...

*

*

*

Hoa Thiên Tuyết đang cười mây liên hất xì một cái, nằng xoa xoa mũi. Xem ra Sinh hồ ly thấy bức thư kia rồi..

- Mama, người sao vậy? - Bạch Bạch nằm trên vai Hoa Thiên Tuyết thấy nàng khi không ắt xì liền hỏi : - Không phải bị bệnh rồi chứ?

Hoa Thiên Tuyết lắc đầu : - Không sao, chắc là Sinh Tiêu Mặc thức dậy thấy thư của chúng ta nên mắng ta vài câu thôi.

Bạch Bạch nghe tới tên Sinh Tiêu Mặc liền nhũn mày, ghét bỏ nói : - Hừ, cho hần tức chết đi. Rõ ràng có nhiều rượu như vậy nhưng lại keo kiệt không cho chúng ta, đã vậy còn yểm cái chú giữ đồ vớ vẩn khiến Bạch Bạch suýt tí tạm biệt bộ lông. Bạch Bạch còn chưa có đem hần băm chết là còn may đấy!

Hoa Thiên Tuyết cười cười, đưa tay vuốt vuốt bộ lông của Bạch Bạch, giọng đầy cưng chiều : - Hào, là do hần quá keo kiệt, Bạch Bạch không nên chấp nhặt với hần.

Bạch Bạch hất cằm (O O nó có cằm sao?) : - Đương nhiên, mama đã dạy đại nhân không chấp tiểu nhân, Bạch Bạch là đại nhân đương nhiên sẽ không đi chấp nhặt cái tiểu tiểu nhân như Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Tuyết từ chối cho ý kiến.

- Mama, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đầu tiên nên trở về Mao Sơn chấn chỉnh lại chút công việc, đỡ cho Vân Ân cứ nói ta vô trách nhiệm, sau đó chúng ta đi ngao du thiên hạ, chơi chán sẽ về Trường Lưu! - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, chột nụ cười cứng lại, ảo não nhìn Bạch Bạch : - Bạch Bạch, hình như thiếu thiếu cái gì đó...

- Hừm? Thiếu cái gì ạ?

- Đường Bảo .

-... ....

-... ..

- Bây giờ chúng ta có nên trở về Trường Lưu đón Bảo Bảo không?

- Ta nghĩ chúng ta bây giờ không nên trở về đó.... - Hoặc có lẽ là trở về không có được .

- Con cũng nghĩ vậy. Mama nghĩ mà xem, lâu lắm Tiểu Thập và Bảo Bảo mới có thời gian ở riêng với nhau, chúng ta trở về phá hư không được tốt cho lắm

- Người nói ta mới nhớ, Phật đã nói ' Những kẻ làm bóng đèn đều là những kẻ không có đạo đức ' ...

- Mà chúng ta rất có đạo đức....

- Vì vậy không nên về đó làm bóng đèn!

- ... ..

- ... ..

- Mama thật cao siêu, Bạch Bạch bái phục.

- Không cần khách khí, con đi theo mama sẽ còn nghe thấy rất nhiều điều cao siêu hơn thế. - Hoa Thiên Tuyết da mặt dày mỉm cười.

Sự thật có thể chứng minh, nòi nào úp vung này, hai mẹ con nhà này tuyệt đối là vua của vô sỉ, đại ca của mặt dày, vương của vô trách nhiệm và hoàng đế của việc nói láo không sợ bị sét đánh.

Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn!

Chỉ cần mấy câu đã có thể biến mình từ kẻ có tội trở thành siêu anh hùng, bái phục, bái phục!

Hai người khi không còn khúc mắc nữa thì lên đường rất nhanh, chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện không ngớt của cả hai.

- Mama, Tiểu Vân nhìn thấy chúng ta có hay không vui mừng?

- Không, mama khẳng định hần sẽ hận không thể giết hai mẹ con chúng ta.

- Tại sao lại vậy? Tiểu Vân hiền lắm mà? Người làm gì hần vậy?

- Bạch Bạch, con nên nhớ, những người trông có vẻ hiền lành khi nổi giận sẽ vô cùng độc ác, mà càng hiền khi nổi giận sẽ càng đáng sợ.

- Như bà mẹ kế trong truyện Lọ Lem ạ?

- Không, còn hơn như thế.

- Mama, người chưa có nói người đã làm gì hần.

- ... ..

- Mama, người không nên đánh trống lảng.

- ... ..

- Mama...

- Ta đem hình hần treo ở giữa điện của mấy vị tiên nữ ...

- Mama.

- Kèm theo một tờ sơ yếu lý lịch của hần...

- Mama!

- Khụ, nói trắng ra là ta đăng tin tìm vợ cho hần...

- ... ..

-.....

Bạch Bạch đối với chuyện này đã không biết nên nói gì, đành tìm vợ ư? Trình tiết của Tiểu Vân coi như ném hết rồi.

Cho nên mới nói: Vân Ân tiểu bằng hữu, có một chương môn vừa lười nhác vừa vô trách nhiệm lại rất có tinh thần vì chúng môn nhân không từ thủ đoạn se tơ hồng rồi cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 38

Vân Ân vốn đang sửa soạn sổ sách trong phái thì cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Đúng, quen thuộc tới mức hẳn chỉ muốn cầm kiếm chạy ra chém chết người đang tới, sau đó băm thây, lột da, róc thịt, lấy xương người đó cho chó ăn thôi!

Vân Ân tự nhủ, phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, phải thật thật bình tĩnh, không nên để vị tiểu chương môn này có cơ chạy đi nữa, lần này nhất định phải đem nàng trời chặt vào ghế phê soạn sổ sách cho tới lúc nào xong mới thôi!

Hít một hơi thật sâu, Vân Ân vỗ vỗ mặt, nở nụ cười ôn hòa như thường ngày, tay 'vô ý' đem đồng giấy tờ bị mình bóp nát hất xuống dưới bàn, chân cũng ấn ý đá mấy cái đó vào hốc tối, sau khi xác định nhìn từ ngoài vào sẽ không phát hiện mới tiêu sái bước ra cửa, còn rất tự nhiên nở một nụ cười mê người với mấy vị đệ tử đi ngang qua, thành công làm một đám mặt mày đỏ bừng.

Hoa Thiên Tuyệt vừa đáp xuống đại điện thì cũng là lúc Vân Ân đi tới, nhìn hẳn cười ôn hòa như vậy, Hoa Thiên Tuyệt liền cảm thấy hình như đến đây là một sai lầm.

Không, không phải hình như mà tuyệt đối chắc chắn là sai lầm!!

Hoa Thiên Tuyệt lần thứ n+1 thảm khóc.

Nhìn một đồng giấy tờ cần phải xử lý được chất đồng trên bàn, Hoa Thiên Tuyệt lại lần nữa thấy hối hận. Biết thế nàng đã không bày ra cái vụ tham nạp thương mại kinh tế kiếm tiền này rồi!

Tham nạp kinh tế kiếm tiền cũng là lần trước do Hoa Thiên Tuyệt phát hiện cho dù có là người tu tiên thì cũng có một số có nhu cầu dùng tiền rất lớn, đặc biệt là các môn phái hàng năm luôn có những đệ tử dòng này nối tiếp dòng kia gia nhập, lượng tiền bỏ ra để chi dùng tuyệt không nhỏ. Mặc dù có thể dùng pháp thuật hóa phép ra tiền nhưng pháp thuật đó luôn chỉ tồn tại ở một khoảng thời gian nhất định, sau thời gian đó thì pháp thuật sẽ tự động chấm dứt, tựa như người hóa phép ra tiền mua đồ, nhưng khoảng mấy ngày sau số tiền người biến ra đó sẽ biến mất, như vậy người chẳng khác gì đang lừa gạt mấy người phạm nhân không có tu tiên. Hoa Thiên Tuyệt tuyệt đối không ủng hộ hành động này. Vì vậy nàng đã cho một lượng lớn đệ tử Mao Sơn có tu vi không tốt xuống núi mở một chuỗi các cửa hàng, dùng số tiền kiếm được đó chu cấp cho tiêu dùng hàng ngày của Mao Sơn.

Vốn ban đầu chỉ tưởng là mở một số cửa hàng quán xá bình thường, ai dè mấy vị đệ tử này tu vi căn cốt mặc dù không được tốt nhưng lại có đầu óc sáng tạo vô cùng, mở một lều là mấy chục căn, bây giờ cũng không biết đã tăng lên bao nhiêu nhưng Hoa Thiên Tuyệt chắc chắn con số tuyệt đối không nhỏ, người cứ nhìn một đám báo cáo được gửi về từ bốn phương tám hướng trên bàn là biết.

Hoa Thiên Tuyệt lại cảm thấy hối hận lần thứ n+1.

- Mama, người đừng có thở dài nữa. - Bạch Bạch lần thứ n+1 nhắc nhở.

Hoa Thiên Tuyệt nhìn nó nhũn mày ghét bỏ mình thì bị phần mắng : - Người cái đồ phản bội! Cứ nhiên vì một cái kẹo mà bán đứng mama mình!

Hoa Thiên Tuyệt còn nhớ hôm trước đưa nào đó vẫn còn mạnh miệng nói sẽ bảo vệ mama khỏi Tiểu Vân, quay đi quay lại một cái liền đổi chiến tuyến. Ta cho người một đồng rượu của Sinh hồ ly còn không bằng Vân Ân cho người cái kẹo, dẫn người xuống núi ăn một bữa cơm, cười với người một cái, hôn người một cái, vuốt vuốt lông người mấy cái!!

Cái đồ tham sắc bỏ mẹ! Sớm muộn cũng chết dưới chân mỹ nam cho xem!!

- Mama, người đừng lo, Bạch Bạch dù chết dưới chân mỹ nam cũng được xem là chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu! - Bạch Bạch cười một cái thật đáng yêu nói.

Ách, hình như lúc này nàng lỡ nói ra miệng thì phải?

Hoa Thiên Tuyệt sau khi tự kiểm điểm bản thân lại tiếp tục bị ai vùi đầu vào đồng giấy tờ trên bàn, thảm mắng lần sau tuyệt đối không được đắc tội với Vân tiểu bằng hữu, nếu không kết cục lần sau có lẽ sẽ còn thảm hơn bây giờ cho xem!

Trường Lưu Sơn - Tuyệt Tình Điện ...

- Sư phụ sư phụ!

Bạch Tử Họa lạnh nhạt nhìn hồng y cô nương đang hớn hờ chạy tới, trên tay là thanh Đoạn Niệm Kiếm bản thân đã tặng.

Không sai, vị hồng y cô nương này chính là Hoa Thiên Cốt. Sau khi Hoa Thiên Tuyệt rời Trường Lưu Sơn được hai ngày thì Hoa Thiên Cốt cũng bé quan xong, vì để bù lại khoảng thời gian trước đó không ở bên sư phụ, mấy hôm nay hầu như lúc nào cũng có thể thấy nàng ở bên cạnh Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa lạnh nhạt hỏi : - Có chuyện gì?

Hoa Thiên Cốt giờ Đoạn Niệm Kiếm ra, cười rực rỡ khoe : - Đồ đệ đã học xong Cửu Lạc Kiếm Pháp trong sách rồi!

Bạch Tử Họa ánh mắt dời đi khuôn mặt vì phấn khích mà ửng hồng của Hoa Thiên Cốt, cảm thấy hai người tuy là song sinh nhưng biểu cảm sao không giống nhau mấy, ngay cả tính tình cũng nghiêng trời lệch đất, gật đầu một cái ra hiệu hần đã biết, tiếp tục đọc sách. Tuy ánh mắt vẫn dán trong sách nhưng suy nghĩ lại có chút mông lung.

Cái nha đầu kia rời Trường Lưu Sơn đã gần 7 ngày rồi, hần cũng đã không còn giận nàng nữa nhưng sao vẫn chưa chịu trở về? Chẳng lẽ ở ngoài kia vui hơn ở Trường Lưu sao? Không biết nha đầu kia ở bên ngoài có hay không gây ra chuyện, không có hần ở bên cạnh thu dọn cho nàng có hay không nàng sẽ gặp phải rắc rối lớn? Chết tiệt, nàng mà trở về nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt nàng cho chừa thói hờ tì lại bỏ nhà ra đi. Đúng, lần này nhất định không được mềm lòng mà tha cho nàng được!

Bạch Tử Họa trong mắt lóe lên một chút nhưng nhanh chóng được che dấu rất kỹ.

Hoa Thiên Cốt đứng nhìn hần đọc sách, trong mắt có phảng phất chút thất vọng. Chỉ như thế thôi sao? Sao sư phụ không có khen mình một câu? Nếu như là Tiểu Tuyết thì chắc chắn người sẽ...

Tiểu Tuyết, tại sao muội đi rồi vẫn còn phá hư chuyện của ta?!

Tiểu Tuyết, ta tuyệt không nhường sư phụ cho muội, bằng bất cứ giá nào ta cũng sẽ ngăn cản hai người!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 39

Sau biết bao ngày đấu tranh gian khổ cộng với sự ần nhẫn vô cùng lâu dài, Hoa Thiên Tuyệt cuối cùng cũng đã thoát khỏi ma trảo của Vân Ân. Bây giờ nàng thực sự rất muốn quý xuống tạ ơn trời xanh sau bao nhiêu ngày đi ngủ đã mở mắt soi sáng cho tương lai của nàng.

Ông trời, hóa ra ông cũng có mắt!

(Ông trời : Uy, ta khi nào thì không có mắt!!)

Hoa Thiên Tuyệt đem toàn bộ sức mạnh, tốc độ của mình nhanh chóng thu xếp của cải, mặc dù nàng không biết ở Mao Sơn mình có của cải gì hay không.

Đừng mắng nàng, đây là do nàng vui quá hóa khùng mà thôi, xin cho phép nàng khùng 3 giây.

Trong đêm tối, khi toàn bộ đệ tử đã chìm đắm trong mộng đẹp, chỉ có một số đệ tử phải gác đêm, một bóng đen nhanh chóng chạy đi, cẩn thận lách qua vị trí mấy đệ tử đang đối canh gác, dựa vào những chỗ có cây cối tránh khỏi tầm nhìn của họ. Đừng hỏi nàng vì sao không dùng pháp lực vung tay hây hây vài cái là có thể thoát đi. Vị Vân tiểu bằng hữu kia quả thật không hổ là trùm trong tối của phái Mao Sơn bấy lâu nay, chút thủ đoạn là không thể thiếu, chuyện Hoa Thiên Tuyệt có thể sử dụng tu vi cao để trốn đương nhiên hần sẽ phải nghĩ tới, vì vậy đã sớm phòng bị trường hợp này, rất thân nhiên đem tu vi của Hoa Thiên Tuyệt phong ấn lại, mặc dù không thể lâu dài nhưng ít nhất sẽ khiến nàng trong một tháng tu vi bị giảm thấp, bây giờ nàng chỉ xê xít gần bằng Vân Ân, vì vậy hần tuyệt đối không lo nàng có thể bỏ trốn được ngay trước mí mắt hần.

Nhưng có vẻ như Vân Ân đã đánh giá Hoa Thiên Tuyệt quá thấp, mà cho dù hần có đề phòng nàng thì cũng không thể ngờ tới cái ngọc gián mà Nghê Mạn Thiên cho nàng ngoài đựng đồ ra còn có thể giúp che dấu hơi thở của chủ nhân, vì chuyện này mà có lẽ sáng mai khi Vân Ân phát hiện vị tiểu chương môn nhân yêu quý của mình không còn trong phòng nhất định sẽ tức hộc máu mà chết.

Hoa Thiên Tuyệt sau khi tránh qua bảy môn bốn ải ba ngã rẽ, cuối cùng cũng có thể thấy cái cổng Mao Sơn đang chờ đón nàng, chỉ cần bước một bước nữa là...

- Chương môn đêm hôm thanh vắng như vậy đi ra ngoài là có việc gấp sao? - Một giọng nói có vẻ già dặn vang lên, chỉ thấy Liễu trưởng lão trên người

khoác đơn giản một bộ áo bào đạo sĩ màu xanh, trên tay cầm cây phát trần, rất có tư thái cao nhân đạo mạo, đứng trên cao nhìn Hoa Thiên Tuyết tựa như con chuột làm việc mờ ám mà giật mình không dám quay lưng lại nhìn hắn, trong mắt là một chút cảm xúc không rõ, có tưởng niệm, có đau lòng, có vui vẻ và một chút gì đó được giải thoát.

Hoa Thiên Tuyết quyết định giả vờ ngu ngốc qua ải này.

- Không lẽ chương môn làm việc gì mờ ám cho nên có tật giật mình, không dám quay mặt lại nhìn ta một cái sao? - Liễu trưởng lão thu hồi cảm xúc trong mắt, giọng nói nghe ra ý cười.

Hoa Thiên Tuyết bị đâm phải đuôi lập tức quay lại trừng Liễu trưởng lão, không phải mọi người đều nói Liễu trưởng lão rất ít quan tâm đến mọi việc sao, nhưng cái lão nhân nhiều chuyện đang đứng trước mặt nàng là ai! Thật đúng là, sau này nhất định không thể tin mấy cái tin đồn vớ vẩn của Tiên giới, tin nó sẽ có ngày người đem nhà đi bán!

- Liễu trưởng lão nói vậy là sai rồi, bản chương môn sao lại có tật giật mình được. Chỉ là sự phụ của ta lúc này gọi ta về Trường Lưu gấp có việc cần bàn cho nên mới ra đi trong đêm như vậy mà thôi.

Liễu trưởng lão nhìn Hoa Thiên Tuyết bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, ngụ ý rõ ràng nói là 'ta không có tin người'.

Hoa Thiên Tuyết bĩu môi, không giải thích nữa, bây giờ mà càng giải thích thì càng rách việc, nàng không có thời gian, phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi vị Vân tiểu bằng hữu kia truy tới mới được.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu xem như chào tạm biệt, chân vừa bước một bước thì phía sau lại vang lên tiếng của Liễu trưởng lão : - Chương môn, người đã nghe qua truyền kì Lục giới được tạo nên chưa?

Hoa Thiên Tuyết nhú mày, cảm thấy câu này của Liễu trưởng lão hình như có ẩn ý sâu xa, không khỏi nghĩ đến thái độ kì lạ của hắn, cuối cùng quay lại, nở nụ cười nhưng trong mắt lại không nhiễm chút ý cười nào : - Liễu trưởng lão hình như muốn nói chuyện với ta?

- Chương môn không hồ là chương môn, vậy người có hay không nể mặt lão già này mà đến phòng ta một lát?

-Ồ, Liễu trưởng lão nói xem? Bây giờ ta đang có chuyện gấp a.

Liễu chương môn nhướn mày, cư nhiên dám ra điều kiện với hắn? Nha đầu này thật không hồ là kiếp sau của nàng.

- Chương môn là đồ đệ yêu quý của Tôn Thượng, đi muộn hắn cũng sẽ không trách, vả lại sau khi chúng ta nói chuyện xong ta sẽ cấp cho chương môn một cái kinh hi chẳng? - Liễu trưởng lão không hồ là lão hồ ly lâu năm, ngay lập tức đưa ra một cái giá.

Hoa Thiên Tuyết suy nghĩ, cảm thấy bản thân chiếm được nhiều lợi ích hại, mỉm cười đi theo sau Liễu trưởng môn.

*

*

*

Chỗ ở của Liễu trưởng môn không hồ là một trong những nơi tu luyện tốt nhất Tiên giới, lượng linh khí ở đây thậm chí còn nồng đậm hơn so với Trường Lưu Sơn một bậc. Hoa Thiên Tuyết vừa vào đã có thể cảm nhận thấy, thậm chí số linh khí đang tồn đọng trong đan điền cũng sau khi hấp thu linh khí ở đây cũng có dấu hiệu được tăng tiến, tu vi lâu ngày vẫn đậm chân tại chỗ ần ần nhích lên.

Phải công nhận một điều, linh khí ở chỗ này cực kì tinh khiết, có thể xem như là nơi có linh khí tinh khiết nhất Tiên giới cũng không sai.

- Được rồi, không phải Liễu trưởng lão cố ý mời bản chương môn đến đây để nói chuyện sao? - Hoa Thiên Tuyết hít sâu một hơi, ngồi xuống trường kỉ Liễu trưởng lão ngồi tu luyện, tay vuốt ve Bạch Bạch do di chuyển mà muốn tỉnh.

Bạch Bạch vẫn trong cơn buồn ngủ, được vuốt ve như vậy liền chìm sâu vào mộng đẹp.

Liễu trưởng lão thâm ý vị trường nhìn Bạch Bạch một cái, cười như không cười vuốt vuốt bộ râu trắng của mình : - Thần cổ thượng thú sao, thật có ý tứ...

Hoa Thiên Tuyết nhú mày, im lặng nghe Liễu trưởng lão nói tiếp.

- Người không thấy kì lạ sao? - Liễu trưởng lão tựa hồ đối với thái độ của Hoa Thiên Tuyết khá hài lòng. Nha đầu này lòng không mang tạp niệm, nghe tới thượng cổ thần thú cũng không có lộ ra tham lam, tốt lắm!

- Người gọi ta tới chỉ để nói nó là thượng cổ thần thú sao?

Liễu trưởng lão cười : - Tất nhiên là không rồi... - Ngưng một lát mới bắt đầu nói chuyện về lục giới - Đại lục này từ thuở sơ khai chính là một vùng đất chết, căn bản chỉ tồn tại tại đất đá...

Cứ như vậy, một câu chuyện xưa, bí mật liên quan đến sự diệt vong của Thần giới được tiết lộ....

-----TIÊU KỊCH TRƯỜNG-----

NHÀ TRẺ LỤC GIỚI

Diễn viên chính : Hoa Thiên Tuyết (giáo viên) cùng sự trợ giúp của một đám con nít trong hậu cung của cô giáo.

Cảnh 1 : Đêm thất tịch

Hoa Thiên Tuyết : Các em, hôm nay là lễ thất tịch, các em có ước nguyện gì nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40

Năm đó lục giới chưa có được hình thành, lục địa này vẫn ở trạng thái hoang sơ đầy đất cát, một dấu hiệu có sự sống cũng không có, trời đất độc một mảnh tịch liêu. Rồi bỗng nhiên có một ngày trời đất nổi lên cuồng phong, mây đen kéo đến che rợp cả lục địa, không có chỗ nào có sự xuất hiện của ánh sáng. Sấm chớp đùng đùng, mưa lớn xối xả gần trăm năm vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Sau đó thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sự sống đầu tiên đã xuất hiện - Nữ Oa.

Người là vị thần đầu tiên xuất hiện trên đại lục, nắm giữ sức mạnh không ai có thể sánh bằng. Bước chân người đi tới đâu thì sự sống xuất hiện tới đó, cây bắt đầu mọc lên, ra hoa, kết trái, sông bắt đầu có cá, tôm, rừng cũng dần dần xuất hiện một số sinh vật sống khác.

Sau đó là sự xuất hiện của những vị thần tiếp theo, họ là những vị thần mang trong mình dòng máu thuần huyết của thần : Âm Thần, Yêu Thần, Minh Thần, Nhân Thần, Ma Thần. Ngoài ra còn có một giống loài khác không được xem là thần nhưng lại có sức mạnh ngang bằng với thần như Phượng Hoàng Tộc, Tinh Linh Tộc, Thực Nhân Tộc, Long Tộc...

Dần dần lại xuất hiện thêm dòng máu thần không thuần huyết gọi là bán thần như Họa Thần, Vũ Thần, Mị Thần, Thi Thần, Mỹ Thần, Kỳ Thần, Ngao Thần, Dục Thần...

Sau đó Thần giới có một lần xảy ra đại loạn, một số người đã tự động rời khỏi Thần giới lập nên khoảng trời của riêng mình, sau đó lục địa này liền rơi vào một khoảng thời gian vô cùng u ám, chiến tranh xảy ra liên miên, con người được tạo ra để phục vụ cho tham vọng của bán thần. Mà con người được bán thần tạo ra vì vậy mà cũng tồn tại những cảm xúc cực kỳ tiêu cực cũng như tích cực của bán thần, dần dần phân chia ra thành nhân loại, ma, quỷ và tiên nhân, sau đó lại bắt đầu một thời đại càng thêm loạn lạc.

Mà những người được mệnh danh là những người mạnh nhất Thần giới, những người mang trong mình sức mạnh cũng huyết thống thuần chủng nhất của thần lúc này lại không ngó ngàng gì đến việc thế gian đại loạn, họ bây giờ chỉ đang tập trung tìm cách cứu chữa cho Nữ Oa - người mang linh hồn thánh khiết và tinh thuần nhất thế gian khỏi sự ảnh hưởng của tham lam dục vọng của những người con mà chính Nữ Oa đã tạo nên.

- Chương môn nghĩ xem liệu Nữ Oa có chết hay không?

- Nữ Oa cuối cùng sẽ chết. - Hoa Thiên Tuyết khẳng định.

Liễu trưởng lão vuốt râu gật đầu: - Đúng vậy, nàng sẽ chết, nhưng lại chết trong tay của chính người mình tin tưởng nhất.

Vì để cứu Nữ Oa, chúng thần quyết định sẽ dùng lực lượng linh hồn mình để chứa đựng những cảm xúc dơ bẩn nhất của bán thần và nhân loại, và người đó không ai khác chính là Yêu Thần, vì vậy mà nàng trở thành người nắm giữ những dục vọng, tham lam và cảm xúc tiêu cực của mọi thứ.

Sau khi Nữ Oa biết chuyện thì đã cực kỳ hối hận vì đã tạo nên bán thần, vì để cứu vãn tình thế đại loạn này, Nữ Oa đã ban cho những vị thần mang trong mình huyết thống thuần huyết được quyền cai quản một xứ thuộc về họ. Lúc này, Lục giới chính thức được hình thành.

Ma Thần cai quản Ma giới.

Minh Thần nắm giữ Minh giới.

Yêu Thần nắm giữ Yêu giới đồng thời còn là vị thần tối cao cao quân ba giới đại diện cho cái ác. Các vị thần nói đây là đặc quyền mà Nữ Oa dành cho sự hi sinh của nàng.

Nhân Thần nắm quyền cai quản Nhân giới.

Nữ Oa cai quản Thần giới.

- Hừm? Tiên giới thì sao? - Hoa Thiên Tuyết nhướn mi: - Nếu nói như vậy là Âm Thần cai quản Tiên giới?
- Không. - Liễu trưởng lão lắc đầu: - Âm Thần cai quản ba giới đại diện cho cái thiện. Tiên giới thực chất là được giao cho tộc Phượng Hoàng cai quản.
- Nói như vậy là Âm Thần và Yêu Thần được xem như là hắc bạch song sát đi, một bên quản thiện một bên trông ác, nhìn qua đã thật đối lập.
- Đúng vậy, Nữ Oa đã phạm phải sai lầm lớn nhất đời mình, đó là đem tỷ muội Âm Thần và Yêu Thần đặt trên hai chiến tuyến khác nhau. - Liễu trưởng lão thở dài, nghe qua có cái gì đó bị thương tới cực điểm.

Yêu Thần ghen tỵ với tỷ tỷ của mình là Âm Thần, nàng không cam lòng khi người khác nói tới nàng đều là nói nàng độc ác, xấu xí, dơ bẩn nhưng khi nhắc tới tỷ tỷ của mình thì lại trở thành nàng ta tốt đẹp, thiện lương tới mức nào. Lòng ghen tỵ rất dễ lan ra, cho tới khi con ghen đó dâng tới đỉnh điểm khi Yêu Thần phát hiện Phượng Hoàng Tộc Trưởng thích tỷ tỷ của mình. Trong cơn giận dữ, Yêu Thần liền gây ra đại loạn trong Thần giới, nàng đem Nữ Oa và chúng thần giết chết, ngay cả bản thân cũng không có bỏ qua.

Vì tình mà đem Thần giới quậy lên, vị Yêu Thần này cũng quá có khẩu vị rồi...

Hoa Thiên Tuyết trên trán chảy ra vài đường hắc tuyến.

Ba trăm năm đó chính là ba trăm năm u ám nhất lịch sử Thần giới, cũng là ba trăm năm báo hiệu thời điểm Thần giới bị diệt vong.

Yêu Thần đại loạn, chúng thần bấy giờ chỉ còn rải rác một vài người, cuối cùng Ma Thần, Minh Thần, Nhân Thần, Phượng Hoàng Tộc Trưởng cùng với Tinh Linh Tộc Trưởng sử dụng cấm thuật đem chính sinh mệnh của mình phong ấn Yêu Thần lại trong mười sáu thần khí thượng cổ, sau đó chìm vào giấc ngủ vạn năm.

Hoa Thiên Tuyết trừng lớn mắt, đứng bật dậy: - Ngủ? Không phải chúng Thần chết hết rồi sao?!

Vì bật dậy quá đột ngột mà khiến cho Bạch Bạch rơi xuống, may mắn là Liễu trưởng lão nhanh tay đỡ lấy nó.

- Chúng thần không có chết, chỉ là do thiêu đốt sinh mệnh nên mới rơi vào giấc ngủ vạn năm mà thôi.

- Vậy còn Âm Thần? - Hoa Thiên Tuyết nhanh chóng chỉnh lại cảm xúc, nhẹ nhàng đón lấy Bạch Bạch vẫn đang ngủ đến bất giác nhạc hồ đặt vào lòng mình.

Liễu trưởng lão mỉm cười: - Âm Thần không có chết, chỉ là đang ở đâu đó thôi.

Hoa Thiên Tuyết nhú mồm, mở miệng định nói cái gì đó nhưng lại bị Liễu trưởng lão ngăn lại, chỉ thấy lão mỉm cười nói: - Thời gian đã không còn sớm, chương môn có thể đi rồi.

Đây là có ý muốn đuổi khách.

Hoa Thiên Tuyết là kẻ thức thời, đương nhiên sẽ không có ý kiến, chỉ là nàng cũng không muốn bản thân chưa có kiếm được lợi lộc gì mà ra về.

- Liễu trưởng lão hình như thiếu bản chương môn cái gì đó thì phải?

- Hừm... - Liễu trưởng lão thâm ý bị trường nhìn Hoa Thiên Tuyết, phát tay một cái, lập tức lấy ra một cuộn giấy da dê: - Đây là một tấm bản đồ, nếu chương môn có hứng thú thì có thể nên tới chỗ trên bản đồ này, tuyệt đối trăm lợi không hại. Tuy nhiên chỉ có người có duyên mới có thể đi vào.

Hoa Thiên Tuyết nhướn mày, lại là người có duyên. Ngọc giản Nghê Mạn Thiên đưa cũng là cần người có duyên, Bạch Bạch cũng là cần người có duyên, bây giờ ngay cả tấm bản đồ cũng cần người có duyên!

Hoa Thiên Tuyết cầm lấy tấm da dê cất vào ngọc giản, ôm Bạch Bạch đi ra khỏi phòng. Không ngờ khi đi ngang qua Liễu trưởng lão thì nghe lão như vô tình như cố tình nói nhỏ: - Người có duyên...chính là người mang dòng máu thuần huyết...

Đứng lại một chút, sau khi xác định Liễu trưởng lão sẽ không bắt chợt nói gì nữa thì Hoa Thiên Tuyết mới dứt khoát rời khỏi.

Vì đang mải suy nghĩ nên Hoa Thiên Tuyết hoàn toàn không có phát hiện Bạch Bạch vốn đang ngủ ngon lành đang mở mắt nhìn chăm chăm căn phòng của Liễu trưởng lão.

Mà trong phòng, Liễu trưởng lão nhìn bóng lưng Hoa Thiên Tuyết rời đi, ánh mắt bỗng chốc trở nên cực kỳ nhu hòa, ngón tay không giống như khuôn mặt nhăn nheo mà có vẻ thon dài mịn màng khác thường nhẹ nhàng vuốt vuốt vòng cổ, tiếng nói không còn khàn khàn như lúc nói chuyện với Hoa Thiên Tuyết mà có vẻ trong trẻo xem lẫn chút trầm thấp của tuổi hai mươi hai lăm, chỉ thấy hắn cực kì ôn nhu nỉ non với hòn đá được đính trên vòng cổ.

- Oa Nhi, nàng nói xem lần này nàng có hay không vượt qua?

--- ----Tiểu kịch trường-----

Đây chỉ là một câu chuyện nhỏ về Hoa Thiên Tuyết và chúng hậu cung mà thôi.

Nếu như Hoa Thiên Tuyết (24 t) trở thành sư phụ của Bạch Tử Họa (12 t)...

Hoa Thiên Tuyết : Tiểu Bạch, ta mang giấy hứa nguyện Thất Tịch về rồi đây!

Bạch Tử Họa: ....

Hoa Thiên Tuyết : Giấy hứa nguyện Thất Tịch này là để viết nguyện vọng của con...

Bạch Tử Họa: Nguyện vọng là sư phụ.

Hoa Thiên Tuyết : ...ví dụ như thứ con muốn có...

Bạch Tử Họa: Muốn có sư phụ.

Hoa Thiên Tuyết : ..... là thứ con vô cùng ao ước...

Bạch Tử Họa: Vâng, là sư phụ.

Hoa Thiên Tuyết : Điều ước cần quá vậy Thần Tiên sẽ không để ý con đâu...

Bạch Tử Họa: Không sao, sau này con sẽ tự thực hiện.

Hoa Thiên Tuyết : ... ..

Nếu như Hoa Thiên Tuyết (24 t) trở thành sư phụ của Sát Thiên Mạch (12 t)....

Sát Thiên Mạch : Sư phụ, người thật tham lam!!

Hoa Thiên Tuyết : Hừm? Ta khi nào thì tham lam?

Sát Thiên Mạch : Người đã có con rồi còn ngắm người khác!

Hoa Thiên Tuyết : A Mạch ngoan, sư phụ đây là đang tìm sư trọng cho con.

Sát Thiên Mạch : Sư trọng kia đẹp trai hơn con sao?

Hoa Thiên Tuyết : ...Hình như là không...

Sát Thiên Mạch : Sư trọng kia nghe lời người hơn con sao?

Hoa Thiên Tuyết : Tuyệt đối không...

Sát Thiên Mạch : Hắn có như con ngày ngày giúp người bảo dưỡng da mặt không?

Hoa Thiên Tuyết : Không...

Sát Thiên Mạch : Vậy sư phụ, người thấy vị trí sư trọng kia có ai thích hợp hơn con sao?

Hoa Thiên Tuyết : ....không....

Sát Thiên Mạch : Vậy con làm phu quân của người là quá hợp rồi!

Hoa Thiên Tuyết : ... .. Đồ đệ, cái đó là loạn luân!

Nếu như Hoa Thiên Tuyết (24 t) trở thành sư phụ của Đông Phương Úc Khanh (12 t)....

Đông Phương Úc Khanh : Sư phụ, có thích con không?

Hoa Thiên Tuyết : Thích.

Đông Phương Úc Khanh : Thích bao nhiêu ạ?

Hoa Thiên Tuyết : Con muốn thích bao nhiêu thì thích bấy nhiêu.

Đông Phương Úc Khanh : Vậy sư phụ xem xem, hiện tại có thể hay không cho con sờ sờ ngực người?

Hoa Thiên Tuyết : ... .. Vì sư có việc, đi trước đây!

Nếu như Hoa Thiên Tuyết (24 t) trở thành sư phụ của Hiên Viên Lăng (12 t)....

Hoa Thiên Tuyết : A Lăng, nhanh cho vì sư hôn cái!

Hiên Viên Lăng : Không được, cái này... [ngại ngừng~ing]

Hoa Thiên Tuyết : Không hôn?

Hiên Viên Lăng : Đợi con lớn đã....[ngại ngừng~ing]

Hoa Thiên Tuyết : Hôn chút thôi...

Hiên Viên Lăng : Không được, Sênh sư tôn nói nếu để cho sư phụ hôn con thì người sẽ bị mắng là biến thái...

Hoa Thiên Tuyết :.....[Cái này là ý chi mô? Hôn má đồ đệ là biến thái?]

Nếu như Hoa Thiên Tuyết (24 t) trở thành sư phụ của Sóc Phong (12 t)....

Hoa Thiên Tuyết : Tiểu Phong, hôm nay sư phụ thấy có mấy bộ y phục rất đẹp!

Sóc Phong : .....

Hoa Thiên Tuyết : Còn có mấy món ăn rất ngon!!

Sóc Phong : ... .

Hoa Thiên Tuyết : Còn có nhiều nơi rất rất đẹp nha!!

Sóc Phong :... .....

Hoa Thiên Tuyết : Đã thế sư phụ còn gặp được một cái mỹ nam nữa!

Sóc Phong : Ở đâu?

Hoa Thiên Tuyết : .... Con hỏi làm gì?

Sóc Phong : Đi chém chết hắn.

Hoa Thiên Tuyết : ... .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Hoa Thiên Tuyết nhanh chân trốn xuống núi, sau đó liền đóng giả thành một công tử 15 tuổi cưỡi ngựa đi khắp nơi, địa điểm nàng muốn hướng tới chính là nơi gần Mao Sơn nhất, Dị Hù Các.

Hoa Thiên Tuyết tỏ vẻ, có phu quân có thể cung cấp thông tin không sử dụng chính là đồ ngu, mà nàng hiển nhiên không phải đồ ngu rồi, và lại chuyện điều tra về đảo Bồng Lai lần trước đã nhờ Đông Phương Úc Khanh điều tra, có lẽ bây giờ cũng đã có tin tức gì đi?

Nhìn trước cửa Dị Hù Các vẫn như trong kí ức đông người như vậy, bỗng nhiên Hoa Thiên Tuyết cảm thấy trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Lúc này nghe chuyện Lục trưởng lão kể, nàng ân ân phát hiện một số chỗ không đúng nhưng lại không muốn xác nhận, chỉ sợ khi vén rèm lên thì tất cả những thứ hiện giờ đang có sẽ biến mất, mà nàng... thì lại có chút luyến tiếc...

Luyến tiếc mất đi cái người thư sinh đã từng lái nhái bên tai nàng, nướng gà cho nàng, tặng nàng dây chuyền.

Luyến tiếc vị sư phụ mặt băng sơn ngoài lạnh nhưng bên trong lại nóng vô cùng, lo lắng nhưng lại không để lộ ra, lúc xấu hổ thì hai tai sẽ không tự giác mà ửng đỏ lên.

Luyến tiếc đại tiểu thư đánh đá nhưng lại chỉ là một đứa trẻ chưa có thấu hiểu chuyện đời, lúc nào cũng quan tâm nàng nhưng luôn lấy thái độ cao ngạo bề trên đối mặt với nàng, tặng quà cho nàng nhưng lại cố làm ra vẻ cái này chỉ là món đồ ta không dùng nữa, vì vậy đem nó cho người nhưng ánh mắt lại

luôn không tự giác mà nhìn tới nhẵn chỉ trên tay nàng, rõ ràng trong mắt là nồng đậm lưu luyến.

Luyến tiếc cái cục bông khi nào cũng nặng động gọi nàng mama mama, hờ tĩ là lại khiến người khác phải tức ói máu nhưng lại là người đầu tiên ở dị giới đem nước mắt của mình vì nàng mà chảy, ngay cả Hoa phụ và Tiểu Cốt ở với nàng lâu nhất cũng chưa bao giờ vì nàng mà lộ ra vẻ mặt đó.

Luyến tiếc hai cái sự thúc dờ hơi lúc nào cũng ra vẻ mang thù nàng, chỉ hận không thể đem nàng trực xuất Trường Lưu nhưng cũng chưa từng nở phạt nàng nặng, đã thế lại còn để tâm lo lắng cho nàng mỗi khi có chuyện gì xảy ra.

Luyến tiếc cái khuôn mặt than lúc nào cũng đeo lên một chiếc mặt nạ, biểu tình lần đầu tiên chữa thương cho nàng lại cực kì cứng ngắt và không được tự nhiên nhưng luôn cố gắng không động chạm tới vết thương của nàng, thấy nàng bị thương nặng quá còn hiếm hoi nhẵn nhẵn lông mày.

Còn rất nhiều rất nhiều...

... ..

Nguyên lai bất giác nàng lại có nhiều luyến tiếc đối với thế giới này như vậy, cứ ngỡ là một chỉ là một nhân vật vốn không nên tồn tại, vì vậy không có nhiều mong đợi lắm đối với thế giới này, vậy mà chỉ một hồi Mao Sơn, Quần Tiên Yến lại đem nàng chặt chẽ liên kết với thế giới này như vậy.

Nguyên lai, tâm đã không còn tĩnh lặng như ban đầu...

Dừng lại xếp hàng đứng đợi một lúc, Hoa Thiên Tuyết đã thấy bóng dáng vị cô nương áo xanh canh giữ ở cửa các.

Khi Hoa Thiên Tuyết đứng đối diện với cô nương kia, nàng liền theo thói quen mỉm cười: - Lục cô nương, đã lâu không gặp.

Lục Sao từ khi Hoa Thiên Tuyết lên tiếng thì liền giật mình, câu 'phu nhân' chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị Bạch Bạch chen vào: - Lục tỷ tỷ, Bạch Bạch vào được không?

Lục Sao ngơ ngác một hồi mới hoàn hồn, gật đầu: - Mời vào.

Bạch Bạch liền không keo kiệt vuốt mông ngựa: - Lục tỷ tỷ tốt nhất, lát nữa Bạch Bạch sẽ tặng kẹo cho tỷ! - Nói xong không đợi Lục Sao trả lời đã hối thúc Hoa Thiên Tuyết đi vào trong, Hoa Thiên Tuyết nhún vai, gật đầu với Lục Sao rồi không nhanh không chậm đi vào.

Người đứng xung quanh nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại cứ như muốn thông qua đó nhìn được vị công tử không mang lễ vật mà vẫn có thể đi vào, ai cũng bị khơi dậy nên tính tò mò.

Rốt cuộc vị công tử đó là ai mà cô nương trông cửa lại cẩn thận như vậy?

Thật tò mò a...

*

*

*

Hoa Thiên Tuyết là lần thứ hai bước vào Dị Hủ Các, nơi đây vẫn là cảnh sắc như vậy, nhìn qua không có chút thay đổi nào, vẫn là cái chôn bồng lai chứa đầy tà khí như năm đó.

- Mama, hạc giấy của baba kia! - Bạch Bạch nhún nhún hướng con hạc giấy toàn thân màu vàng đang bay tới, hô to.

Hoa Thiên Tuyết lập tức phản ứng nhìn hạc giấy kia, sau đó đi theo nó, chưa tới một khắc đã đi tới một căn phòng ở nơi cao nhất Dị Hủ Các, từ đây có thể dễ dàng nhìn bao quát xung quanh, ngay cả khu vực Mao Sơn cũng bị nhìn thấy hết trơn.

Hoa Thiên Tuyết nâng mắt, đập vào mắt là bộ dạng người kia khoác hắc bào một màu đen, mái tóc dài xõa xuống bay phất phơ tạo cảm giác phóng túng lạ thường.

Đây sẽ là một bức tranh vô cùng đẹp nếu như người kia không mở miệng nói chuyện, ngay lập tức một giọng nói lưu manh vang lên.

- Tiểu Tuyết, quá nhớ vì phu nên không cảm lòng được mà trốn đi sao?

Hoa Thiên Tuyết: Quả nhiên là thiếu đánh!

- Baba! Bạch Bạch thật nhớ người !!! - Bạch Bạch khuôn mặt > ͡ ~ < ngu si bay tới hướng mặt Đông Phương Úc Khanh tập kích. Đông Phương huyênh đệ hoa lệ bầm mặt.

Hoa Thiên Tuyết không thể không thừa nhận, bản thân nhìn cảnh này không thấy đau lòng mà còn rất sáng khoái.

Quả nhiên thuộc tính tà ác của nàng đã tăng lên.

Đông Phương Úc Khanh một tay ôm mặt, một tay xoa đầu Bạch Bạch : - Bạch Bạch ngoan, baba cũng rất nhớ con, hảo nhớ hảo nhớ.

Bạch Bạch sung sướng cọ a cọ, cọ a cọ, cọ a cọ, cọ a cọ, cọ a cọ.....

- Được rồi, Bạch Bạch đi ra ngoài kia chơi với Lục tỷ tỷ đi, ta và hắc cần bàn chút việc. - Hoa Thiên Tuyết đi tới lòi Bạch Bạch ném ra ngoài, mặc cho đây là lầu cao nhất Dị hủ Các.

Lo gì, nó là thần thú, không chết được.

Bạch Bạch bị ai rơi xuống

Đông Phương Úc Khanh thu hồi tầm mắt nhìn theo hướng Bạch Bạch bị ném, mỉm cười với Hoa Thiên Tuyết, giọng trêu chọc : - Không lẽ Tiểu Tuyết không đợi được nữa, muốn làm nghĩa vụ phu thê với ta?

Hoa Thiên Tuyết : “ ..... “

- Nghiêm chỉnh đi, ta đến đây là để lấy tin tức về Bồng Lai đảo lần trước đã nhờ huynh.

Đông Phương Úc Khanh nhướn mi, vỗ tay hai cái, một quyển sách liền hiện ra, hắc ném qua cho Hoa Thiên Tuyết ngồi đối diện : - Đây là những gì ta tìm được, hiển nhiên mười mấy năm trước Nghê Thiên Sơn có đem về một đứa bé, nhưng đứa bé này lại được đưa cho huynh trưởng của hắc là Nghê Thiên Trọng.

Hoa Thiên Tuyết nhìn những gì được ghi chép tỉ mỉ trong sách, cuối cùng cũng hiểu được chuyện năm xưa vì có gì Lạc gia bị diệt môn.

Hóa ra năm xưa Lạc gia gia chủ có nhặt được một bảo vật có liên quan đến Thần giới, bị người bạn Nghê Thiên Sơn biết được, Nghê Thiên Sơn liền nổi lòng tham đem người đi cướp, nào ngờ bị Lạc gia gia chủ phát hiện, vì vậy mới phải động thủ giết sạch Lạc gia. Khi tìm thấy Lạc Thập Nhất và muội muội của y trong phòng thì nhớ lại tình nghĩa giữa mình và phụ thân y, vốn định bỏ qua, ai ngờ một tên thuộc hạ trong đó quá lỗ mãng mà chém người, định ngăn lại nhưng đã muộn, sau đó phát hiện đứa bé gái còn thở nên đem về. Mà trước đó một năm phu nhân của huynh trưởng hắc là Nghê Thiên Trọng có sinh ra một nữ hài, nhưng do thể chất yếu ớt nên một năm sau qua đời, tức là sau ngày Nghê Thiên Sơn đem nữ hài kia về. Vì không muốn phu nhân đau lòng nên Nghê Thiên Trọng nghĩ ý muốn đem nữ hài kia nuôi nấng, Nghê Thiên Sơn lúc này rồi rắm không biết làm thế nào nghe được thỉnh cầu của Nghê Thiên Trọng liền không nhiều lời đem nữ hài kia đưa cho y. Còn về báu vật liên quan tới Thần giới kia lại chính là nhẫn chỉ Hoa Thiên Tuyết đang đeo trên tay. Cái này là Nghê Thiên Sơn đem về nghiên cứu nhưng lại phát hiện đây chỉ là nhẫn chỉ bình thường, cảm thấy áy náy năm xưa chỉ vì cái này mà đem huynh đệ tốt của mình giết chết, vì vậy liền đem nó tặng lại cho nữ hài kia. Mà nữ hài kia chính là Nghê Mạn Thiên, người đã tặng Hoa Thiên Tuyết cái nhẫn chỉ này. Còn vết sẹo của Nghê Mạn Quân chỉ là một lần không để ý nên mới bị rơi từ trên hòn giả sơn xuống.

Thật quá buồn cười, chỉ vì lòng tham mà đem một đại gia tộc giết chết.

Hoa Thiên Tuyết đối với Nghê Thiên Sơn khinh thường vô cùng.

Việc nhận làm cho Lạc sư huynh đã làm xong, Hoa Thiên Tuyết quyết định thưởng cho mình một chuyến đi chơi, sư phụ gì đó ném ra sau đầu. Ăn chơi gì gì đó là quan trọng nhất, nghĩa vụ gì gì đó để sau đi.

- Được rồi, bản công tử quyết định ở đây vài ngày rồi mới tiếp tục đi du lịch! - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười nói với Đông Phương Úc Khanh : - Dị Hủ Các các chủ chắc sẽ không phiền chứ?

Đông Phương Úc Khanh ôn nhu mỉm cười : - Tiểu sinh mừng không kịp nữa là...

*

*

*

Trường Lưu Sơn - Tuyệt Tình Điện...

- Sư đệ, cái nhà đầu kia vẫn chưa chịu về sao? - Ma Nghiêm lần thứ n + 1 chạy đến Tuyệt Tình Điện hỏi thăm tin tức của Hoa Thiên Tuyết.

Bạch Tử Họa khuôn mặt lạnh băng nói : - Sư huynh, chuyện của Trường Lưu giải quyết hết rồi sao?

Ý là huynh có thời gian rảnh rồi đến đây sao không đi giải quyết chuyện của Trường Lưu đi?

Ma Nghiêm hắc tuyết. Quả nhiên nha đầu đó chẳng tốt đẹp gì, sư đệ mới ở với nàng ta một thời gian đã không còn là sư đệ thiên tiên năm xưa nữa, bây giờ cư nhiên còn biết nói ẩn ý với hắc. Lúc nào nha đầu kia về nhất định phải đem nàng dạy dỗ lại. Không cho nàng bôi đen sư phụ của mình.

- Ta còn việc, phải trở về giải quyết - Nghĩ nghĩ, Ma Nghiêm liền cáo lui, để lại Bạch Tử Họa một thân trắng muốt đang nhìn xa xa.

Cái nha đầu này rồi đi hơn 10 ngày rồi vẫn chưa thấy về, thực sự là sợ hắc hay là ham chơi đây?

Chết tiệt, nhất định lúc nàng về phải đem nàng dạy dỗ lại, phải cắt bỏ suy nghĩ cứ hờ hững là bỏ đi của nàng.

Bạch Tử Họa lúc này không phát hiện, kì thực hắn đang nhớ Hoa Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 42

Sáng sớm, trong Dị Hủ Các lại vang lên những tiếng động quen thuộc...

* BỊCH *

* RẦM RẦM *

- ĐÔNG PHƯƠNG ÚC KHANH !!!! NHANH NHANH CÚT ĐI CHO TA !!!!

Hoa Thiên Tuyết nhìn nam tử y phục không chỉnh tề gần như bán khai thân trên nghiêng rãng, trong mắt lóe lên ngọn lửa tức giận.

Hôm nay đã là ngày thứ tư tỉnh dậy liền thấy Đông Phương Úc Khanh xiêm y không chỉnh tề nằm ngay bên cạnh, Hoa Thiên Tuyết cảm thấy bản thân đã quá khoan nhượng tên khốn này rồi, đáng lí ra ngay ngày đầu tiên nàng nên một đấm hai đạp đem tên khốn này đánh cho liệt giường.

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, không sửa sang lại y phục mà còn có dấu hiệu muốn đem y phục lộ ra nhiều hơn, nháy mắt tung mị nhãn : - Tiểu Tuyết, buổi sáng thật náo động a.

Hoa Thiên Tuyết răng nghiến chặt hơn. Náo động con rắm!!

Khi Hoa Thiên Tuyết còn đang băn khoăn không biết nên đánh què chân hay cụt tay kẻ không biết liêm sỉ dưới đất thì Bạch Bạch từ trong chăn chui ra, đối với cảnh này đã quá quen thuộc nên chỉ cười nói : - Baba, Mama, sớm an!

- Bạch Bạch sớm an! - Đông Phương Úc Khanh không keo kiệt mỉm cười, nhanh chóng đuổi người : - Lục Sao đã chuẩn bị điểm tâm sáng ngoài kia, Bạch Bạch mau ra ăn đi.

- Vâng ạ! - Bạch Bạch đồng chí vừa nghe đến ăn liền bán đứng mama mình chạy ra ngoài, còn rất ngoan ngoãn đóng cửa lại.

Hoa Thiên Tuyết nghiêng rãng càng lợi hại, cơ hồ muốn đem chỗ rãng kia nghiền nát. Cố gắng áp chế lửa giận, gằn giọng hỏi : - Đông Phương Úc Khanh, chơi đủ chưa?

- Tiểu Tuyết, nên thay y phục đi ăn sáng thôi. - Đông Phương Úc Khanh không sợ chết đối vấn đề, đứng lên đi đến giường : - Đến, phu quân giúp nàng thay.

- CÚT MẸ NÓ LUÔN ĐI!!!!

*

*

*

- Lục Sao tỷ tỷ, hai người ở trong đây có đánh nhau không vậy? - Bạch Bạch ăn điểm tâm hỏi vị cô nương áo xanh ngồi đối diện.

- Không chết .....đ.....- Lục Sao vốn định nói không chết được đâu thì ngừng lại, như có như không nhìn các chủ đại nhân nhà mình ôm một bên mặt đi ra, trên mặt còn loáng thoáng thấy dấu vết 5 ngón tay, xem ra các chủ phu nhân ra tay quá nặng nên dấu vết đỏ rực không thể che dấu.

Lục Sao tự hỏi có nên chuẩn bị quan tài cho các chủ nhà mình hay không, hôm nay chỉ bị tát, ngày mai có thể hay không bị đánh chết?

Đông Phương Úc Khanh ôm một bên mặt định trở về phòng bôi thuốc thì cảm nhận được ánh mắt của Lục Sao, lập tức ngừng lại, hướng Lục Sao cười thật ôn nhu rồi quay lưng đi về phòng.

Lục Sao : Chết rồi ... Bị các chủ ghi hận rồi...

- Lục Sao tỷ tỷ, tỷ sao vậy? - Bạch Bạch nhìn Lục Sao lúc này còn đang nói chuyện với mình bỗng im bặt, tò mò hỏi.

Lục Sao : - Bị muỗi trùng mắt... - Lát nữa sao cũng bị phạt, bây giờ tranh thủ mắng các chủ vào câu xá hận cái đã.

Bạch Bạch : Muỗi có thể trùng mắt sao? Đừng khinh nó ngu ngốc chứ? Nó kì thực vẫn có trí khôn mà....

Hiển nhiên Lục Sao không thể có đọc tâm thuật đọc được suy nghĩ của Bạch Bạch được, nàng hiện giờ đang suy nghĩ xem bản thân có hay không nên trốn đi một thời gian, đợi khi nào các chủ nguôi giận hẵng trở về, nhưng khi nghĩ đến các loại thủ đoạn vân vân của các chủ nhà mình, Lục Sao nghĩ bản thân vẫn nên an ổn ở đây chịu phạt là vừa.

Thế đấy, đầu năm nay làm thuộc hạ cũng rất khó khăn.

May mắn là Đông Phương Úc Khanh không có biết được suy nghĩ của thuộc hạ nhà mình, nếu không nhất định sẽ mỉm cười cực kì ôn nhu cực kì ôn nhu cực kì ôn nhu x n lần, và sau đó Lục Sao nhất định sẽ phải trải qua một khoảng thời gian muốn chết không xong muốn sống không được.

Cho nên nói Lục Sao tiểu bằng hữu kì thật cũng rất may mắn đi?

Hoa Thiên Tuyết ngồi trong phòng không biết bên ngoài đã xảy ra những gì, bây giờ nàng đang phân vân không biết có nên bỏ trốn hay không? Sau một hồi rối rắm rồi lại rối rắm, nàng quyết định : vì trình tiết của bản thân, nên trốn!

Vậy là Hoa Thiên Tuyết âm thầm găt đầu, sửa soạn y phục chạy a chạy, cũng may là Đông Phương Úc Khanh đã giúp nàng giải trừ cấm chế, cho nên tu vi của nàng cũng đã hồi phục được gần 8 thành, đủ sức âm thầm thoát ra khỏi Dị Hủ Các.

Vì vậy mà khi Đông Phương Úc Khanh thay y phục đem mặt mình sửa lại thật sáng lạn đến gọi nương tử nhà hắn đi ăn cơm, thấy căn phòng trống không vẫn còn hơi ẩm nhưng chủ nhân nó đã rời đi thì giận quá hóa cười, Lục Sao ở phía sau nhìn mà nổi hết cả da gà, nhìn Bạch Bạch vẫn đang ngu ngốc không hiểu chuyện gì xảy ra, âm thầm thấp cho các chủ phu nhân ba nén nhang thật lớn.

Phu nhân à, ngài có bảo trọng đi, thuộc hạ không giúp được ngài rồi...

Bạch Bạch : Nó quả đúng là đứa trẻ đáng thương cha không thương mẹ không yêu mà, bây giờ biết đi đâu tìm mama thân ái giờ....

Mà nhân vật chính được nhắc đến lúc này - Hoa Thiên Tuyết đang thong dong trên đường, vốn dĩ chưa biết đi đâu thì nghe được mấy người bàn tán hoàng đế anh minh Hiên Viên Lăng của họ liền đổi ý, một đường vừa ăn vừa chơi đến kinh thành, mà chuyện này đã là chuyện của 7 ngày sau, bây giờ nàng chỉ mới đến thành trấn cách Dị Hủ Các một khoảng khá xa mà thôi, mà ở đây nàng liền gặp một người mà nàng căn bản không nghĩ sẽ xuất hiện.

- Tỷ tỷ?

TIÊU KỊCH TRƯỜNG

5 tuổi...

Hoa Thiên Tuyết : Sư phụ, cái gì gọi là gái lớn phải gả chồng?

Bạch Tử Họa : Lớn lên sẽ biết.

10 tuổi...

Hoa Thiên Tuyết : Sư phụ, gái lớn gả chồng là gì?

Bạch Tử Họa : Lớn tí nữa mới biết.

15 tuổi...

Hoa Thiên Tuyết: Sư phụ, gái lớn gả chồng rốt cuộc là gì?!

Bạch Tử Họa : Ngươi gả cho sư phụ sẽ hiểu.

Mấy năm sau...

Hoa Thiên Tuyết : Bạch Tử Lạnh, bà năm đó có mắt như mù mới bị con sói nhà ngươi lừa gạt!!

Bạch Tử Họa : Ngoan, không phải nói muốn biết gái lớn gả chồng là gì sao?

Hoa Thiên Tuyết : Sư phụ, ta sai lầm rồi, chữa sai còn kịp không?

Bạch Tử Họa : Hàng mua rồi cấm trả lại.

Chương 44: Chương 43

Sát Thiên Mạch vốn đang bế quan nghỉ ngơi bảo dưỡng lại da mặt thì chợt nhớ bản thân lâu lắm rồi chưa có thăm qua tiểu nha đầu đáng yêu của mình, vì vậy hứng trí lên vừa đi dạo vừa ôm ô chống nằng một đường đi bộ đến Trường Lư Sơn, vốn nhân tiện đi bộ vừa ngắm cảnh vừa thử tìm trên đường xem có món gì mới lạ một chút đem tặng cho tiểu nha đầu kia thì gặp chuyện.

Chuyện là thế này, hôm nay trời đẹp, hắn vốn định đi ra ngoài chọn đồ chơi cho tiểu nha đầu, mặc dù mấy hôm nay đồ hắn mua cho tiểu nha đầu kia cơ hồ có thể đem chất đầy một căn phòng nhưng hắn vẫn thấy chưa có đủ. Đi lung tung chợt thấy có một hàng quán bán mấy cái túi thơm nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn qua thật giống cái đầu bánh bao kia của tiểu nha đầu, vì vậy định bỏ tiền ra mua, ai ngờ lại gặp đúng một tên đáng đồ tử tham luyến sắc đẹp của hắn bay ra chặn đường trên ghế.

Khốn kiếp, mặc dù hắn biết bản thân đẹp khuynh nước khuynh thành hoa gặp hoa nõ người gặp người thích cười một tiếng khuynh nước hai tiếng khuynh thành ba tiếng khuynh nhân bốn tiếng khuynh địa năm tiếng khuynh trời sáu tiếng..... nói chung là khuynh đảo tất cả mọi thứ trên trời đất.

Ây da, sao hắn lại có thể như vậy chứ, đã bảo là nên khiêm tốn chút mà...

- Mỹ nhân, nếu nàng thích mấy cái túi thơm này thì gia có thể tặng cho nàng, chỉ cần nàng đi theo gia một ngày, trên châu ngọc bảo trên đời gia đều cho nàng - Đáng đồ tử (mọi người thông cảm, tác giả quá lười đặt tên cho vật hi sinh \(\sim\)/) cười dâm dăng lộ ra hàm răng vàng chóc làm chói mắt người qua đường, đôi con ngươi tham lam nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt sắc của Sát Thiên Mạch. Hắn đã để ý tiểu nương tử này mất hôm, thấy hôm nay tiểu nương tử dường như thích thú mấy cái túi thơm này nhưng lại chần chừ không mua, hiển nhiên là không có tiền. Mà đây đúng là cơ hội trời cho ngàn năm, hắn tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội bất chuyện với tiểu nương tử này.

(STM : Con mẹ ngươi! Cái con mắt chó nào của ngươi thấy lão tử là nữ nhân? Con mắt cho nào thấy lão tử thiếu tiền hả? Mẹ kiếp, lão tử muốn đem hai con mắt chó của ngươi móc ra!!!)

Phía sau đáng đồ tử kia có mấy tên sai vặt đi theo, hiển nhiên cũng là thuộc giai cấp quý tộc có tiền. Mà lũ sai vặt kia cũng đang nhìn Sát Thiên Mạch một cách thèm thuồng.

Sát Thiên Mạch ghét nhất có người nói mình giống nữ nhân, ngoài tiểu nha đầu kia ra thì toàn bộ người nhận nhầm hắn là nữ nhân đều đã bị hắn đem đi làm phân bón cho cây, cái tên này nhìn gầy gò ngu dần như vậy, không biết đem hắn đi làm phân bón bón cây cây có bị ảnh hưởng hóa ngu ngay cả ra là cũng không biết không nữa?

Sát Thiên Mạch đắm chiêu suy nghĩ, vào mắt tên đáng đồ tử lại giống như đang ngăn người vì vẻ đẹp của hắn, vì vậy càng bạo gan hơn nhích tới gần, có xu hướng đem cả người dấn vào người Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch : Hắn quyết định dù cây nhà hắn có bị ngu ngốc đi nữa cũng phải bón phân, cùng lắm hắn không bón cho cây nhà hắn, cây ngoài đường chắc cũng đang rất túng thiếu, xem như hắn làm phúc đi.

Xem đi, hắn thật đúng là người tốt nhất trong đám người xấu mà.

Sát Thiên Mạch nhúc nhích ngón tay, muốn một chiêu đem tên khốn này đánh chết, ai ngờ đằng sau lại vang lên giọng nói của tiểu nha đầu hắn ngày nhớ đêm mong.

- Tỷ tỷ?

Hoa Thiên Tuyết hô một tiếng, chạy như bay đến cạnh Sát Thiên Mạch, vô tình không khống chế lực đạo đem cái tên đang muốn dấn sát vào người tỷ nàng đánh sang một bên.

Đánh tốt!

Sát Thiên Mạch thăm hô một tiếng, ngón tay liền yên lặng thả xuống, khuôn mặt vốn đang âm trầm liền thay đổi 180 độ trở thành ủy khuất, đôi con ngươi huyết sắc ứa nước, khuôn mặt đẹp đến ngây người mang biểu tình ủy khuất thật khiến người khác cơ hồ đều muốn ôm hắn vào lòng an ủi.

Hoa Thiên Tuyết ngây người. Cái... cái này là sao? Nàng...hình như không có làm gì khiến tỷ tỷ chịu ủy khuất đi?

- Tỷ tỷ...? Tỷ... - làm sao vậy?

- Tướng công!

Tiếng hô mang theo giọng mũi cơ hồ đem trái tim người ta nhũn nát. Hoa Thiên Tuyết lại giật đứng người, nhìn nhìn y phục của bản thân. Ngô, hình như là nam trang... Mà có lẽ, hình như, chắc là nàng không có nghe lầm đi? Tỷ tỷ gọi nàng là tướng công? Nàng và tỷ tỷ khi nào thành thân? Hình như ngay cả hôn môi cũng chưa có đi?

A phi phi! Nàng làm sao lại suy nghĩ bậy bạ như vậy chứ? Cái gì mà hôn với chả không hôn? Đều mau mau cút hết đi!!!

Sát Thiên Mạch thấy nha đầu không phản ứng, lại nhuyển nhuyển gọi một tiếng, suýt chút đem trái tim Hoa Thiên Tuyết nghiền thành vũng nước.

- Khụ, cái kia, tỷ...

- Tướng công, hần dám đùa giỡn ta... - Sát Thiên Mạch chưa đợi Hoa Thiên Tuyết nói hết câu đã nhảy vào lòng nàng, chiều cao hai người khá khác biệt nên cảnh này nhìn sao cũng quá quý dị...đi?

Hoa Thiên Tuyết chả hiểu cái mô tê gì hết, chỉ loáng thoáng nghe tỷ tỷ nói cái gì mà đùa giỡn cái gì đó...

Khoan! Hình như tỷ tỷ nói là bị người khác đùa giỡn!

- Ai không muốn sống đùa giỡn người? - Hoa Thiên Tuyết không hiểu sao liền cảm thấy trong ngực nghẹn khuất, lửa giận có xu hướng nhích lên a nhích lên.

Sát Thiên Mạch cọ cọ ngực Hoa Thiên Tuyết, ủy ủy khuất khuất nói : - Là cái tên mặt nhìn âm hiểm bộ răng vàng chóe tay chân đầy xương xẩu kia muốn nhan sắc không có nhan sắc muốn quyền thế không có quyền thế muốn khí chất không có khí chất đang nằm lết dưới đất kia đùa giỡn ta.

Mọi người : ==

Đăng đồ từ : O_O ??? Đây là mắng hần?

Hoa Thiên Tuyết cũng không có để ý gì, chỉ nghe thấy tỷ tỷ nhà nàng bị tên khốn không bằng cảm thú đang nằm như cẩu dưới đất kia đùa giỡn, lửa giận vèo cái lên MAX level, tay phát một cái đem tên dưới đất đang muốn đứng lên đánh cái lại nằm cạp đất, nhân tiện cũng đem mấy tên sai vặt phía sau đánh nằm cạp đất luôn.

Mọi người : ==

Đăng đồ từ : QAQ

- Nói, hần nói cái gì ? - Hoa Thiên Tuyết lạnh mặt nhìn đám cẩu ăn phân dưới đất, quay lại nhẹ nhàng hỏi Sát Thiên Mạch.

Nàng biết tỷ tỷ chỉ là muốn đùa giỡn, nếu tỷ tỷ muốn chơi thì nàng liền phụng bồi thôi, dù sao khi không được thư giãn gân cốt vậy cũng không tồi.

Sát Thiên Mạch trong lòng Hoa Thiên Tuyết lại tranh thủ cọ a cọ cọ a cọ, nói dối không chớp mắt : - Hần nói muốn đem ta về làm vợ bé thứ 18, muốn ta sinh cho hần đứa con thứ 53, còn nói ta mau mau đem tướng công bỏ đi, hần còn nói tướng công xấu xí hơn hần, không có uy mãnh như hần...

Mọi người : Đây tuyệt đối là bịa đặt trắng trợn!!

Hoa Thiên Tuyết không nhìn phản ứng của người xung quanh, chỉ lạnh giọng nói : - Ân, ta sẽ làm cho hần biết cái gì gọi là uy mãnh. Không phải hần muốn vợ lẽ thứ 18 sao, ta liền kiếm cho hần vợ lẽ thứ 30 luôn.

Nói xong búng tay một cái, không biết từ đâu xuất hiện hơn chục nữ nhân cao có gầy có thấp có béo có, nói chung là đầy đủ kiểu dáng, tuy nhiên khuôn mặt tất cả đều nhìn sao cũng có vẻ giống..... nam nhân....

Không, không phải giống mà đây hoàn toàn chính là một đám đực rựa.

Hoa Thiên Tuyết lại búng tay một cái, đám oanh oanh yến yến này liền giống như chó điên chạy tới chỗ đăng đồ từ, cứ như lũ đàn bà chanh chua đánh đá giành chồng lao vào nhau, tình cảnh loạn thành một đoàn. Mà tên đăng đồ từ kia thì lại bị một đám ' nữ nhân ' giẫm giẫm đạp đạp.

Bỗng nhiên hần hét lớn một tiếng, sau đó ôm lấy của quý rống lên, có vẻ như đám vợ lẽ kia tranh nhau quá khích có người vô ý đạp lên của quý của hần.

Mọi người : Thật đáng thương...

Đám sai vặt : * khép chân lại thật chặt * Thật đáng thương...

Sát Thiên Mạch nhìn mà cũng không nhịn được đem hai chân khép lại, trên trán chảy ra vài đường hắc tuyến.

Nhìn qua hình như rất đau à nha....

TIỂU KỊCH TRƯỜNG

Sát Thiên Mạch : * nhào vào lòng Hoa Thiên Tuyết * Tướng công, hân dấm đùa giỡn ta...

Hoa Thiên Tuyết : Ai không muốn sống đùa giỡn người?

Sát Thiên Mạch : * cọ cọ ngực * Là cái tên mặt nhìn âm hiểm bộ răng vàng chóe tay chân đầy xương xẩu kia muốn nhan sắc không có nhan sắc muốn quyền thế không có quyền thế muốn khí chất không có khí chất đang nằm lết dưới đất kia đùa giỡn ta.

Hoa Thiên Tuyết : Nói, hân nói cái gì ?

Sát Thiên Mạch : * cọ a cọ cọ a cọ * Hân nói muốn đem ta về làm vợ bé thứ 18, muốn ta sinh cho hân đứa con thứ 53, còn nói ta mau mau đem tướng công bỏ đi, hân còn nói tướng công xấu xí hơn hân, không có uy mãnh như hân...

Hoa Thiên Tuyết : Để ta xử hân!

Sát Thiên Mạch : * cọ a cọ cọ a cọ cọ a cọ *

Hoa Thiên Tuyết : Mẹ kiếp người cọ xong chưa? Ăn đậu hủ của lão nương chừng đó chưa xong hả?! Mau để cái vuốt sói kia của người xuống khỏi ngực lão nương!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44

Hoa Thiên Tuyết không thèm nhìn tên đang đồ từ kia một lần, tay kéo Sát Thiên Mạch rồi đi, để lại sau lưng một đám lộn tung phèo.

- Nha đầu, sao muội lại ở đây? - Sát Thiên Mạch buông Hoa Thiên Tuyết ra, trong mắt lóe lên chút kì dị.

Ngực nha đầu không ngờ lại bé vậy, tuy nhiên sờ vào cảm xúc tuyệt đối không tệ, nhìn qua nhìn giống như bánh bao bé xinh hân từng ăn mấy hôm trước. Đáng tiếc là không được tiếp tục sờ sờ.

Hoa Thiên Tuyết không biết suy nghĩ của Sát Thiên Mạch, chỉ là lười nói : - Muội lỡ tay đem tuyết liên của Tiểu Bạch đi nấu canh, bị Tiểu Bạch phạt, giận quá nên đem bông còn lại ngắt luôn rồi, sau đó lại chạy qua Tham Lam điện của Ma Nghiêm đại nhân, lỡ chân đem linh chi của hân dẫm nát, cuối cùng là lấy hết rượu trân quý của Sênh sư bá, cho nên bây giờ Trường Lưu Sơn không thể trở về, vì vậy chạy đến Mao Sơn, thấy công việc ở đó quá nhiều nên lại chạy trốn, rồi đi lung tung, ai ngờ lại thấy tỷ tỷ ở đây.

Sát Thiên Mạch mỉm cười xoa đầu Hoa Thiên Tuyết, khích lệ : - Muội làm tốt lắm, lần sau tiếp tục phát huy.

Hoa Thiên Tuyết sờ sờ mũi. Nàng tuyệt đối không nghe thấy tỷ tỷ đang trả thù Tiểu Bạch, tuyệt đối không!

Để tránh nói đến vấn đề gì khó nói, Hoa Thiên Tuyết nhanh chóng đổi đề tài : - Sao tỷ tỷ lại ở đây?

- Ta à? Ta vốn định đến Trường Lưu thăm muội, ai dè lại gặp phải đảng đồ từ - Vốn định đem tên kia đi bón phân nhưng ngấm lại nhờ hân mà mình gặp được tiểu nha đầu, quyết định làm việc thiện tích đức một lần, tha cho hân cũng được.

Sát Thiên Mạch tuyệt đối không thừa nhận lúc nãy hân lén nha đầu đem tên kia phế đi.

- Sao tỷ tỷ không sử dụng pháp lực đến Trường Lưu cho nhanh?

- Ta định đi từ từ, vừa ngắm cảnh vừa mua quà tặng muội. Nhắc mới nhớ, tỷ tỷ mua được rất nhiều rất nhiều đồ chơi hay, để ta lấy ra cho muội! - Sát Thiên Mạch hào hứng đem từng món từng món từ trong khư đỉnh lấy ra. Hoa Thiên Tuyết nhìn Sát Thiên Mạch như đứa trẻ khoe từng món đồ mà co rút khó miệng.

Tỷ tỷ, người là Ma Quân, Ma Quân a, phải có khí chất Ma Quân một chút chứ?

Ma Quân là phải đi khắp nơi chém chém giết giết, chém từ thành đông sáng thành tây rồi lại giết từ thành tây đến thành đông, chém giết cho tới khi nào máu chảy thành sông thây chất thành đống chứ không phải ở đây bán manh a bán manh!!

(Tác giả : một kẻ mà Ma Quân người người sợ hãi thì bán manh a bán manh, một người thì là đồ đệ của Tôn thượng Trường Lưu Sơn chính nghĩa vì dân diệt yêu thì lại mong muốn có cảnh đồ sát máu chảy thành sông. Sao cũng thấy không đúng chỗ nào ấy....)

- Được rồi, những thứ này chúng ta sẽ nói sau... - Hoa Thiên Tuyết vội vàng ngăn chặn hành động bày đồ bừa bãi của Sát Thiên Mạch, đánh trống lảng :
- Bây giờ tỷ tỷ người dự định làm gì nữa không?

Sát Thiên Mạch sờ môi, hành động vô ý thức nhưng lại câu nhân đến cực điểm, hai tai Hoa Thiên Tuyết không hiểu sao lại hơi nóng lên : - Ta vốn đi tìm muối, nhưng giờ muối đã ở đây rồi. Bây giờ ta đang rất rảnh, hay là ta đi cùng muối? Muối đi đâu ta đi đến đó.

- Muối vốn đang định đến kinh thành một chuyến, nếu tỷ tỷ không có việc gì cũng có thể đi theo.

- Đến kinh thành làm gì? - Sát Thiên Mạch nhú mày, tay vân vê cán ô.

Hoa Thiên Tuyết nhìn thần khí thượng cổ bị Sát Thiên Mạch dùng làm ô che nắng, cảm thấy hình như thần khí người khác chen nhau đổ máu trong mắt tỷ tỷ nhà nàng lại không đáng kể gì hết.

Làm thần khí thượng cổ cũng chẳng về vãng gì nhỉ...

- Muối muốn đi kinh thành thăm một cố nhân, nếu tỷ có hứng thú thì chúng ta ngay bây giờ xuất phát - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, cố gắng ném đi ý nghĩ kì quái trong đầu đi chỗ khác, nhướn mày hỏi Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch khá tò mò không biết cố nhân trong miệng nha đầu nhà hắn là ai, vì vậy không do dự quyết định đi theo làm cái đuôi của Hoa Thiên Tuyết.

Hai người cứ như vậy một đường vừa đi vừa thăm thú nhiều nơi, cứ như vậy tới ngày thứ 5 liền đặt chân tới kinh thành.

Hoa Thiên Tuyết không hiểu sao lại có cảm giác hơi hơi bất an, cảm giác nhắc nhở nàng không nên bước vào...

Mà khi Hoa Thiên Tuyết bước vào kinh thành, trong một mặt thất trong hoàng cung chứa một hộp gỗ, hộp gỗ chợt nhiên lóe sáng, sau đó liền im bật chìm vào bóng tối....

*

*

*

Dị Hủ Các....

Bên trong căn phòng Hoa Thiên Tuyết đã từng ở lại, Đông Phương Úc Khanh ngồi trên nhuyễn tháp nhìn ra cửa sổ, ánh mắt nhìn qua có vẻ xa xăm.

Không gian cứ như vậy yên lặng đáng sợ, bỗng nhiên Đông Phương Úc Khanh chợt giật mình, ánh mắt thoáng chốc sắc bén nhìn ra bên ngoài, sau đó dần dần trở nên nhu hòa, cuối cùng chỉ còn sót lại sự bất lực khôn cùng, khóe môi hắn câu lên nụ cười nhưng lại tôn thêm vẻ bất lực toát ra từ con người.

- Đã cố gắng ngăn chặn tất cả, cố gắng đem mọi thứ cách xa nàng, cố gắng không muốn để nàng phải rơi vào tình cảnh bất lực năm đó, vậy mà..... Ha ha, ta quả nhiên không ngăn được số phận, không ngăn được thiên ý. Ha ha, ta thật đúng là quá vô dụng mà....

- Phụng Hoàng Thần Tộc, Tinh Linh Thần Tộc, Minh Thần, Nhân Thần, bây giờ lại thêm hậu duệ của Nữ Oa vào cuộc.... Đủ rồi, đủ hết rồi...

- Tiểu Tuyết, ta phải làm sao với nàng đây....?

- Ta...không muốn nàng bị tổn thương một lần nữa...

*

*

*

Mao Sơn - Phòng Liễu trường lão...

Một nam tử anh tuấn nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt như muốn xuyên qua tất cả nhìn đến nơi nào đó, mái tóc hắn đen kịt thả xuống dài tới thắt lưng, trên người khoác một bộ áo bào, chính là bộ mà ngày đó Liễu trường lão mặc đón tiếp Hoa Thiên Tuyết. Chỉ thấy nam tử kia trầm mặt, cầm lấy mảnh ngọc trên cổ vuốt ve, tựa như trút bỏ được gì đó mà cũng tựa như đang lo lắng cái gì đó.

- Cuối cùng việc nên đến cũng đã đến, lần này rốt cuộc là bi kịch hay là dấu chấm hết cho tất cả đây... Oa Nhi, chúng ta làm vậy có phải là quá đáng với nàng ấy không?

Nam tử kia chăm chú xoa ngọc bội, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Mà bên cạnh nam tử, một người con gái đang dịu dàng ôm lấy hắn.

Mà hần... lại như không hề cảm nhận được nàng đang tồn tại ngay bên cạnh....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện 2 : Kí Ức Ma Thần

Hần còn nhớ rất rõ chuyện năm đó.

Hần còn nhớ rất rõ năm đó ở Thiên Tuyệt Cốc hoa đào nở rộ rất đẹp, cơ hồ nở rộ cả một phương trời, khi đó bọn hần còn chưa biết tới cái gì là tình cảm cái gì là nhân tính, cái gì là ghen tị, chỉ biết khi đó bọn họ thực thích ở bên nhau, cơ hồ ngày nào cũng rù nhau đi đâu đi đó, cùng nhau ngắm cảnh, cùng hưởng lạc nhân sinh, vui vui vẻ vẻ bên nhau, khi đó mọi người mới hạnh phúc làm sao.

Nữ Oa lúc đó có thể xem như là một nửa mẫu thân của bọn hần. Mà hần lúc đó cũng chưa biết cái gì gọi là mẫu thân, chỉ nghe nàng nói mẫu thân là người đã đem lại sinh mạng này cho bọn hần. Mà quả thực sinh mạng này đúng là do nàng ban cho, bọn hần nếu như không được hấp thu linh khí nàng toát ra thì không biết mấy trăm mấy ngàn năm nữa bọn hần mới có thể hóa thành nhân hình và sở hữu pháp lực cường đại như vậy.

Nói chung bọn hần có được như hôm nay đều là do nàng ban cho.

Lúc đó hần chỉ cảm thấy nàng tuy không xinh đẹp như Âm Thần và Yêu Thần nhưng lại vô cùng đáng yêu, đáng yêu tới mức hần không kìm được mà luôn đối xử với nàng tốt hơn mọi người một chút.

Sau này hần mới biết đó gọi là thích.

Có một lần Nữ Oa sảy chân, hần chỉ là theo phản xạ đưa tay ra đỡ, ai ngờ dụng lực không chính xác, vì vậy mà cả hai lăn ra đất, môi chạm môi.

Khi đó hần chỉ cảm thấy cả người tê dại, trái tim giật mạnh một cái, hai tai nóng lên, không kìm được mà đưa lưỡi ra liếm nhẹ một cái lên môi nàng, nàng ngay lập tức như bị điện bắn mà bật ra khỏi người hần, cả khuôn mặt đỏ lừng lừng nhìn như quả cà chua, trừng hần một cái rồi chạy đi, để lại hần nằm ở dưới đất không hiểu mô tê gì.

Sau này hần mới biết đó gọi là rung động.

Lúc đó mọi người đều nhìn thấy, nhưng hiểu được thì không có mấy người, trừ Yêu Thần và Minh Thần là hai kẻ khác biệt quái thai ra thì không ai biết tình hình của hần.

Nằm dưới đất, trong đầu hần lại cứ nghĩ tới đôi môi vừa mềm vừa ngọt kia, cảm giác không tẻ. Hần là kẻ thẳng thắn, muốn gì liền nói, nói không được mới dùng biện pháp mạnh hơn. Vì vậy hần đi thỉnh giáo Minh Thần.

Minh Thần là một kẻ tính cách kì quái, lúc nào cũng thấy hần mỉm cười nhưng thật lòng hay không thì không ai biết, chỉ cần người không có dụng đến giới hạn của hần thì sẽ sống yên ổn, nhưng chỉ cần người đụng đến mấu chốt của hần thì chuẩn bị hưởng thụ cuộc sống sống không bằng chết đi. Hần đã từng thấy Minh Thần ra tay chinh một bán thân là con lai giữa Long tộc và Phượng Hoàng tộc, khi đó bán thân kia hình như là mắng Âm Thần cái gì đó, sau đó liền bị Minh Thần hung hăng chinh cho chết, bây giờ đã muốn trở thành một kẻ phế nhân dưới vùng đất hỗn độn kia.

Vùng đất hỗn độn là do một lần Nữ Oa cảm thấy nhàm chán nên tạo ra, tùy vào tạo hóa mà biến thành, có thể nói vùng đất hỗn độn chính là Lục Giới sau này.

Khi thấy hần tìm tới, Minh Thần cười như kiêu sớm biết hần sẽ đến tìm, đây chính là thứ khiến người khác cảm thấy e ngại hần, tuy nhiên cái cảm giác e ngại này đối với bọn họ cơ hồ không có.

Minh Thần thực sự rất thần bí, hần cái gì cũng có thể biết, ngoại trừ Nữ Oa ra thì hần chính là người có trí thông minh và nhận thức sớm nhất đám người bọn họ, vì vậy có việc gì cũng đều là tìm hần đầu tiên. Mà lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, hần (Minh Thần) đã sớm đoán được hần (Ma Thần) sẽ đến tìm.

Hần còn nhớ rất rõ năm đó Minh Thần đem hần đi xuống vùng đất hỗn độn, cho hần biết cái gì gọi là nhân tính, cái gì gọi là tình ái, sau đó liền đem hần trở về.

Sau đó, hần liền đi tìm Nữ Oa, nói với nàng rằng bản thân thích nàng.

Minh Thần đã nói, nữ tử luôn muốn tìm sự an toàn, đối với nữ tử thứ nhất phải dịu dàng, thứ hai là phải thẳng thừng, không nên lòng vòng tìm phiền não.

Vì vậy hần liền đứng trước mặt nàng nói ' Ta thích nàng '

Nàng nói ' Tiểu tử ngốc, tới tận bây giờ mới phát giác, làm ta tổn biết bao nhiêu thời gian! '

Hắn khi đó mới nhận ra là nàng đã thích hắn từ lâu, nhưng sợ hắn không thích mình nên mới phải dùng chiêu nước ầm nấu ếch.

Mà thời gian nàng chờ câu này của hắn là hơn năm trăm năm.

Sau đó hắn và nàng liền trở thành phu thê của nhau, trong cả thần giới cũng chỉ nhóm bọn họ là biết, còn lại chỉ là nghĩ rằng hắn và nàng chỉ là thân nhau một chút mà thôi.

Hắn rất phục nàng, nàng luôn luôn bày ra những thứ mà người khác không thể nghĩ đến.

Nàng nói một đời một kiếp một đôi nhân, hai ta phải thành thân thì cái này mới tính.

Vì vậy hắn và nàng thành thân.

Nàng nói thành thân là phải bái thiên địa trước.

Hắn không hiểu, nàng chính là người tạo nên mọi thứ, thiên địa so với nàng không hơn, vì sao phải bái? Tuy nhiên hắn vẫn nghe nàng mà bái thiên địa.

Nàng nói bái xong phải động phòng.

Hắn không biết động phòng là cái gì, nhưng hôm sau mới biết hóa ra động phòng chính là cầu hoan ở vùng đất hỗn độn.

(Vì lúc này vùng đất hỗn độn chỉ mới phát triển ở thời người tiền sử, họ chưa biết động phòng, chỉ đơn thuần như kiểu tìm bạn lữ giống mấy cái truyện thú nhân ấy=)))

Nàng nói hoàn thành tất cả, ta chính là thê tử của chàng, chàng chính là phu quân của ta. Chàng có thể gọi ta là lão bà, ta cũng gọi chàng là lão công.

Hắn nghe lời, khi nào cũng gọi nàng là lão bà.

Chỉ cảm thấy lúc gọi lên cứ có cái gì đó rất thỏa mãn.

Sau đó mọi thứ bắt đầu tiến hóa, con người liền phân chia chủng tộc, dần dần hình thành nên Lục giới thuở sơ khai, bán thần cũng dần dần trở nên có linh trí hơn, dần dần cảm nhận được nhân tính. Lòng tham cũng được hình thành.

Đến khi vùng đất hỗn độn trở thành giới tu chân thuở sơ khai, bán thần bắt đầu rục rịch, gây nên sóng gió ở Thần giới. Nữ Oa vì không muốn thấy nhân loại gặp cảnh sinh linh lầm than mà đem toàn bộ cận bã thế giới hấp thu, linh hồn hư hại.

Minh Thần nói chỉ có đem những cảm xúc tiêu cực này đặt vào một cái bình chứa mới cứu được nàng. Mà bình chứa này hiển nhiên chính là những thần thuần huyết như bọn họ.

Hắn là lão công của nàng, đương nhiên sẽ không tiếc cái mạng này để cứu nàng, nhưng ai ngờ Âm Thần lại muốn thay thế hắn. Trải qua một hồi dằng co, hắn mới không cam lòng đưa vị trí kia cho Âm Thần.

Nhưng ai ngờ nhân lúc bọn họ không để ý, đám cận bã kia liền bị Yêu Thần hấp thu. Nàng vì bọn hắn mới nguyện ý trở thành bình chứa.

Lúc đó hắn nghĩ Yêu Thần là vì bọn hắn.

BỌN HẮN mà không phải là NÀNG.

Nhưng xem ra hắn quá đơn thuần, vốn nên nhận ra tất cả, nhưng hắn cố ý xem nhẹ sự thật kia nên mới dẫn đến kết cục bi ai sau này.

Giờ nhớ lại, hắn vẫn cảm thấy hối hận không thôi.

Dường như hắn thấy lại quá khứ, khi đó, bọn họ vẫn còn vui vui vẻ vẻ cùng nhau ngắm hoa đào ở Thiên Tuyệt Cốc, hắn và nàng ân ái tay nắm tay, tựa như không bao giờ xa cách.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng cười trong trời năm đó của nàng...

”Lão công, cái này gọi là nhân cưới, khi hai người thành thân liền đeo cái này cho đối phương, tượng trưng cho đời đời kiếp kiếp, tình phu thê ân ái không thể nào tách rời.... “

”Ta đeo cho chàng, sau đó chàng phải đeo cho ta, chúng ta liền có thể hạnh phúc về sau...”

”Lão công, ta thực sự rất yêu chàng, rất yêu rất yêu rất yêu...”

*

*

*

Liều trưởng lão giật mình tỉnh giấc, cười khổ không thôi, theo thói quen vuốt ve hòn đá trên cổ, trong mắt toát ra nhu tình và đau đớn.

Tiếng nói về đêm phá lệ nổi bật...

- Lão bà, ta thực sự nhớ nàng....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyệt Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 45

Bước vào kinh thành, việc đầu tiên Hoa Thiên Tuyệt làm là thuê một gian phòng ở khách điểm.

Đừng hỏi nàng vì sao chỉ thuê một gian, nàng tuyệt đối không có ý, chỉ là khách điểm này chỉ còn một gian mà thôi, và lại tỷ tỷ cũng không có ý kiến, vì vậy hai người liền ở chung một phòng.

Sau đó hai người trước trước sau sau tắm rửa sửa soạn y phục rồi mới xuống lầu đi dạo.

Nhưng đi dạo này không bao gồm việc lại bị đăng đồ từ trên chọc.

Đúng, chính là lại.

Mấy hôm nay Hoa Thiên Tuyệt mới hiểu rõ cái gì gọi là họa thủy, tỷ tỷ thân ái của nàng chính là một ví dụ. Hôm nào cũng như hôm nào, chỉ cần nàng và tỷ tỷ lộ mặt ra ngoài đường liền cứ vô tình đụng phải một đám người không muốn sống.

Được rồi, trong này tuyệt đối không có nàng, chỉ có tỷ tỷ mới có sức quyến rũ kéo đám này tới mà thôi, và lại chắc thời này vẫn chưa tiến bộ tới mức không trêu đùa nữ nhân lại đi trêu nam nhân đi?

Tuy nhiên Hoa Thiên Tuyệt cũng chỉ biết cười khổ mà thu thập mấy cái người không biết sợ chết này. Đây có thể gọi là chết dưới mẫu đơn làm quý cũng phong lưu đi? Hoa Thiên Tuyệt rất không có lương tâm nghĩ, hoàn toàn không để ý việc nàng làm có hay không làm tăng sát ý thiên kiếp của bản thân hay không.

Nhưng có vẻ như đăng đồ từ lần này không giống những đăng đồ từ lần trước, kẻ này coi bộ cũng khá là có ngoại hình, khí chất tạm được, sai vật bên người cũng có thực lực hơn hẳn những kẻ trước đây. Và lại kẻ này thông minh hơn, ít nhất là hẳn không có thể hiện ra mặt mà chỉ làm như cố ý vô ý va vào Hoa Thiên Tuyệt, sau đó lấy cớ bù tội mà chấp nhận trở thành người dẫn đường, giới thiệu hai tỷ muội Hoa Thiên Tuyệt đi khắp nơi ở kinh thành.

Hoa Thiên Tuyệt cũng không phản đối, tự xưng có thêm một tên dẫn đường miễn phí được trời ban, nàng cũng không ngốc mà bỏ qua.

Hoa Thiên Tuyệt không muốn thừa nhận là mình tiếc tiền nên muốn xài tiền người khác. Mặc dù có thể hóa phép ra tiền nhưng như thế rất không có đạo đức, mà Hoa Thiên Tuyệt năng tự nhận bản thân rất có đạo đức, tuyệt đối không bao giờ làm cái chuyện thương thiên hại lý như vậy.

Hoa Thiên Tuyệt suy nghĩ rất vô tư, hòa toàn không nhắc đến tiền của Mao Sơn rất nhiều.

Đây có thể xem như là tiền mình bỏ ra trân bảo ăn cũng không ngon, tiền người bỏ ra rau muống cũng ngon đi?

Sát Thiên Mạch đối với tâm tư ăn chùa uống chùa của nhà đầu nhà hẳn tuyệt không để tâm, không phải chỉ là tốn chút sắc đẹp thôi sao, chỉ cần hẳn ra tay, đảm bảo tên ngu ngốc này ngoan ngoãn bao ăn bao ở bọn họ.

Cho nên nói Ma Quân đại nhân, ngài kì thực là một loli khổng lồ đi?

Vân Thiếu Sơn nhìn hai tỷ đệ đi bên cạnh, lòng cứ nhộn nhạo không thôi.

Nghe nói hoàng thượng bị đoạn tụ, rất thích những mỹ thiếu niên như vậy, lần này hẳn đem tên này dâng lên, khẳng định được thưởng không ít. Còn mỹ nhân này.... cứ để hẳn hưởng là được rồi.... * nội tâm cười dâm dăng *

Nếu như Hoa Thiên Tuyệt biết ý nghĩ của tên này khẳng định sẽ cười đau cả bụng.

Nếu như người muốn chết có thể những chàm tỷ tỷ của ta, ta tuyệt đối không ra tay ngăn lại.

Còn về việc giao ta cho tên hoàng thượng của ngươi, nếu muốn chết thêm lần nữa thì rất xin mời.

Còn nếu như là Sát Thiên Mạch, hẳn nhất định sẽ đem JJ tên này đánh nát, sau đó cho người bạo cúc hắn, sau đó sau đó nữa sẽ cho tên này sống không bằng chết, muốn sống không được muốn chết không xong.

Cho nên nói tiểu bằng hữu họ Vân kia, ngươi thật có phúc đấy.

Hoàng cung, Càn Long Điện....

Trên ghế rồng, nam nhân tóc đen như mực đỉnh đơn giản một cái ngọc giản màu vàng chói mắt, đôi con ngươi đào hoa như ẩn như hiện khí thế sắc bén, toàn thân tỏa ra phong phạm vương giả, ngón tay thon dài trắng nõn như bạch ngọc cầm một cây viết thượng đẳng đang chăm chú viết viết gạch gạch, nếu nhìn gần sẽ phát hiện nam nhân này đang làm công việc chỉ có bậc đế vương mới làm - phê duyệt tấu chương.

Hắn đặt bút xuống, vươn vai uốn ngược, trong hành động lộ ra vẻ tiêu sái cuồng dã. Nhìn sắc trời bên ngoài, nam nhân đứng lên, ngọc bội đính bên hông đinh đang đinh đang vang lên, nếu Hoa Thiên Tuyết ở đây nhất định sẽ phát hiện ngọc bội này cùng với cái ngọc bội mà Hiên Viên Lăng cho nàng chính là một cặp.

Nam nhân vừa đứng lên, bên ngoài liền vang lên giọng the thé của thái giám thiếp thân của hắn : - Hoàng thượng, bây giờ muốn dùng thiện ạ?

Nam nhân gật đầu : - Nhanh lên chút, ta đói lắm rồi.

Chất giọng thanh thanh còn ẩn chút dư vị của tuổi thiếu niên, cách nói hoàn toàn hào sảng không giống như một bậc đế vương chút nào.

- Tuân lệnh - Bên ngoài vang lên tiếng vị thái giám kia, sau đó chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân cộc cộc trên nền ngọc.

Bấy giờ nhìn lại mới phát hiện sàn đá lát chân đều là dùng loại ngọc Vân Tuyền thượng đẳng để lát, xung quanh mấy bức tường cũng đều làm bằng ngọc, chỉ duy mấy cái cột là được làm bằng vàng nguyên chất, đồ dùng trong cung điện này cái gì cũng là báu vật người người muốn có.

Nếu Hoa Thiên Tuyết ở đây nhất định sẽ mắng một câu phá gia chi tử a phá gia chi tử, tên này thực sự là phá gia chi tử người người căm hận mà!!

Nam nhân kia đi tới ghế ngồi một lát thì đồ ăn cũng được đưa lên, sơn hào hải vị trân bảo thiên thủy gì cũng có, cả bàn một người ăn mà tới gần ba mươi món, món nào món nấy khỏi bốc nghi ngút, mùi thơm lan nhanh khắp điện. Thái giám kia đứng bên cạnh nam nhân, chuẩn bị gấp đồ thì bị nam nhân ngăn lại : - Hôm nay không cần ai hầu hạ, lui ra đi.

Thái giám nghe xong lập tức buông đũa lui ra ngoài điện, cả một cung điện to lớn chỉ còn mình nam nhân, nhìn có vẻ đơn bạc hiu quạnh.

Nam nhân chờ không còn người nào nữa thì buông đũa, tựa như chết đuối mà lấy tay xé đùi gà, nhanh chóng nhét vào miệng, hoàn toàn bất đồng với cái phong thái tao nhã trang trọng lúc nãy, lúc này nhìn qua giống như một đứa bé đang ăn cơm vậy.

- Các vị mời dùng bữa! - Tiếng tiểu nhị vang lên kéo Hoa Thiên Tuyết ra khỏi suy nghĩ. Thực ra nàng cũng không có suy nghĩ cái gì, chỉ là không hiểu sao bỗng nhiên thất thần một lúc. Sát Thiên Mạch nhìn mà nhũn mày. Nha đầu từ mấy hôm nay cứ đôi lúc thất thần như vậy, rốt cuộc là bị sao chứ? Phong thủy không hợp hay là đang suy nghĩ cái gì?

Mỹ nhân làm gì cũng đẹp, ngay cả nhăn mày nhíu mi cũng đem lại một phong vị tà mị khác thường, Vân Thiệu Sơn không đứng đắn YY trong đầu. Không biết khi đó mặt cậu xin khóc lóc dưới thân nam nhân sẽ có tư vị gì? Vân Thiệu Sơn nghĩ nghĩ, vị anh em của mình trong vô tình liền cứng lên, hẳn liền ngay lập tức cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng áp chế dâm ý trong đầu, ra về tao nhã nói : - Chúng ta dùng cơm thôi.

Hoa Thiên Tuyết không để ý gấp đồ bỏ vào miệng. Bọn họ vốn định trở về khách điểm, ai ngờ cái tên họ Vân này lại rảnh rỗi tới mức kéo họ vào đây ăn cơm, thực sự khiến người căm phẫn, nếu không phải vì đồ ăn thì nàng đã đem tên này chém chết rồi, giờ đáng lý ra nên ở trên nệm giường êm ái đánh một giấc rồi.

Ăn ăn một hồi, Hoa Thiên Tuyết lâu lâu liếc mắt đại phát bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Bạch ở Trường Lưu Sơn.

Aizz, không biết Tiểu Bạch thế nào rồi, ăn uống có ngon không, có phải còn giận mình không a?

Thật muốn chạy về nha....

Nhưng cũng không thể bỏ lại tỷ tỷ được, xem ra chỉ có thể ủy khuất Tiểu Bạch mà thôi.

Nhìn đi, nàng thật tốt bụng mà.

Hoa Thiên Tuyết tự kỷ nghĩ, trên tay càng giống như phản xạ mà đem com dâm a dâm dâm a dâm, dâm một hồi đến khi hồi thần thì nhìn thấy tỷ tỷ cùng với cái tên họ Vân đang nhìn mình với ánh mắt kì quái thì cười xòa : - Com quá cứng, ta dâm cho nó nhuyễn....

Vân Thiều Sơn : Com nhuyền như vậy còn chê cứng, tưởng hấn bị ngu chắc, coi thường trí thông minh của nhau vừa thôi!!

TIEU KỊCH TRƯỜNG

Hoa Thiên Tuyết : Đói quá a....

Sát Thiên Mạch : Đề tỷ tỷ nấu ăn cho người!

Sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 46

Ăn ăn chơi chơi được ba ngày, Vân Thiều Sơn liền nổi hứng dẫn hai người về nhà hấn.

Hoa Thiên Tuyết không nói hai lời liền đồng ý, nàng cũng khá tò mò về lai lịch của tên nào phăng tinh trùng thượng nảo này.

Hừ, đừng tưởng người che dấu là ta không biết người có mấy lần đã cứng lên trước mặt bọn ta nhé!

Sát Thiên Mạch cũng không có ý kiến, hấn chỉ cần theo đuôi nha đầu nhà hấn là được.

Thế là một đám mấy người thẳng tiến tới nhà của Vân Thiều Sơn.

Nhìn ba chữ ' Tề tướng phủ ' to đùng đùng được thiếp vàng phía trên cửa, Hoa Thiên Tuyết có chút hiểu được cái tên mặt đần thối họ Vân này sao lại có thể đường ra cái tính nào phăng cực phẩm như thế, hóa ra ra được sống trong lồng son, được lão cha bị bệnh nhĩ tử khổng kia nuôi ra.

Cái này nói ra cũng thật có duyên, vốn ngoài tên Hiên Viên Lăng kia, Hoa Thiên Tuyết vốn còn định đến kinh thành để gặp một nhân vật cực phẩm nữa, đó chính là Vân Thiều Sơn - nhĩ tử của lão tề tướng Vân Khánh.

Cái này là trước khi gặp tỷ tỷ nàng có nghe qua một chút phong phanh về kẻ này. Hấn a...nên nói thế nào nhỉ....

Có người nói hấn là một tên ngốc.

Bởi vì hấn nhiều lần rảnh hơi rồi việc xen vào chuyện người khác, có lần còn gây chuyện với cháu của An Lạc Hầu, suýt tí đã bị hãm hại chết.

Có người nói hấn là một thiên tài.

Bởi vì hấn đơn giản mấy chữ đem một vụ huyết án mấy năm chưa ai dám nhận lật ra sự thật, người người kinh diễm.

Có người nói hấn là một nhân sĩ.

Bởi vì một khi hấn nhìn trúng cô nương nào thì cũng đều kiên nhẫn tán tỉnh nàng, sau khi chờ nàng nguyện ý mới bắt đầu đưa về, sau đó nếu cô nương nào muốn rời đi đều cấp bạc cho nàng đó một cuộc sống sung túc không lo ăn mặc.

Có người nói hấn là một tên hoa hoa công tử.

Bởi vì thê thiếp hấn thành đàn, chỉ có tăng chứ không có giảm.

Có người nói hấn là một người chung tình.

Bởi hấn vì một nam nhân mà làm hết tất cả, bất chấp luân lý, thậm chí không ngại cùng hoàng đế đối đầu.

Có người nói hấn là một tên công tử không phân minh, sâu một nước nhà.

Bởi vì hấn đem gia sản của một loạt gia tộc bỏ vào túi riêng chỉ vì họ dám trái ý hấn.

Có người nói hấn là Thanh Thiên đại lão gia, vì dân tạo phúc.

Bởi vì hấn buộc tội một đám tham quan, vì dân chúng mà không sợ đối đầu cường quyền, thậm chí phải đối đầu với cả người cha đáng kính của hấn .

Có người nói hắn là một kẻ tên ác nhân thiên địa bất dung.

Bởi vì chỉ trong một ngày hắn đem một gia tộc đồ sát, không tha cho bất kì ai, thậm chí là một cái hài tử mới sinh.

Có người nói hắn là một người lương thiện.

Bởi vì hắn mất không thèm chớp đem hơn nửa sản nghiệp của tể tướng phủ đổi lấy gạo đưa đi cứu tế, cứu sống hơn mấy vạn mạng người.

Nói chung hắn chính là một kẻ vô cùng mâu thuẫn, luôn dựa vào tâm tình mà làm việc.

Chính vì điểm này nên Hoa Thiên Tuyết đối với người này rất thương thức, người này chính là một phiên bản kiếp trước của nàng, là một kẻ đáng để kết giao. kiếp trước nàng tùy tâm tùy tính, kiếp này sống lại liền già dặn hơn, đối với mọi thứ xung quanh không còn cường cầu nhiều nữa, cũng giống như trở nên khá lãnh tình lãnh tính, đã thu liễm đi sự ngồng cuồng ngang tàng kiếp trước.

Ba người ngồi trong lương đình thương thức cảnh vật, nhìn qua rất hòa hợp.

- Hóa ra người chính là Vân Thiệu Sơn - Hoa Thiên Tuyết nhấp một ngụm trà, giọng không nóng không lạnh, không nghi vấn không cảm thán mà chỉ là đang đơn giản trần thuật một sự thật.

Vân Thiệu Sơn ngồi đối diện Hoa Thiên Tuyết dường như rất kinh hi hỏi : - Không lẽ kẻ bất tài như ta cũng có người biết đến sao? Thật quá vinh hạnh rồi. - Tuy nhiên trong mắt lại không chứa một chút kinh hi nào.

Hoa Thiên Tuyết mỉm cười : - Người quá tự hạ thấp bản thân rồi.

- Tuyên tiểu đệ xem ra rất hiểu ta đây? - Vân Thiệu Sơn cười một tiếng, ánh mắt như có như không nhìn qua Sát Thiên Mạch, mà Sát Thiên Mạch lại giống như không để ý cái gì, chỉ một mực dựa vào vai Hoa Thiên Tuyết ngắm hoa.

Hoa Thiên Tuyết chỉ cười không nói, ánh mắt thâm ý nhìn Vân Thiệu Sơn.

Vân Thiệu Sơn cũng không ngại nhìn thẳng Hoa Thiên Tuyết, sau đó lại như có như không liếc qua Sát Thiên Mạch, ánh mắt giống như chứa đầy dâm ý.

Hoa Thiên Tuyết nhấp một ngụm trà, lấy một miếng điểm tâm đưa đến miệng Sát Thiên Mạch, hành động lưu loát như đã làm vô số lần.

Sát Thiên Mạch mắt nhìn bên ngoài, miệng vô thức mở ra nuốt lấy miếng điểm tâm, vô tình cố tình liếm ngón tay Hoa Thiên Tuyết, hình ảnh tà mị đến cực điểm.

Ánh mắt Vân Thiệu Sơn lóe lên rồi lại tràn đầy dâm ý như cũ.

- Thôi ngay cái điệu bộ đó đi - Hoa Thiên Tuyết sau khi áp chế nội tâm rung động sau hành động của Sát Thiên Mạch thì quay lại lạnh nhạt nói : - Người căn bản không có ý định dơ bẩn với hắn.

Vân Thiệu Sơn nụ cười cứng lại, sau đó giả là thể hiện bộ mặt hoa hoa công tử, ngả ngón nói : - Ta đối với Sát cô nương là nhất kiến chung tình, vẫn mong Tuyên tiểu đệ thành toàn cho chúng ta.

- Nha, đối hắn nhất kiến chung tình? Tỷ tỷ ta là nam nhân a - Hoa Thiên Tuyết không để ý uống trà. Ánh mắt cười lạnh. Nhóc con, muốn đầu với gia, người còn non nớt lắm, về tu luyện thêm chục năm nữa đi.

Vân Thiệu Sơn tựa hồ rất thương tâm, nụ cười cứng lại, ánh mắt chứa đầy ngạc nhiên.

- Thôi già bộ đi. Trong mắt người nhìn qua thì đầy dâm ý nhưng tận sâu lại chứa sự tôn kính cùng với e dè, mấy ngày qua người cũng không có dám làm ra chuyện tình quá đáng gì đối với tỷ tỷ ta, người có đôi lúc giống như đang thông qua tỷ tỷ ta nhìn một người nào đó, ta đoán đó là nam nhân người yêu? Người thấy ta nói có đúng không Vân đại thiếu gia? - Hoa Thiên Tuyết nhưn mày khế câu môi.

Vân Thiệu Sơn sững sờ. Không ngờ nam nhân này còn trẻ vậy mà đã có sự quan sát thấu đáo như vậy? Cứ nhiên nhìn thấu mặt thật của hắn?

Sau đó giống như thông suốt cái gì đó, hắn bỗng nhiên bật cười, dâm ý trong mắt thu lại chỉ còn một mảnh tĩnh lặng : - Ma Quân không ngờ vậy mà lại có thể cùng loài người qua lại thân mật như vậy.

Hai tiếng ' Ma Quân ' kia gián tiếp thừa nhận hắn đã nhận ra Sát Thiên Mạch.

Sát Thiên Mạch từ lúc này vốn im lặng giờ lại lên tiếng : - Nếu không phải nể mặt nha đầu và tên kia thì người đã bị ta giết chết lâu rồi.

Hiển nhiên Sát Thiên Mạch cũng có nhận thức tên Vân Thiệu Sơn.

- Vậy thì có lẽ ta nên cảm tạ Tuyên ' tiểu đệ ' và bảo bối nhà ta rồi.

Tiếng ' tiểu đệ ' đặc biệt được nhấn mạnh.

- Giới thiệu lại đi - Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, đưa tay ra : - Ta là Hoa Thiên Tuyết.

Vân Thiều Sơn nhìn bàn tay Hoa Thiên Tuyết, ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc không hề che dấu.

- Tay ta có gì sao? - Hoa Thiên Tuyết cười như không cười hỏi.

Vân Thiều Sơn lắc đầu, thì thầm : - Xem ra đây chính là thiên ý a...

Hai người Sát Thiên Mạch và Hoa Thiên Tuyết đều là người tu luyện nên ngũ quan so với người bình thường tốt hơn, câu nói thì thầm của Vân Thiều Sơn lọt vào tai hai người không sót chút nào.

Hoa Thiên Tuyết chỉ thấy Vân Thiều Sơn khẽ lắc đầu, sau đó đem ngọc bội của mình lấy xuống đưa cho Hoa Thiên Tuyết : - Cái này là có người nhờ ta giữ lấy đem cho người có duyên, xem ra người chính là người đó rồi.

Lại là người có duyên!

Mây Hoa Thiên Tuyết cơ hồ nhú chặt lại, mặt không cảm xúc nhận lấy ngọc bội. Khối ngọc bội này có màu trắng trong tinh khiết, tuyệt đối không phải là một thứ tầm thường.

- Ta có thể hỏi người đưa người cái này là ai không? - Hoa Thiên Tuyết cất ngọc bội, mỉm cười, trong nụ cười này có chứa bao nhiêu lạnh lùng thì không ai biết được.

Vân Thiều Sơn lắc đầu : - Cái này có lẽ người sau này sẽ biết. Người kia trước khi đi chỉ nhờ ta nhấn lại với người ' Muốn biết cái gì thì tới hoàng cung ', sau đó liền biệt tích.

Hoa Thiên Tuyết cười lạnh.

Hào một cái người có duyên, căn bản là đem nàng xoay như chóng chóng.

Không phải chỉ là hoàng cung thôi sao? Dù sao nàng cũng là tiện đường đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 47

- Tỷ tỷ, muội thực sự sẽ không sao! Tỷ tỷ mau mau trở về đi!

Hoa Thiên Tuyết bắt đắc dĩ gỡ tay Sát Thiên Mạch ra khỏi vạt áo mình, nhưng cứ gỡ xong lại bị bám, gỡ xong lại bị bám, cuối cùng nàng chịu thua giờ hai tay lên làm tư thế đầu hàng. Tỷ tỷ sau khi nghe nàng đòi vào hoàng cung liền cứ như vậy bám riết không cho nàng đi, nói cái gì mà bị thương chứ? Hoàng cung cũng không phải là nơi đầm rồng hang hổ gì, ít ra đó là đối với những người tu tiên như nàng.

Sát Thiên Mạch nhìn động tác của Hoa Thiên Tuyết, cười đến câu nhàn: - Ta đi với muội.

- Tỷ tỷ...

- Nếu không muội cũng đừng hòng rời khỏi đây.

- Tỷ tỷ!

- Ta hứa sẽ không làm gì, chỉ là đi theo muội.

- Tỷ! - Hoa Thiên Tuyết thở dài, cuối cùng vẫn không cứng rắn được, đành gật đầu đồng ý.

*

*

*

Hoàng cung Nhân giới...

Hai bóng dáng một lớn một bé di chuyển quỹ mị trên nóc nhà, bước chân không phát ra tiếng động, thân hình lúc ẩn lúc hiện trong ánh trăng, thấp thoáng có thể thấy được ánh sáng màu tím le lói ở bóng dáng lớn. Hai bóng dáng chạy một hồi, sau đó dừng lại trước tấm cung của hoàng đế.

- Ở đây? - Sát Thiên Mạch cúi người dựa sát vào người Hoa Thiên Tuyết, thì thầm bên tai nàng, môi như có như không xoẹt qua tai làm Hoa Thiên Tuyết giật mình một trận, không tự nhiên nhích qua một chút, lắc đầu, sử dụng cách âm nói chuyện với Sát Thiên Mạch : - Muội không rõ, nhưng hoàng đế là cửu ngũ chí tôn, những sự tình bí ẩn như vậy hẳn là hẳn biết một ít đi, chúng ta vào tìm, nếu không tìm thấy thì lại đi nơi khác.

Sát Thiên Mạch gật đầu, có chút tiếc nuối nhìn Hoa Thiên Tuyết, thấy nàng đi vào trong liễn vào theo.

Thực ra Hoa Thiên Tuyết hoàn toàn có thể đến gặp thẳng tên tiểu tử Hiên Viên Lăng kia, nhưng ngẫm lại mấy cái sự tình bí ẩn này vẫn không nên đến làm phiền hắn thì hơn.

Hai người một lớn một bé vụt một cái, cứ như vậy xuyên qua cửa đi vào.

Tấm cung hoàng đế đáng lí ra nên là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất, tuy nhiên hoàng đế sau khi theo học vị sư phụ của mình thì trở nên rất lợi hại, rất nhiều lần thích khách đến ám sát ngay cả cộng lõng của hoàng đế cũng không có chạm tới được, hoàng đế Hiên Viên Lăng lại không thích có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào giấc ngủ và sinh hoạt của mình, vì vậy thường không cho người không sự vụ lang vãng gần tấm cung của mình, trừ những cung nữ sáng sớm đến quét dọn cung điện ra thì hầu như ở đây không hề xuất hiện lính canh.

Mọi người trong cung cũng đã quá quen với mấy mệnh lệnh kì cục này của hoàng đế, vì thế không có ai dị nghị gì.

Hoa Thiên Tuyết đối với việc đột nhập phòng ngủ của Hiên Viên Lăng cũng không hề cảm thấy tội lỗi hay mất tự nhiên chút nào, nàng dù sao cũng đã sống qua hai kiếp người, Hiên Viên Lăng còn không bằng một hai phần ba tuổi hai kiếp của nàng cộng lại.

Tuy nhiên Hoa Thiên Tuyết không để ý không có nghĩa là Sát Thiên Mạch không để ý, mặc dù không nói ra miệng nhưng trong lòng Sát Thiên Mạch đã âm thầm đối với việc một cái nữ tử như Hoa Thiên Tuyết đột nhập vào phòng ngủ của một nam nhân khác vạn lần không đồng ý, cũng may mà hắn lạnh trí đời sống đời chết đi cùng nàng, nếu không lỡ như tiểu nha đầu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hẳn biết đi đâu khóc đây?

Trong nhà có con cái gần lớn đúng là một mối mà...

Hai người mỗi người một suy nghĩ bước vào tấm cung, trong tấm cung bày biện rất đơn giản, một cái tủ đồ y phục, một cái bàn nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, một cái bàn phê duyệt công văn, một cái nhuyễn tháp, mấy cái cây cảnh, một cái bình phong, mà đằng sau bình phong chính là nơi Hiên Viên Lăng ngủ, bên trong còn truyền ra tiếng hít thở đều đều của hắn.

Hoa Thiên Tuyết thả tinh thần ra dò xét, thấy bên trong tấm cung cũng không hề có dấu hiệu gì khác lạ, tâm trạng cũng không hề buông lỏng.

Cái nhẫn, tám bản đồ và ngọc bội kia đều không hề có chút dấu hiệu linh lực nào, giống như một thứ đồ tầm thường, vì vậy Hoa Thiên Tuyết lại càng cảm thấy đau đầu, hoàng cung rộng lớn nhiều đồ đặc như vậy, muốn tìm một thứ đồ không có linh khí càng khó, xem ra phải tốn nhiều công sức rồi, mà hiện tại ngay cả thứ đồ muốn tìm cũng không biết nó hình dạng ra sao, mà còn tệ hơn là không biết nó có phải là đồ vật hay không, lỡ như là người thì sao? Để lại cho nhau một câu đến hoàng cung sẽ rõ, rõ cái con khi, nói như thế đồ đùa nào hiểu. Nghĩ đến Bạch Tử Họa ở Trường Lưu thì càng nản thêm. Xem ra muốn trở về với Tiểu Bạch ngày là không được rồi.

Biết thế ban đầu không nên xúc động chơi trò bỏ nhà ra đi này.

Không biết giờ hồi hận còn kịp không?

Sát Thiên Mạch đứng bên cạnh thấy nha đầu nhà hắn thất thần thì nhủ mầy, cúi người ở bên tai Hoa Thiên Tuyết thổi một cái, thành công làm Hoa Thiên Tuyết giật bắn người : - Tỷ tỷ?

- Giờ chúng ta làm gì? - Sát Thiên Mạch làm bộ không có việc gì hỏi.

- Muội không biết, chắc là cứ đi tìm...

Sát Thiên Mạch: Căn bản không biết vật nên tìm là cái gì thì đi tìm bằng cách nào?

Hoa Thiên Tuyết đương nhiên cũng biết suy nghĩ của Sát Thiên Mạch, tuy nhiên nàng cũng không biết a, có lẽ nên bắt đầu tìm từ những vật nhìn qua có vẻ bất phàm đi? Dù sao ngoài cái bản đồ có vẽ rách nát ra thì ngọc bội và nhẫn đều không phải vật tầm thường.

- Cứ thử xem có vật nào nhìn qua có vẻ bất phàm hoặc là vật có vẻ rách nát một chút.

Sát Thiên Mạch nhủ mầy, cũng không nói gì, chú tâm tìm kiếm. Hai người chia nhau đi khắp tấm cung, Hoa Thiên Tuyết không thấy có vật gì khả nghi, ánh mắt chợt lóe qua bình phong.

Có lẽ là trên người Hiên Viên Lăng đi?

Nghĩ vậy liền chậm bước đi tới bình phong, đi tới bên giường Hiên Viên Lăng, nhẹ nhàng bò lên, tay sờ mó khắp người Hiên Viên Lăng, sau đó xác định trên người hắn không có cái gì liền bò xuống rồi đi. Hoa Thiên Tuyết không phát hiện đôi mắt Hiên Viên Lăng chợt mở ra nhìn chằm chằm vào mình.

Hoa Thiên Tuyết đi ra, đến bên cạnh Sát Thiên Mạch. Sát Thiên Mạch không hề phát hiện nha đầu nhà hấn vừa đi vào giờ trò với nam nhân nhà người ta, thấy Hoa Thiên Tuyết đi đến liền lắc đầu tỏ vẻ bản thân không phát hiện cái gì, vì vậy hai người lập tức rời đi.

Chờ khi khí tức hai người kia biến mất, Hiên Viên Lăng liền ngồi dậy, hơi thở rối loạn, nhấc chân lên nhìn vào bên trong, sau đó hít một ngụm.

- Chết tiệt!

Ngay lập tức đưa tay vào trong chăn, hơi thở rối loạn càng loạn hơn, có thể nghe ra được âm thanh khăn khăn ứ động ở cổ họng, sau đó hai mắt tròn lớn, cả người lập tức xụi lơ nằm bệt trên giường.

Chết tiệt, Tuyên sao lại đến đây?

Cũng may, hấn không có phát hiện mình vẫn đang thanh tỉnh.

Hiên Viên Lăng bỗng nhiên cười khở một tiếng, sau đó làm một câu chú, tẩy rửa bản thân một chút rồi đứng dậy, qua cửa sổ nhìn theo hướng Hoa Thiên Tuyết và Sát Thiên Mạch ly khai.

*

*

*

Mà khi đó, ở phủ thừa tướng, Vân Thiểu Sơn đang ngủ thì nhận ra một hơi thở quen thuộc, mắt lập tức mở ra. Người đứng bên giường Vân Thiểu Sơn là một người có khuôn mặt trung tính, không nhìn ra là nam hay nữ, nhưng nhìn vùng ngực bằng phẳng lộ ra trong vạt áo cũng có thể khẳng định người này là một nam nhân. Mái tóc đen dài không buộc đuôi đưa phát phơ, phượng mâu hẹp dài câu lên, mày nhú lại lộ vẻ không hài lòng, có thể nhìn ra phần nộ trong mắt người này.

- Ma Quân đâu?

Giọng nói khàn khàn đậm chất nam nhân vang lên. Vân Thiểu Sơn ngồi dậy, áo ngủ buộc lỏng lẻo là phần ngực như có như không lộ ra. Ánh mắt của người kia lập tức thâm thúy, con ngươi híp lại lóe lên ánh sáng không rõ. Vân Thiểu Sơn cười cười, tay đưa lên vuốt tóc, khuôn mặt toát ra vẻ lười biếng nhưng sâu trong con ngươi lại ẩn chút nguy hiểm, hấn cười cợt hỏi : - A, chỉ vậy?

Nam nhân kia nghe Vân Thiểu Sơn nói xong, trong lòng liền dâng lên cảm giác không ổn, lập tức đổi giọng, lần này nói chính là một giọng nữ trong trẻo :
- Lâu rồi không gặp, ngươi khỏe không?

- Hừm? Ta khỏe không? Ài, thật là thương tâm, không có bảo bối bên cạnh, ta làm sao có thể khỏe mạnh được chứ? - Vân Thiểu Sơn giọng nói chứa đầy ủy khuất vang lên, tay cố tình bán khai vạt áo, hai điểm đỏ trên ngực lộ ra trước không khí, sau đó hài lòng nhìn nam nhân kia khuôn mặt đỏ bừng nuốt nước miếng nhìn mình.

- Ngươi... cư nhiên dám sắc dụ ta? - Nam nhân kia tức giận trừng mắt với Vân Thiểu Sơn. Vân Thiểu Sơn nhướn mi : - Cái gì mà sắc dụ với chả không sắc dụ? Hóa ra đầu óc bảo bối nhà ta lại đen tối như vậy, không lẽ là do lần trước ta không hảo hảo dứt no ngươi? Ai sa, như vậy không ổn a, sẽ tổn hại tới sức khỏe đấy.

- Ngươi... - Nam nhân kia chưa kịp nói xong liền bị Vân Thiểu Sơn một tay kéo lên giường, sau đó... sau đó...

Nói chung, đêm nay quả thực không bình yên chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 48

Hoa Thiên Tuyết mở mắt, cảm thấy cánh tay mình tê tê cùng với sức nặng quen thuộc kia, thở dài, cẩn cẩn thận thận rút tay ra, cố gắng không làm cho Sát Thiên Mạch tỉnh lại.

Đối với tình trạng này nàng tỏ vẻ quen rồi là được, nam nữ cái gì gì đó chỉ là phù vân. Nhưng mỗi lần sáng ra tỉnh giấc nhìn thấy một cái nam tử yêu nghiệt như vậy nằm bên cạnh, trái tim nàng lại bắt đầu không kiềm được đập nhanh hơn một nhịp, so với việc tỉnh dậy liền thấy khuôn mặt đáng đánh của Đông Phương Úc Khanh thì quả là một trời một vực. Một bên là không kiềm được rất muốn xoa xoa nắn nắn hôn hôn sờ sờ, một bên lại là muốn đánh vài cái, quả thực chính là khác biệt a...

Ách, mặt hình như hơi nóng, phải hạ hỏa, phải hạ hỏa...

Sau khi Hoa Thiên Tuyết vừa mới vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, lông mi của Sát Thiên Mạch lập tức run run, sau đó mở ra, để lộ đôi con ngươi hoàn toàn thanh tỉnh không có chút nào là mới tỉnh dậy. Khóe môi con lên, Ma Quân đại nhân cảm thấy tâm tình hôm nay quả thực rất tốt.

Tiểu nha đầu...hình như có chút ô ý niệm với hắc nha.

Nhưng là...

- Đi ra.

Sát Thiên Mạch giọng không nhanh không chậm không nóng không lạnh đối căn phòng nói, sau đó liền có một bóng người xuất hiện ở góc phòng.

- Ma Quân. - Người kia cung kính gọi một tiếng, cúi người hành lễ, giọng nói trầm thấp mang hương vị nam nhân đặc trưng.

Sát Thiên Mạch chống tay xoắn lấy một lọn tóc, khóe môi cong lên : - Tìm ta có việc gì?

- Chúng ta đã lấy được chuông Thôi Lệ - Người bí ẩn kia cung kính trả lời, khuôn mặt che dấu dưới áo choàng có vẻ rất vui.

Sát Thiên Mạch mày nhăn lại tỏ vẻ không vui, phát phát tay : - Sau này chuyện thần khí không cần nói với ta, tự các người lo liệu, ta không có thừa thời gian để ý chuyện này.

Dù sao tiên ma cũng có một tầng ngăn cách, hắc không muốn để cho tiểu nha đầu kia rơi vào tình huống khó xử, như vậy quan hệ của hai người sẽ có nguy cơ bị rạn nứt. Vả lại tên Bạch Tử Họa kia... không phải là đèn cạn dầu.

Năm đó quả thực nếu tính ra thì hắc đúng là thua tên mặt than kia một chút, mặc dù bây giờ đã có thể ngang tay nhưng cẩn thận vẫn hơn, dù sao tiểu nha đầu nhà hắc cũng là đồ đệ của tên kia, hắc không muốn nể mặt cũng không được. Ai... làm người tốt thật khó, làm một tỷ tỷ tốt còn khó hơn a...

Người kia nghe Sát Thiên Mạch nói xong thì có vẻ không vui, giọng đang trầm thấp mang vẻ nam tính lại hóa thành giọng cao vút của nữ nhân : - Ma Quân, ngài cũng nên hiểu, chúng thuộc hạ làm vậy cũng chỉ vì ngài mà thôi!

- Ta đã biết, người nhanh lui đi. - Sát Thiên Mạch lập tức đuổi khách, nhưng bỗng nhiên lại hỏi : - Cái tên kia của người ta đã gặp, người không tranh thủ chút thời gian đi gặp hắc sao?

- .... - Người bí ẩn kia đứng lại, thân thể không tự chủ run lên. Cái gì mà cái tên kia của người, cái gì mà không tranh thủ chút thời gian gặp hắc, hôm qua không phải đã bị găm đến xương cốt cũng không còn sao, đến bây giờ phía sau vẫn còn không khép lại được. A phi, hắc đang suy nghĩ cái gì vô vãn vậy nè!!?

Ma Quân, ngài đây là đang trả thù thuộc hạ đúng không?

Không thể không nói, người bí ẩn - kun, người đã sờ được chân tướng rồi đó.

Nhìn người kia biến mất, Sát Thiên Mạch không phúc hậu cong khóe môi, lộ ra nụ cười tà ác.

Hừ, Xuân Thu Bất Bại, đừng tưởng ta không biết người đây là muốn nhắc nhở ta tiên ma khác biệt, muốn ta cảnh giác rời xa tiểu nha đầu. Hừ, người còn non lắm!!

Hoa Thiên Tuyết đem nước dội lên mặt, sau đó âm thầm kiểm điểm bản thân. Còn với việc trong phòng có người, nàng cũng không phải không biết, tuy nhiên nàng lại cảm nhận được ma khí, cho nên biết đây có thể là thuộc hạ của tỷ tỷ, vì vậy cũng không quan tâm nhiều.

Ai, không biết Tiểu Bạch nhà nàng hiện giờ đang làm cái gì a, thật hảo nhớ hắc mà~~

Nhắc đến Tiểu Bạch, Hoa Thiên Tuyết bị ai phát hiện... Bạch Bạch nhà nàng mất tích!!!!

Ách, không phải mất tích, mà là nàng quên đem nó theo rồi...

*

*

*

Dị Hủ Các sau ngày Hoa Thiên Tuyết rời đi liền lâm vào một không khí cực kì kì dị.

Các chủ Đông Phương Úc Khanh ngày ngày sầm mặt ngồi bên cửa sổ nhìn về hướng nào đó, tựa như một hòn vọng phu vậy, cả người uest uest oải oải ai nhìn vào cũng cảm thấy xót xa (?).

Mà thân là ' thiếu chủ ' của Dị Hủ Các, Bạch Bạch tiểu công tử lại vô cùng vui vẻ sống trong sự hầu hạ của hạ nhân trong các, cuộc sống vô lo cơm áo được dâng tận miệng quả thực muốn đem Bạch Bạch hạnh phúc muốn chết, còn đâu tâm trí để nhớ thương mama yêu quý của mình, chỉ sợ mama Hoa

Thiên Tuyết cũng đã bị nó nhanh chóng ném ra sau đầu rồi.

Mấy hôm nay đều trôi qua trong không khí như vậy, mặc dù kì quái nhưng vẫn xem như là êm đềm, nhưng hai hôm nay Dị Hủ Các cứ như đối đầu với đại địch, ai ai cũng im lặng không dám làm gì, ngay cả việc đón tiếp khách nhân cũng không làm, trực tiếp đóng cửa.

Nguyên nhân chính là... tình địch của các chủ, nhằm, sự phụ của phu nhân bọn họ tới nhà!!!!

Tình huống này quả thực quá quỷ dị.

Đáng lẽ ra trường bối tới nhà thì các chủ của bọn họ phải tiếp đón thật nồng hậu chứ, nếu không ít nhất cũng phải cho người ta khuôn mặt hòa nhã, mặc dù giả dối cũng được, nhưng mà các chủ thường xuyên cười thật hồ ly của bọn họ ngay cả cười cũng không cho người ta, câu đầu tiên khi thấy Tôn thượng Bạch Tử Họa đến chính là : - Lục Sao, đóng cửa thả chó!

Lục Sao : Các chủ, nhà ta kì thực không có nuôi chó, người nhớ phu nhân tới mức nào bị đờ luôn rồi sao?

Mà Bạch Bạch thiếu chủ lại rất không có cốt khí mà thấy Tôn thượng liền nhào vào dụi a dụi cọ a cọ, biểu tình bán manh bán manh chân chó làm Đông Phương Úc Khanh tức tới mức suýt thổ huyết.

Hắn tuyệt đối không thừa nhận bản thân đã từng làm cái hành động ngu ngốc này trước tiểu nương tử nhà hắn. Tuyệt đối không!!

Mà vị khách nhân không mời mà đến - Tôn thượng Trường Lưu Sơn đỉnh đỉnh đại danh Bạch Tử Họa lại rất tự nhiên ngồi thì ngồi, đứng thì đứng, nằm thì nằm, cứ như Dị Hủ Các chính là Trường Lưu Sơn vậy. Biểu tình kia quả thực giống như muốn đem Đông Phương Úc Khanh tức chết.

Nếu không phải định lực của Đông Phương Úc Khanh vô cùng cao thì không biết hắn đã sớm phải đi đầu thai biết bao nhiêu lần vì tức chết rồi.

Và hôm nay là một buổi sáng rất tốt lành, trời trong xanh không một gợn mây, tuy nhiên ở trong chính điện lại là một mảnh long trời lở đất, băng hàn rơi rải rác.

- Không biết Tôn thượng có gì sai bảo...? - Đông Phương Úc Khanh cơ hồ muốn nghiền nát hết hàm răng của mình mới nói ra câu đó, trên mặt là nụ cười mất tự nhiên vô cùng.

Mà Bạch Tử Họa lại rất thản nhiên uống trà, ngón tay lại tự giác sờ sờ đầu Bạch Bạch tiểu chân chó đang ngồi lên đùi mình.

Đông Phương Úc Khanh: Ta nhẫn.....!!!!

Cho đến khi Đông Phương Úc Khanh quả thực muốn nhẫn không được nữa thì Bạch Tử Họa mới lên tiếng : - Ta muốn biết tung tích đồ đệ của ta.

Đông Phương Úc Khanh lập tức thanh tĩnh lại, ngón tay siết lấy cán quạt, sau đó giống như bình thường nở nụ cười hồ ly, giả dối tới cực điểm mà cũng mang theo hàn băng lạnh lẽo lòng người.

- Ô, đồ nhi của Tôn thượng, sao tại hạ lại biết được?

Bạch Tử Họa mắt không thèm nâng, hớp một ngụm trà, từ từ nói : - Dị Hủ Các không phải cái gì cũng biết sao? Và lại, quan hệ của đồ đệ ta với người cũng không đơn giản nhỉ?

Đông Phương Úc Khanh quả thực rất muốn đem trà tạt thẳng vào cái khuôn mặt lạnh như băng của Bạch Tử Họa. Mọi nó người quan hệ không đơn giản, bọn ta là lão phu lão thê đây!!!!

Nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc, vì vậy chỉ có thể nén giận, đem toàn bộ phần nộ làm cho nụ cười của mình trở nên đáng sợ hơn.

- Nàng là nàng, ta là ta, ta cũng không thể nào biết nàng đang ở đâu làm gì được. Không phải Tôn thượng cùng nàng là sư đồ sao? Như vậy trong huyết mạch khẳng định có linh cảm nơi ở của nàng đi? Hoặc là có thể thông qua kính chiếu ảnh mà nhìn thấy nàng a.

Bạch Tử Họa nghe xong liền trầm mặc, mặt có xu hướng muốn đen.

Hắn cũng rất muốn thông qua kính chiếu ảnh để thấy cái nha đầu đó, nhưng không ngờ lại có ngoại vật tác động khiến hắn không thấy được nàng, ngay cả chút linh cảm của huyết mạch sư đồ cũng không thể tìm được. Quả thực muốn đem hắn phiền chết rồi.

Đông Phương Úc Khanh có thể không biết cái này sao?

Đương nhiên là không rồi.

Không thể không nói, ngoại vật tác động làm nhiễu liên lạc của Bạch Tử Họa đến Hoa Thiên Tuyết không có liên quan tới hắn. Lúc Hoa Thiên Tuyết đến Dị Hủ Các, Đông Phương Úc Khanh đã lên làm một số động tác ' nhỏ ' trên người nàng, vì vậy cho nên Bạch Tử Họa mới không thể tìm được tiểu nương tử nhà hắn.

Chỉ có thể nói hai người này bất tự không hợp mà thôi.

Chương 51: Chương 49

Ở kinh thành gần một tuần, Hoa Thiên Tuyệt và Sát Thiên Mạch xem như đã đi hết tất cả đường rộng ngõ hẹp ở đây, từ hoàng cung tới thanh lâu ổ chuột, không nơi nào không đi, bây giờ báo Hoa Thiên Tuyệt kể tên một đám quan lại quý tộc công tử tiểu thư gì gì đó cũng được.

Đây đã là lần thứ năm Hoa Thiên Tuyệt vào cung, cơ hồ đã đem cái hoàng cung kia lật tung, nhưng rốt cuộc vẫn không phát hiện cái gì, ngay cả nhà vệ sinh nàng cũng đã xem xét, hoàn toàn không có gì khả nghi.

Nhà vệ sinh a...

Nhớ tới cái biểu tình ghét bỏ của tỷ tỷ khi nhìn nàng, Hoa Thiên Tuyệt liền đau lòng a...

Tỷ tỷ, kì thực khiết phích là bệnh, cần phải chữa!!

Sát Thiên Mạch thì rất là khoái hoạt, sáng sớm mở mắt ra là nhìn thấy tiểu nha đầu đang rồi rồi rầm rầm, sau đó rảnh rỗi đùa giỡn Xuân Thu Bất Bại, tiếp theo lại cùng tiểu nha đầu ân ái ái hẹn hẹn hò hò, cùng nhau ăn cơm tình yêu. Ban đêm lại cùng nhau lên lút thám hiểm hoàng cung, sau đó là ôm ôm ngủ ngủ a. Quả là khoái hoạt từ trong ra ngoài.

Nhưng ngay lập tức hắn liền cảm thấy tức giận, phi thường tức giận!!!

Tiểu nha đầu nhà hắn thế nhưng biến mất!!!!

Nói đến cái này thì rất là kì lạ, hôm đó rõ ràng hắn vẫn còn đang ôm tiểu nha đầu đi ngủ, không hề phát hiện có động tĩnh gì hết, vậy mà sáng hôm sau khi tỉnh giấc không thấy tiểu nha đầu đâu, Xuân Thu Bất Bại thường xuyên có mặt trong phòng vào sáng sớm cũng nói là khi hắn tới thì cũng không thấy nàng đâu, còn tưởng rằng hai người giận nhau nên tách riêng ra. Hại hắn rồi rầm một hồi. Tuy Hoa Thiên Tuyệt là người tiên giới, đã thế còn là đồ đệ của Trường Lưu Sơn Thượng Tiên Bạch Tử Họa, nhưng tính cách người này không như lũ chính phái kia suốt ngày đem họ là tà ác mà đuổi giết, bằng chứng rõ ràng chính là Ma Quân nhà hắn, hành vi tự do tiêu sái muốn làm gì thì làm, không quan tâm ánh nhìn người đời, quả thực có điểm giống người kia... Khụ, suy nghĩ nhiều quá rồi!!

Ma Quân đại nhân sau khi tìm tiểu nha đầu nhà hắn không thấy liền lo lắng, bất an, cuối cùng bức mình không để ý hình tượng đem đầu tóc luôn được chải chuốt gọn gàng của mình vò thành tổ quạ.

- Ma Quân... - Xuân Thu Bất Bại được Sát Thiên Mạch phái đi tìm kiếm xuất hiện, liếc thấy cảm xúc của Ma Quân nhà hắn không được vui vẻ bình thường cho mấy, giọng điệu vô thức mềm mỏng hơn.

Sát Thiên Mạch mím môi : - Tìm ra chưa?

Xuân Thu Bất Bại lắc đầu: - Đã nhờ tên kia cho người tìm kiếm, nhưng vẫn không có chút tin tức nào, tựa như bốc hơi vậy... - Giọng nói càng ngày càng nhỏ. Nhìn khuôn mặt Ma Quân đã đen kịt, Xuân Thu Bất Bại bỗng dưng cảm thấy lo sợ. Mặc dù hắn luôn miệng muốn làm cho Ma Quân quay trở lại thành người quyết đoán sát phạt như xưa nhưng nhìn khuôn mặt hiện giờ của người, hắn bỗng dưng có cảm giác kì thực bản thân đã làm sai. Ma Quân đã quá mệt mỏi với chức vị này, nhưng vì bảo hộ đám yêu ma bọn họ mà vẫn phải cắn răng nhận cái ngôi vị Ma Quân hai giới yêu ma này, tiên giới có Trường Lưu Sơn Thượng Tiên Bạch Tử Họa, tuy nói hắn lãnh tình không quan tâm chuyện của bọn họ nhưng lỡ có một ngày hắn bỗng dưng nổi hứng quan tâm, cảm thấy yêu ma bọn họ chứng mất thì phải làm sao, ngoài Ma Quân ra không ai có thể đánh ngang tay với Bạch Tử Họa, Ma Quân đã hy sinh quá nhiều vì bọn họ rồi...

Sát Thiên Mạch không quá quan tâm suy nghĩ của Xuân Thu Bất Bại, hiện giờ hắn rất lo lắng. Tiểu nha đầu vô duyên vô cớ biến mất trước mí mắt hắn, phải thần thánh phương nào mới có thể làm chuyện này chứ?

Không lẽ có liên quan tới thứ mà tiểu nha đầu luôn tìm?!

Sát Thiên Mạch bỗng dưng có cảm giác muốn đem hoàng cung lật tung.

Không nói đến Sát Thiên Mạch bên này suy nghĩ, lo lắng ra sao, bên Dị Hủ Các lại là một mảnh chướng khí mù mịt, so với mấy hôm trước còn muốn mịt mù hơn.

Không rõ các chủ Dị Hủ Các Đông Phương Úc Khanh nổi điên cái gì, bỗng nhiên hôm qua đang yên đang lành chạy tới mật thất của Dị Hủ Các đòi bế quan.

Nói tới mật thất Dị Hủ Các, có thể xem nó như một cái không gian độc lập không có liên kết gì với thế giới bên ngoài, kẻ nào cũng không vào được, cho dù hiện tại Yêu Thần có sống lại chạy tới đây cũng không làm gì được, ngoại trừ các chủ ra thì chưa ai từng vào được, khi Bạch Bạch nghe thấy có cái

mặt thất này mất liền sáng lên, thử đi vào nhưng không được, chỉ có thể ai oán nhìn bóng lưng của Đông Phương Úc Khanh biến mất sau kết giới. Bạch Tử Họa đối với việc này có nghi hoặc nhưng cũng không có lên tiếng, bởi vì Đông Phương Úc Khanh trước khi bế quan đã nói cho hắn biết đồ đệ ngoan nhà hắn đang ở kinh thành, bây giờ hắn rất gấp rút muốn chạy tới đó, nhưng thấy sủng vật của đồ đệ nhà mình đang làm mấy việc ngu ngốc như đâm đầu vào kết giới, không đành lòng để nó ở lại đây một mình. Nếu đồ đệ nhà hắn biết sư phụ mình bỏ mặc sủng vật của mình thì nhất định sẽ rất khó chịu.

(Hàn : Tôn Thượng, kì thực ngài nghĩ quá nhiều rồi...)

Vì vậy Tôn Thượng đại nhân đành ở lại đây một ngày nửa chờ con sủng vật ngu ngốc nào đó chữa lành tâm hồn bị tổn thương, hôm sau mới có thể lên đường đến kinh thành.

Còn về phía Đông Phương Úc Khanh, sau khi bế quan liền đi tới một căn nhà gỗ nhỏ, nhìn từ ngoài vào thì có vẻ khá nhỏ nhưng bên trong lại rộng lớn vô cùng, cất đầy những giá đồ, có giá sách, giá để bình hoa, giá để những viên ngọc phát sáng lấp lánh, có giá lại chất đầy châu báu và tóc, có giá còn đang để mấy cái bình đựng đầy tay chân... Nói chung là vô cùng hỗn tạp.

Cái này chính là không gian độc lập trong lời mọi người.

Đông Phương Úc Khanh khuôn mặt lạnh băng đi ngang qua mấy cái giá chất đầy đồ, khi đi qua cái giá không biết đã là thứ mấy ngàn mới dừng lại, đứng trước một quả cầu được đặt trong một hộp sứ, sau đó ngẩn người.

Hiện tại Tiểu Tuyết chắc đang ở chỗ kia rồi, nếu như không có sai lầm gì thì sẽ kế thừa lại ký ức của bản thân, sau đó....

Đông Phương Úc Khanh bỗng dừng nở nụ cười, không rõ là chua xót hay là vui mừng.

.... sau đó, bọn họ còn có cơ hội trở lại như xưa sao?

Lấy được kí ức, nàng ấy nhất định sẽ lại muốn rời đi một lần nữa...

Không!! Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra một lần nữa!!!

Không phải chỉ là sự ràng buộc của tình thân thôi sao?

Không có cái gì tồn tại mãi mãi, hắn sẽ khiến cái thứ gọi là tình thân kia bị cắt đứt mãi mãi.

Cho dù có phải sử dụng thủ đoạn ti tiện đến mức nào đi chăng nữa.

Nghĩ xong xuôi, Đông Phương Úc Khanh liền đem tay mình đặt lên quả cầu, sau đó, trong quả cầu dần dần xuất hiện một số hình ảnh lướt qua.

Nhưng đầu tiên, hắn nên lấy lại toàn bộ kí ức của bản thân đã...

Thời gian còn rất đủ, không phải sao?

Hắn không phải cũng đã đợi mấy ngàn năm rồi sao? Hiện tại chỉ cần thêm mấy năm nữa, hắn có thể chịu đựng tiếp...

Không nói đến suy nghĩ của người khác, hiện tại Hoa Thiên Tuyết đang cảm thấy bất khả tự nghị với hoàn cảnh xung quanh. Không biết bản thân đang ở đâu, không biết hiện tại đã là giờ nào, xung quanh ngoại trừ bóng tối ra cũng chỉ có bóng tối. Hoa Thiên Tuyết lần thứ N thử dùng pháp lực nhưng vẫn không phát ra được cái gì, cuối cùng đành ngồi bệt xuống, hai cánh tay ôm lấy đầu gối, đầu chôn chặt xuống giữa hai chân.

Không biết tại sao bản thân lại ở đây, chỉ là khi tình dục liền phát hiện xung quanh tối như mực, ngoại trừ bản thân thì không còn nhìn ra được thứ gì khác, đã thử đi lung tung xem có gì khác không nhưng kết quả vẫn giống như đang dậm chân tại chỗ vậy, cũng thử dùng pháp lực tạo lửa nhưng pháp lực giống như bị thứ gì đó hút đi, không thể ngưng tụ được. Hiện tại... có lẽ không thể rời đi nơi này rồi.

Cũng không phải là sợ hãi, chỉ là... mọi người chắc sẽ lo lắng đi?

Tỷ tỷ sáng ra không thấy, nhất định sẽ đi tìm.

Rồi Trường Lưu đã khá lâu, Tiểu Bạch cũng nhất định sẽ ra ngoài tìm mình.

Đông Phương cái gì cũng biết, không lâu cũng sẽ biết tin bản thân mất tích, cũng sẽ lo lắng.

Không chỉ thế, Sóc Phong và mọi người ở Trường Lưu thấy mình rời đi quá lâu cũng sẽ tìm mọi cách đi tìm..

Bạch Bạch thì càng không nói, nó và mình có khế ước quán thân, thời gian lâu không cảm nhận được khí tức của mình cũng đoán ra bản thân gặp chuyện, và lại nó đang ở chỗ Đông Phương, huynh ấy chắc chắn sẽ không giấu nó chuyện của mình.

Còn chưa kể nếu thời gian dài bản thân không xuất hiện, phái Mao Sơn cũng sẽ tìm Tiểu Bạch, sau đó chính là màn đi tìm trẻ lạc đi...?

Aizz... Rốt cuộc nơi này là đâu chứ?????

Chương 52: Chương 50

Không biết thời gian bên ngoài đã trôi qua bao lâu, Hoa Thiên Tuyệt chỉ thấy hình như đã rất lâu rất lâu rất lâu, từ lo lắng chuyển sang bình tĩnh sau lại thành bất an cuối cùng hóa thành thờ ơ. Nàng hiện tại chỉ có ba việc để làm ăn - ngăn người - ngủ. Dần dần, không biết có phải nhầm hay không mà Hoa Thiên Tuyệt lại cảm thấy từ nơi đây có gì đó rất quen thuộc, cứ như việc ăn ngủ ngăn người là một việc mà nàng đã làm đi làm lại hàng nghìn lần vậy, quen thuộc đến mức khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Hoa Thiên Tuyệt cứ ngồi ôm lấy đầu gối nhìn về phía trước, ánh mắt có chút dại ra.

Cứ như thế, toàn bộ không gian ngoại trừ tiếng tim đập và hít thở của bản thân ra thì không còn gì hết.

Hoa Thiên Tuyệt chán ghét cảm giác này. Nó y hệt như lúc ban đầu nàng sống ở cô nhi viện, nó làm nàng nhớ lại cuộc sống kiếp trước.

Hoa Thiên Tuyệt kiếp trước là một cô nhi.

Là một cô nhi có ý thức ngay từ khi mới được sinh ra.

Lần đầu tiên mở mắt, đập vào mắt Hoa Thiên Tuyệt chính là màu đỏ của máu. Nàng nhìn thấy mẹ của mình chết ngay bên cạnh mình, toàn thân nhuốm đầy máu, hai mắt trợn trừng ra nhìn nàng, trong mắt chứa sự khiếp sợ, phẫn nộ và không cam lòng. Toàn thân trên dưới giống như bị người ta phanh thây vậy, máu thịt không trọn vẹn, nhất là phần bụng dưới, giống như là một vòi nước, máu chảy ra không ngừng, nhuộm đỏ một phần tuyết trắng dưới thân. Hình ảnh đó đập vào mắt nàng, tựa như một cơn ác mộng.

Một đứa trẻ mới sinh sẽ rất đỏ, xung quanh ngoại trừ tuyết trắng mờ mịt và thân xác đã lạnh cóng của người mẹ của mình, không có thứ gì đủ ấm áp để cho nó lấp bụng.

Không có đầy chữ....

Hoa Thiên Tuyệt vẫn còn nhớ rõ cảm giác tanh nồng của máu ở trong miệng mình lúc đó, ấm nóng nhưng lại khiến cả người nàng rét lạnh.

Cứ như vậy, Hoa Thiên Tuyệt uống máu mẹ mình cho đến khi bụng no căng, chìm vào giấc ngủ, sau khi tỉnh lại, nàng phát hiện bản thân đang ở trong cô nhi viện.

Hoa Thiên Tuyệt sống ở cô nhi viện tám năm, tám năm sống trong sự chán ghét và sợ hãi của những kẻ ở đó, họ xem nàng như một loại quái vật ghê tởm, vì không muốn ở chung với nàng mà đem nàng ném tới căn lầu rách nát ở gần đó, hàng ngày sẽ có người đưa cơm tới cho nàng. Chỉ như vậy. Một đứa trẻ chỉ mới ba tuổi bị họ ném ra ngoài sinh tồn một mình, lấy lá khô làm giường, đêm đêm cuộn người ngủ ở phía trên, chỉ có những ngày giá rét họ mới ghét bỏ đem đến cho nàng một chiếc giẻ rách nát cũ rách bần thiêu để đắp. Ngày qua ngày sống trong sự cô độc một mình vượt qua những chuỗi ngày đói khát cho đến khi nàng mười tuổi, một người đàn ông xuất hiện, tự xưng là ông nội của nàng.

Hoa Thiên Tuyệt chán ghét ánh mắt lão già kia nhìn mình, ánh mắt như nhìn một sinh vật gì đó rất đáng sợ, ghê tởm, bần thiêu vô cùng, nhưng chán ghét cũng chỉ là chán ghét, nàng biết, nếu muốn sống sót, phải dựa vào người đàn ông này, cho nên, nàng nhịn, chịu nhục nhã gọi người kai một tiếng ông nội, nhưng ai ngờ lão lại làm như ăn phải ruồi, khinh thường nói với nàng đừng bao giờ gọi lão như vậy.

Sau đó, lão đưa Hoa Thiên Tuyệt đến một căn biệt thự trong núi, nhốt nàng vào một căn phòng, hơn nửa năm sau mới thả nàng ra, dẫn nàng đến gặp người mà nàng phải gọi là cha.

Cha nàng a....

Hoa Thiên Tuyệt mỗi khi nhớ đến ông ta, trong lòng chỉ có nỗi hận thấu xương.

Ban đầu, Hoa Thiên Tuyệt đối với cha mình chỉ có một cảm giác chán ghét, nhưng nàng vẫn phải nhịn xuống, tiếp tục cùng ông ta đóng giả một vai phụ từ từ hiểu.

Họ tên kiếp trước của Hoa Thiên Tuyệt là Phùng Tuyết, tên Tuyết là tự nàng lấy cho mình, để nhắc nhở tới cái thời khắc hoa máu nhuộm đỏ tuyết năm đó. Nhà họ Phùng là một gia tộc bí ẩn và quyền thế, nhưng do trong gia tộc có quá nhiều nhánh nhỏ nên việc tranh giành gia sản rất kịch liệt. Phùng Nham, cha của nàng đã tới tuổi nhưng vẫn không có con, việc này sẽ ảnh hưởng lớn đến số gia tài hân được nhận và vị trí gia trưởng của hân. Trong lúc hân đang hoang mang, Phùng lão gia tử, ông nội của Hoa Thiên Tuyệt không biết bằng cách nào lại có thể dò la ra được sự tồn tại của nàng, sau đó chính là một màn nhận cha có trên, còn việc lão già kia nhốt nàng nửa năm cũng chỉ là để gây sức ép cho lão cha của nàng, bắt hân đi vào khuôn khổ, phải chịu nghe lời của lão, nếu không... lão có thể cho hân vị trí gia trưởng thì cũng có thể lấy lại nó một cách đơn giản. Phùng Nham là một kẻ coi trọng quyền lực, nhất định sẽ không dám làm ra hành động phản kháng, nhưng tự tôn của một nam nhân lại không cho phép hân khuất phục, cho nên hai người mới dây dưa với nhau tới nửa năm.

Phùng Nham sau khi gặp Hoa Thiên Tuyết cũng chỉ là thờ ơ ném nạng cho người khác chăm sóc, cho gia sư tới dạy nàng học, cho người hầu hạ nàng cẩn thận, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép nàng ra ngoài tiếp xúc với người ngoài, cho nên suốt tới khi Hoa Thiên Tuyết 13 tuổi, gặp được vị anh trai cùng cha khác mẹ của mình, mới biết được hoàn cảnh bi ai của bản thân. Phùng Triệt chính là anh trai cùng cha khác mẹ của Hoa Thiên Tuyết, sinh ra trước nàng một năm, do một lần lão cha uống rượu loạn tính.

Lần đầu tiên gặp Phùng Triệt, Hoa Thiên Tuyết liền muốn gần gũi với hắn, bởi vì... Phùng Triệt cũng giống như nàng, vô cùng căm hận Phùng gia. Mà Phùng Triệt đối với người em gái cùng cha này cũng vô cùng thương yêu, căn bản là sùng bái tới tận trời.

Mấy năm sau, Phùng lão gia tử do vấn đề sức khỏe nên đã quy tiên, để lại toàn bộ gia sản cho Phùng Nham và một phần cho Phùng Triệt. Hoa Thiên Tuyết biết ý định của lão, lão làm như vậy là muốn chia rẽ hai cho con Phùng Nham Phùng Triệt, để cho hai người chém giết lẫn nhau. Lão biết, Phùng Nham là một kẻ vô cùng đãnghi và ích kỷ, mặc dù biết sau này hắn chết thì gia sản vẫn sẽ thuộc về con trai hắn nhưng hắn lại không cam lòng, cho nên, hắn đem tâm đi hại Phùng Triệt, muốn dồn đứa con trai của hắn vào chỗ chết.

Phùng lão gia tử, cho đến phút cuối cũng muốn thao túng người khác.

Hoa Thiên Tuyết luôn biết Phùng lão là một kẻ điên, nhưng không ngờ lão lại điên tới mức đến chết cũng muốn tính kế cháu nội và con trai mình, để cho hai người đấu đá nhau người sống ta chết.

Suốt mấy năm Phùng Triệt một mặt phải cẩn thận đề phòng lão cha của mình, một mặt xây dựng thế lực, trái tim đã sớm bị chai sạn, không còn là thiếu niên cái gì cũng không làm được như năm xưa, nhưng thứ duy nhất hắn không đổi chính là tình thương của mình đối với đứa em gái cùng dòng máu này của mình. Mà Hoa Thiên Tuyết cũng biết điều đó, cách làm người của nàng vô cùng đơn giản, là một người có ân báo ân có oán báo oán, vì vậy cũng luôn ra sức giúp đỡ cho anh trai mình, hơn nữa thế lực của Phùng Triệt là do nàng sáng lập. Phùng Triệt là một người anh trai thương em gái vô cùng, nhưng cũng không phải thương yêu theo kiểu đem nó ngăn cách với những gì xấu xa với xã hội mà là ngược lại, Phùng Triệt bất luận làm việc gì tàn ác hay bẩn thỉu đều đem theo Hoa Thiên Tuyết đi cùng, hắn muốn là một người em gái có thể có thực lực để bảo toàn bản thân chứ không phải một người em gái cần chờ người bảo hộ, vì vậy Phùng Triệt luôn luôn tạo cơ hội để cho Hoa Thiên Tuyết trưởng thành, để cho nàng nhìn thấy được bộ mặt xấu xa thực sự của thế giới này. Hắn dạy nàng cách như thế nào nhìn thấu lòng người, như thế nào bảo hộ bản thân, như thế nào đối xử với người khác.... Đối với Hoa Thiên Tuyết, Phùng Triệt vừa là huynh trưởng vừa là cha, sự tồn tại của Phùng Triệt trong lòng Hoa Thiên Tuyết vô cùng đặc biệt, nhất là Phùng Triệt là người duy nhất sau khi biết Hoa Thiên Tuyết có pháp lực vẫn đối xử với nàng như một người bình thường.

Hai anh em cứ vậy dựa dẫm vào nhau vượt qua những ngày gian khó nhất cuộc đời, nhưng ông trời lại không có mắt, không muốn nhìn người khác hạnh phúc quá lâu. Năm Hoa Thiên Tuyết lên 20, Phùng Triệt lật đổ được Phùng Nham, trở thành người đứng đầu Phùng gia. Cả hai người chuyên tâm đấu đá với Phùng Nham mà quên mất một người, phu nhân Phùng Nham - Yến Tử Oanh. Cho tới khi bị dồn tới vách đá, Hoa Thiên Tuyết mới cảm phần nhìn chăm chăm Yến Tử Oanh.

Phùng lão gia tử đúng là đã bị điên thật rồi, cho nên mới có thể làm ra hành động không bằng cảm thú như vậy.

Yến Tử Oanh căn bản không phải họ Yến gì hết, à ta họ Phùng, tên thật là Phùng Tử Oanh, chính là con gái riêng của Phùng lão gia tử. Ha ha, một người tàn nhẫn như thế nào mới có thể đem con gái của mình gả cho con trai của mình chứ? Lợi dụng con trai và cháu trai làm bàn đạp cho con gái mình leo lên vị trí gia chủ một cách đường đường chính chính. Hóa ra, bọn họ đều chỉ là con cờ trong ván cờ cuối cùng của Phùng lão gia tử.

Phùng Triệt và Hoa Thiên Tuyết bị dồn vào đường cùng, Phùng Triệt liều chết ôm lấy em gái nhảy xuống vực sâu, sau đó dồn hết sức lực đem Hoa Thiên Tuyết ném vào một hốc đá lồi ra trên vách vực, bản thân lại rơi xuống vực sâu vạn trượng, chết tan xác.

Không cam tâm!!!

Hoa Thiên Tuyết trở mắt nhìn anh trai vẫn luôn yêu thương mình đánh đổi mạng sống của mình để cho em gái được sống sót. Lúc này pháp lực của Hoa Thiên Tuyết căn bản đã cạn kiệt, cho nên không thể làm gì, chỉ có thể ngày ngày đem sự căm hận sâu sắc của bản thân đối với những kẻ điên nhà họ Phùng ra làm động lực để sống. Nàng không thể rời khỏi vách núi, cứ thế chịu đói khát gần nửa tháng mới chờ được đám thuộc hạ thân tín tới cứu. Sau đó tính tình của Hoa Thiên Tuyết đại phát, làm việc điên cuồng, điên cuồng thu nạp thuộc hạ, điên cuồng chống phá thế lực nhà họ Phùng, điên cuồng làm tất cả, cho tới khi nhìn thấy Phùng Tử Oanh bị bản thân đã kích hóa điên, nàng mới có thể bỏ xuống.

Ai ngờ Phùng lão gia tử có thể vì con gái tính toán tới cả việc này...

Sau khi Phùng Tử Oanh bị nàng nhốt vào viện tâm thần tra tấn, đâm thân tín mà Phùng lão gia tử vùi sâu vào Phùng gia lại nổi lên, đồng quy vu tận với nàng.

Trước khi bị nổ tan xác, Hoa Thiên Tuyết chỉ có thể nhìn thấy một màu đỏ rực lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Chương 51

Trong khi Hoa Thiên Tuyết bị vây hãm trong không gian kì lạ, ở kinh thành lại là một mảnh gà bay chó sủa. Bạch Tử Họa vừa đem theo Bạch Bạch đến kinh thành liền cảm thấy không khí ở đây khá kì quái, đã vậy còn có yêu quái xuất hiện rất nhiều, trên đường cứ luôn có một đám lại một đám người đến lục soát nhà dân, trên bảng thông cáo lại đăng tin tìm người, mà những nhóm này đều tìm cùng một người - chính là tiểu đồ nhi nhà hắn.

Bạch Tử Họa được tin Hoa Thiên Tuyết mất tích liền lần theo dấu vết khí tức của Sát Thiên Mạch mà hắn cảm nhận được, đi đến khách điểm nơi Hoa Thiên Tuyết đã từng ở trọ.

Sát Thiên Mạch thấy Bạch Tử Họa, cũng không có chút ngoài ý muốn nào, ngược lại lần đầu tiên cảm thấy tên này khá thuận mắt, ít nhất nếu có tên này thì tung tích tiểu nha đầu sẽ dễ tìm ra hơn. Vì vậy không như những lần khác thấy người là châm chọc mà là vui vẻ thân thiện nở một nụ cười vô cùng có lực sát thương với Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa lạnh lùng nhìn yêu nghiệt ngồi trên giường kia, mở miệng đi thẳng vào vấn đề: - Đồ nhi của ta đâu?

Ánh mắt Sát Thiên Mạch lộ ra lo lắng, nhưng e ngại tên này biết mối quan hệ của mình và tiểu nha đầu, sẽ làm khó nằng, khóe môi vẫn mỉm cười: - Tôn thượng nếu như muốn nhanh chóng gặp gỡ đồ nhi của mình thì nên bỏ ra chút sức đi chứ?

Bạch Tử Họa chỉ là lười để ý chuyện hồng trần chứ không phải là không biết, cho nên làm sao không hiểu chứ, vì vậy một câu vạch trần tâm tư của Sát Thiên Mạch: - Bớt nói vô nghĩa, người và đồ nhi của ta có quan hệ liên là việc của các ngươi, ta sẽ không nhúng tay. - Mà chỉ sợ dù hắn có nhúng tay thì nằng cũng sẽ không thuận theo, mà hắn...mắc mớ gì lại dại dột đắc tội nằng chứ?

Sát Thiên Mạch nghe vậy mỉm môi: - Tiểu nha đầu mất tích mấy hôm trước, hiện tại ta vẫn chưa tìm thấy tung tích gì của nằng..

Bạch Tử Họa tìm khế nhói đau, im lặng nghe Sát Thiên Mạch kể lại tất cả....

Trong không gian tối tăm, Hoa Thiên Tuyết ngẩn người nhìn những hình ảnh đang không ngừng lướt nhanh qua tầm mắt. Từng người, từng cử chỉ, từng thanh âm, từng biểu hiện...như xa lại mà cũng thực thân thuộc, thân thuộc đến mức không chỉ một lần nằng hoài nghi bản thân đã từng sống với những người này.

Bắt đầu không biết từ lúc nào, hình như mới hôm qua, mà hình như cũng rất lâu rồi, những hình ảnh này bỗng dưng xuất hiện, ban đầu là những cảnh rời rạc không rõ nội dung, tiếp theo là một đợt các cảnh thiên nhiên thay đổi, giống như cảnh đại lục sơ khai đến hiện tại vậy, sau đó lại xuất hiện rất nhiều người, rất nhiều cảnh....

Trí nhớ từ từ ào tới làm đầu Hoa Thiên Tuyết đau vô cùng, nhưng không hiểu sao ánh mắt vẫn không dời ra khỏi những hình ảnh đó được.

Trước mặt là cảnh đôi tỷ muội một thân huyết y một thân hồng trang, một đầu ngân phát một đầu hắc sắc, vui vui vẻ vẻ ôm nhau nói chuyện. Nữ tử ngân phát đường như rất lạnh, chỉ khi nhìn thấy nữ tử hắc sắc ánh mắt mới dịu xuống.

Nhìn ánh mắt kia, bỗng dưng Hoa Thiên Tuyết có cảm giác thờ xong được, không khí cứ nghèn nghẹn trong cổ, hốc mắt đỏ lên, cuối cùng ngoài việc nhìn hình ảnh phía trước thay đổi thì không làm được gì cả.

Hình ảnh lướt qua, lần này vẫn là hai tỷ muội kia, nhưng bên cạnh hai người lại có thêm những người khác, trong đó nổi bật nhất là một nữ tử khuôn mặt thanh tú, tuy không xinh đẹp như hai tỷ muội nhưng bù lại có một đôi mắt rất câu nhân, khí chất trên người đặc biệt cuốn hút người khác. Nữ tử kia mỉm cười nhìn hai người trước mặt, nhưng trong mắt lại ánh lên tia buồn phiền không rõ lí do.

Những hình ảnh mới tiếp tục lướt qua, không biết đã qua bao lâu, Hoa Thiên Tuyết chợt nhìn thấy hình ảnh dừng lại, trong hình là hai tỷ muội kia, nhưng lần này hai người đứng đối diện nhau, nữ tử ngân phát tay ôm đàn, khóe miệng trào máu, cảm hận nhìn nữ tử đối diện. Mà nữ tử đối diện, lại không chút cảm xúc nhìn tỷ tỷ mình, hai cánh tay nhuộm đầy máu tươi. Dưới chân hai người là núi thì thể không vẹn toàn, máu chảy thành sông, cây chết thành đồng, địa ngục nhân gian cũng không bằng cái này.

Không biết bao lâu, lại chuyển dời, lần này chỉ có mỗi nữ tử hắc sắc ôm tỷ tỷ mình vào lòng, ánh mắt đầy sát ý nhìn những người xung quanh, những người này đều là những người luôn xuất hiện quanh hai người. Mà xung quanh hai tỷ muội, mà khí bao trùm lên không gian, khiến không gian nhìn vô cùng vận vẹo.

Sau đó, Hoa Thiên Tuyết thấy Thập Phương Thần Khí...

Nằng...nhớ ra, cái gì cũng nhớ ra hết....

Nhớ hết rồi.....

Hoa Thiên Tuyết cảm thấy mí mắt mệt mỏi, cuối cùng không chống đỡ được mà ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 52

Bạch Đình Sơn trăm hoa đua nở, quanh năm suốt tháng chỉ có một mùa là mùa xuân, vì vậy đây là nơi vô cùng thích hợp để tu tiên ở ẩn.

Chỉ tiếc là Bạch Đình Sơn là thánh địa ngàn năm khó cầu, rất thường hay di chuyển mọi nơi, chỉ có người hữu duyên mới có thể may mắn nhìn thấy, nhưng nhìn thấy chưa chắc đã có thể đi lên ngọn núi, bởi vì xung quanh Bạch Đình Sơn không biết tự bao giờ đã tồn tại một tầng kết giới vô cùng cường đại, có thể nói kết giới này ngay cả Trường Lưu Sơn Thượng Tiên Bạch Tử Họa và Ma Quân hai giới yêu ma Sát Thiên Mạch cũng không thể cứng rắn phá vỡ.

Tuy Bạch Đình Sơn thần bí như vậy, khó khăn như vậy nhưng số lượng tu tiên giả tìm đến nó thử vận may cũng không ít, bởi vì Bạch Đình Sơn này là dấu tích duy nhất liên quan đến Thần giới còn tồn tại ở đại lục này, khẳng định bên trong có rất nhiều kim tài bảo tàng. Nếu kẻ nào may mắn kì ngộ được Bạch Đình Sơn, tuy không thể vào bên trong kết giới để nhìn thấy nhưng chỉ cần ngồi bên ngoài núi tu luyện cũng có được món lợi lớn, bởi vì linh khí bên trong Bạch Đình Sơn nhiều đến mức kết giới không chứa được mà thẩm thấu ra ngoài, vì vậy mà phạm vi trăm mét quanh Bạch Đình Sơn luôn tràn đầy linh khí tinh nguyên nhất, so với Trường Lưu Sơn còn nhiều hơn mấy lần.

Mà hiện tại, trên đại lục xuất hiện dị tượng, mà dị tượng này lại phát ra từ Bạch Đình Sơn.

Cái này phải nhắc đến thời gian một tháng trước, không biết vì cái gì, Bạch Đình Sơn lại xuất hiện, lừng lững dựng đứng ở vùng ngoại ô kinh thành, sau đó không hề như những lần xuất hiện rồi biến mất của mình, Bạch Đình Sơn lại sừng sững ở đó hơn một tháng không chịu biến mất. Cơ hội trời cho như vậy, các tu tiên giả sao có thể bỏ qua, vì vậy rất nhiều người nghe tiếng mà đến ngoại ô kinh thành, tập trung dưới chân Bạch Đình Sơn tu luyện. Ngay cả Mao Sơn cùng ngũ đại phái và Trường Lưu Sơn cũng không bỏ qua cơ hội này, liên tục mấy ngày đều cho phép các đồ đệ trong phái đến đây tu luyện.

Nhưng hôm nay, không hiểu sao Bạch Đình Sơn lại xuất hiện dị biến.

Đầu tiên là việc kết giới rung động dữ dội, sau đó chính là linh khí điên cuồng bị hút vào Bạch Đình Sơn, cuối cùng chính là Bạch Đình Sơn biến mất.

Toàn bộ người trên đại lục đều cho ra đáp án khác nhau, người thì nói là do Bạch Đình Sơn đã có tuổi nên xuất hiện dị biến, người lại cho là do quá nhiều người đến hấp thu linh khí mà linh khí Bạch Đình Sơn cạn kiệt, vì vậy cần phải bù lại, có người lại nói có thể có người may mắn đã qua được kết giới của Bạch Đình Sơn... Nhưng tin đồn chỉ là tin đồn, cũng không ai có thể đưa ra đáp án chính xác nhất, cho nên cuối cùng mọi người đều cho qua việc này.

Mà hiện tại, trên Bạch Đình Sơn, một bóng dáng non nớt, nhìn qua rõ ràng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, không rõ là trai hay gái đang đứng đó. Một thân hồng y rực rỡ mà lại tràn ngập khí phách bùng bùng bay trong gió, một đầu ngân phát lấp lánh tỏa ra hào quang dưới ánh mặt trời, hồng trắng đan xen làm cho người khác có cảm giác chói mắt, cảm thấy đôi mắt mà cũng hòa hợp đến lạ.

Nếu như Đông Phương Úc Khanh ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh hi.

Hoa Thiên Tuyết nhắm mắt, cảm thụ cảm giác linh khí nồng đậm vây quanh mình, không kim được mà thở nhẹ một tiếng. Khi mở mắt ra, một đôi huyết mâu làm người khác kinh hãi. Huyết mâu nồng đậm tựa như máu, nhưng nó không mang đến cảm giác huyết tinh mà lại tràn ngập linh khí lưu chuyển, sáng bùng vô cùng mà lại mang cảm giác cổ xưa vô cùng, tựa như đôi người kia đã nhìn ngắm thế giới này thời gian rất dài vậy.

Cuối cùng cũng trở về đây....

Trong lòng Hoa Thiên Tuyết trầm than một tiếng, sau đó nhún chân, phi thẳng lên đỉnh núi, dừng trước một mảnh đất nhỏ trước căn nhà gỗ.

Mấy ai lường được, Bạch Đình Sơn lại là một không gian của Âm Thần chứ ?

Hoa Thiên Tuyết nhẹ chân bước vào, cảm giác quen thuộc ập đến, nàng nhìn thật kỹ căn nhà nhỏ chỉ có duy nhất một phòng, sau đó đi đến trước tràng kỉ. Trên tràng kỉ, một chiếc đàn huyết ngọc đang nằm im đó. Tựa như cảm nhận được hơi thở thân quen đã lâu chưa thấy, huyết cảm khẽ rung nhẹ, sau đó lại im lìm trở lại.

Ánh mắt Hoa Thiên Tuyết ngưng đọng tại huyết cảm thật lâu, lâu đến mức không ai tưởng nàng sẽ cử động thì nàng lại nhắc chân đi tới bên tràng kỉ, thật nhẹ nhàng đặt tay lên huyết cảm, sau đó vuốt ve dây đàn.

Gần một ngàn năm, lần đầu tiên huyết cảm vang tiếng....

*

*

*

- Sư đệ? - Ma Nghiêm nhíu mày nhìn Bạch Tử Họa bỗng nhiên không hiểu sao lại ôm ngực, tưởng hắn bị thương nên lo lắng hỏi : - Không sao chứ? Có cần ta gọi Đan sư đến xem không?

Sênh Tiêu Mặc phát quát, vẫn bộ cả nhắc phát phơ cười nói : - Đại sư huynh, khẳng định là nhị sư huynh đang tương tư ai đấy rồi.

Ma Nghiêm giận trừng mắt tiểu sư đệ nhà mình một cái.

Bạch Tử Họa ôm ngực, khẽ nhăn mi.

Lúc này không hiểu sao ngực lại nhói lên, không lẽ tu luyện có vấn đề?

Hay là....

Nha đầu kia gặp chuyện???

*

*

*

- !!!! - Sát Thiên Mạch khó hiểu nhìn xung quanh. Hắn hiện tại đang trong thời gian bế quan (aka nằm ngù đắp mặt nạ chăm sóc da =]]]), khẳng định sẽ không có ai muốn chết mà đi vào. Nhưng mới này, tại sao giống như nghe thấy tiếng đàn???

Càng nghĩ Sát Thiên Mạch càng nhíu mày, cuối cùng quyết định không bế quan nữa. Vì vậy liền cầm ô đi ra khỏi không gian, đến tìm Xuân Thu Bất Bại.

*

*

*

Hiên Viên Lăng đang ngồi yên tu luyện, bỗng nhiên trong tâm thức nghe thấy tiếng gì đó, thấy vậy liền ngưng tu luyện, mở mắt ra, ngưng thần lắng nghe, nhưng vẫn không nghe ra cái gì khác lạ, đành nhắm mắt lại tu luyện lần nữa.

*

*

*

Mà trong cùng thời điểm đó, Đông Phương Úc Khanh cũng giống như ba người kia, tuy nhiên thứ hắn cảm nhận được lại rõ ràng hơn.

Tiểu Tuyết có vẻ như đã sắp trở lại rồi....

Nhớ đến thiên hạ kia, Đông Phương Úc Khanh lại cảm thấy nổi nhớ dâng trào, cuối cùng không kìm nổi mà đứng dậy, rời khỏi Dị Hủ Các.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 53

Đông Phương Úc Khanh vốn có ý định đi đón Hoa Thiên Tuyết, nhưng không ngờ lại bị chút việc kéo chân, cho đến khi hắn tìm đến Bạch Đình Sơn thì người đã không còn ở đó. Trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng nghĩ đến tương lai sắp tới xảy ra, Đông Phương Úc Khanh lại nâng lên tinh thần.

Kế hoạch đã trù tính lâu như vậy, cũng không thể vì chút chuyện này mà dẫn lửa thiêu thân được.

Nghĩ đến những người còn lại, nhất là Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch, Đông Phương Úc Khanh lại nhíu mày.

Hai kẻ kia quả nhiên vẫn là đối tượng phiền phức nhất.

*

*

*

Không biết những suy nghĩ của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Tuyết hiện tại đang đứng trên cao nhìn xuống Tuyết Tinh Điện, cảm nhận trong

không khí tức quen thuộc cùng với quang cảnh đã lâu không thấy, khoe môi hơi câu lên, trong đêm đen ánh lên vẻ tà mị chớp nhoáng

Sư phụ thân ái, đồ nhi trở về rồi...

Mà cùng lúc đó, Bạch Tử Họa vốn đang nhắm mắt bỗng tỉnh lại, nhanh chóng ngồi dậy, chỉ thấy mấy giây sau, trước mặt Hoa Thiên Tuyết đã xuất hiện một bóng trắng.

Bạch Tử Họa vẫn như ngày nào, một bộ băng son nhân cấm dục làm Hoa Thiên Tuyết cảm thán không thôi. Người kia ba ngàn tóc đen lưu động, không gió mà bay. Đôi ngươi đen so với lưu tinh trên trời còn muốn đẹp hơn, trong đó ẩn ẩn kích động và phẫn nộ. Đôi môi mỏng mím chặt tỏ rõ tâm tình hiện tại. Nhìn Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, giọng nói do trưởng thành mà bớt chút non nớt.

- Tiểu Bạch, ta đã trở về.

- Đi lâu như thế, còn biết trở về sao? - Khác với tính cách lạnh lùng lạnh nhạt thường ngày, Bạch Tử Họa hỏi ngược lại Hoa Thiên Tuyết.

Biết mình đuối lý, Hoa Thiên Tuyết cũng không tranh cãi với hắn, vì vậy trước hết mở miệng xin lỗi : - Tiểu Bạch, là ta không tốt, biến mất cũng không có thông báo qua cho ngươi. Lần sau nhất định sẽ không xảy ra sự tình này nữa.

Bạch Tử Họa mỉm môi, há miệng định hỏi nàng còn muốn có lần sau nhưng lại thôi, cuối cùng cũng chỉ nhẹ giọng nói : - Không có lần sau.

Hoa Thiên Tuyết cười như mèo cười với chuột : - Quả nhiên Tiểu Bạch tốt nhất !

- Đừng vuốt mông ngựa, trở về nghỉ ngơi, sáng mai đến thư phòng gặp ta.

Bạch Tử Họa nói xong, bóng dáng liền biến mất, để lại mình Hoa Thiên Tuyết trên không. Nhìn nhìn theo hướng người kia ly khai, Hoa Thiên Tuyết cười càng sáng hơn, trong lòng nhuyến một mảnh, vâng lời Bạch Tử Họa về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Tử Họa trở lại trong phòng, ngón tay hơi run run, miễn cưỡng cả đêm không ngủ.

Sáng ra Trường Lưu Sơn phải nói là sôi động hơn so với thường ngày. Mọi đệ tử Trường Lưu đều biết vị đệ tử của chương môn đã trở lại. Bởi vì sáng ra đã nghe thấy trên Tham Lam Điện vang lên tiếng hét quen thuộc đã lâu rồi chưa nghe thấy của Thế Tôn Ma Nghiêm.

Quả nhiên là đồ đệ của chương môn, cách thông báo sự trở lại cũng thật khác người.

Mà người trong lời bàn tán của mọi người, vị đệ tử của chương môn Hoa Thiên Tuyết, vị thiên tài khác người của Tiên giới đang nửa nằm nửa ngồi trong Tiêu Hồn Điện, một chân đề lên đầu Bạch Bạch, một tay liên tục đề nhô vào miệng, một tay cầm sách, quả nhiên là đang trong trạng thái nghỉ ngơi thành thoi. Mà Bạch Bạch đáng thương bị mama nhà mình ném cho cái chú cấm thanh, uất ức dùng sức trừng mắt người vô lương tâm nào đó. Còn vị chủ nhân của Tiêu Hồn Điện, Nho Tôn Sinh Tiêu Mặc lại đang tức giận cộng thêm bất đắc dĩ cùng vui mừng nhìn người đã biến mất trong một thời gian dài kia.

- Mới trở lại ngươi đã cho sư huynh một kinh hi như vậy, không sợ huynh ấy đem ngươi đánh sao?

Hoa Thiên Tuyết mắt cũng không thèm nâng, bĩu môi : - Không phải cũng chỉ muốn thông báo cho hắn ta đã trở về sao? Ai kêu hắn lôi pháp bảo ra muốn bắt ta, còn luôn miệng mắng ta là yêu nghiệt phương nào muốn gây náo loạn ở Trường Lưu, còn nói muốn cho Tiểu Bạch thanh trừ ta. Chẳng lẽ ta giờ dọa người lắm sao?

Ngươi nghĩ mình không dọa người chắc? Sinh Tiêu Mặc thảm than. Hoa Thiên Tuyết mắt tích một thời gian dài, tự dung trở về, khuôn mặt và thân hình do trưởng thành mà có chút thay đổi. Hồi xưa nhìn Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt người ta liền lập tức nhìn ra hai người là song sinh, nhưng giờ thì thành ra Hoa Thiên Tuyết là tỷ tỷ của Hoa Thiên Cốt, đáng người so với Hoa Thiên Cốt nha đầu kia còn muốn cao hơn nửa cái đầu, khuôn mặt còn trưởng thành, sắp đem chút trẻ con còn lại vứt đi rồi. Giờ hai người mà đi với nhau thì thế nào cũng bị nhầm lẫn. Nhớ tới khuôn mặt của Hoa Thiên Tuyết, Sinh Tiêu Mặc kì lạ hỏi:

- Tại sao ngươi đã có tiên thân những vẫn lớn lên còn Thiên Cốt thì không?

Ngón tay đang lật sách của Hoa Thiên Tuyết khẽ ngừng lại, không chút để ý nói : - Chắc là do ta ăn nhầm linh quả gì đó rồi. Dù sao chỗ ta tu luyện cũng có khá nhiều thứ kì quái.

Sinh Tiêu Mặc một đôi mắt hồ ly híp lại, phe phẩy quạt, cười cười vô cùng ... đáng đánh. Ít nhất trong mắt Hoa Thiên Tuyết hiện giờ là như vậy. Thấy trong mắt Hoa Thiên Tuyết hiện ra một số ý tứ muốn dùng bạo lực, Sinh Tiêu Mặc lập tức chuyển chủ đề.

- Hôm qua ngươi trở về, nhị sư huynh nói sao?

- Ngươi đoán xem? - Hoa Thiên Tuyết ẩn ý hỏi, sau đó phất tay áo, đem Bạch Bạch vẫn bị mình đè ép ôm lên, nhanh chóng rời khỏi Tiêu Hồn Điện. Vốn ban đầu định về Tuyệt Tình Điện, nhưng khi nhìn thấy Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đang nói gì đó với Nghê Mạn Quân, Hoa Thiên Tuyết lại đổi ý, ngự vân đến chỗ hai người.

- Thiên Tuyết? - Nghê Mạn Thiên nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết, có chút nghi hoặc hỏi : - Không phải ngươi hiện tại nên ở Tuyệt Tình Điện với Hoa Thiên Cốt sao?

Hoa Thiên Tuyết cười hì hì, nhìn liếc qua Nghê Mạn Thiên. Quả nhiên là mỹ nữ, trưởng thành lên quả thực chính là vũ vật. Nhìn cái dáng người lồi lõm, đôi môi không tô mà đỏ kìa, quả thực làm người ta muốn... khụ khụ, quá đà. Hoa Thiên Tuyết khẽ ho một tiếng : - Cốt Đầu đang tu luyện, ta không muốn làm phiền nàng, đi ngang qua nhìn thấy các người nên xuống xem xem.

Nghê Mạn Quân nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết, quả nhiên như thấy cừu nhân, ánh mắt ánh lên tia ghen ghét cùng không cam lòng, lập tức mở miệng trào phúng.

- Nhìn xem ai đây? Không phải là thiên tài của Trường Lưu sao? Nghe nói đi ra ngoài tu luyện giờ mới về? Ngay cả tiên thân cũng luyện không xong sao?

Không thể trách Nghê Mạn Quân hiểu lầm được. Người đã tu thành tiên thân thì sẽ không lớn lên, mà dung mạo của Hoa Thiên Tuyết làm rất nhiều người muốn hiểu lầm. Nếu không phải Tam Tôn biết thực lực của nàng thì cũng sẽ tưởng nàng chưa tu được tiên thân đấy.

Đối với Hoa Thiên Tuyết, Nghê Mạn Quân chỉ là một nhân vật không đáng để xem trọng. Nhìn nàng ta hiện giờ cũng không được tốt đẹp mấy. Ở với Lạc Thập Nhất thì bị Nghê Mạn Thiên ngăn cản, về thực lực cũng không bằng một nửa của Sóc Phong, lại không hòa đồng với người khác. Hoa Thiên Tuyết tỏ vẻ : Quả nhiên không phải là muội muội của Lạc sư huynh rồi.

Nói về chuyện đã gần như bị quên lãng này, Hoa Thiên Tuyết lại nhớ đến cái tình cảnh thảm thương của bản thân lúc đó. Vì muốn xem ai là muội muội của Lạc sư huynh, nàng gần như đem hết tất cả mọi cách để sử dụng, chịu biết bao ủy khuất cùng khổ sở (?) cuối cùng cũng đợi được Đông Phương Úc Khanh đem về tin tốt - Nghê Mạn Thiên mới là muội muội của Lạc Thập Nhất. Sau đó... Hoa Thiên Tuyết mới hiểu được muội không cái gì, đều là nhảm nhí. Bị hai người Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên ngày ngày một màn huynh muội chỉ hận không thể 24/24 ở bên nhau bù đắp lại những ngày tháng đã bỏ lỡ nhau làm mù mắt, Hoa Thiên Tuyết lại lần nữa tỏ vẻ : Muội không cái gì, vẫn là đại ca tốt nhất!

Nghê Mạn Thiên nghe Nghê Mạn Quân nói xong, cười lạnh : - Đúng là ếch ngồi đáy giếng, ngay cả thiên tài hay phế vật cũng không biết phân vân, hèn gì thực lực mãi không thấy tăng tiến. - Cho dù Hoa Thiên Tuyết bên ngoài quả thật khiến người khác lầm tưởng nàng chưa tu được tiên thân nhưng đối với một Nghê Mạn Thiên sùng bái Hoa Thiên Tuyết, nàng chỉ có thể suy nghĩ đến trường hợp Hoa Thiên Tuyết chắc chắn đã ăn phải gì đó mới khiến bản thân như vậy. Không thể không nói, Nghê đại tỷ tỷ, tỷ đã sờ được chân tướng lời nói dối của Hoa Thiên Tuyết rồi đấy.

Nghê Mạn Quân ghét nhất chính là cái biểu tình này của Nghê Mạn Thiên. Vì cái gì rõ ràng là người cùng tộc, Nghê Mạn Thiên lại luôn giúp đỡ người ngoài chèn ép nàng? Mà người ngoài này lại còn là người mà nàng ghét nhất - Hoa Thiên Tuyết. Lạc sư huynh tốt với nàng ta, Tôn Thượng tốt với nàng ta, Sóc Phong tốt với nàng ta, nàng ta còn có một sủng vật dễ thương ngày nào cũng bán manh như vậy, thực lực còn tốt như vậy, quả thực đã khiến nàng ghen tỵ mò chết. Tại sao Hoa Thiên Tuyết mệnh lại tốt như vậy?

Nếu như Hoa Thiên Tuyết biết suy nghĩ của Nghê Mạn Quân, khẳng định đã cười trào phúng nói : “ Quả nhiên là loại người chỉ biết ghen ghét thành quả của người khác “

Thực ra truyện của ta không có vô duyên vô cớ hành Thiên Cốt, ta cũng rất thích Thiên Cốt, hiện tại Thiên Cốt không có được mọi người thương yêu đều do nhân quả thôi, sau này nàng sẽ biết lý do vì sao xuyên suốt truyện ta lại cho Thiên Cốt một hình tượng như vậy. Và lại mỗi người một kết cục, ta sẽ không khiến Thiên Cốt quá đau khổ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 54

Đông Phương Úc Khanh vốn có ý định đi đón Hoa Thiên Tuyết, nhưng không ngờ lại bị chút việc kéo chân, cho đến khi hần tìm đến Bạch Đình Sơn thì người đã không còn ở đó. Trong lòng có chút hụt hẫng, nhưng nghĩ đến tương lai sắp tới xảy ra, Đông Phương Úc Khanh lại nâng lên tinh thần.

Kế hoạch đã trù tính lâu như vậy, cũng không thể vì chút chuyện này mà dẫn lửa thiêu thân được.

Nghĩ đến những người còn lại, nhất là Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch, Đông Phương Úc Khanh lại nhú mày.

Hai kẻ kia quả nhiên vẫn là đối tượng phiền phức nhất.

*

*

*

Không biết những suy nghĩ của Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Tuyết hiện tại đang đứng trên cao nhìn xuống Tuyết Tinh Điện, cảm nhận trong

không khí tức quen thuộc cùng với quang cảnh đã lâu không thấy, khóe môi hơi câu lên, trong đêm đen ánh lên vẻ tà mị chớp nhoáng

Sư phụ thân ái, đồ nhi trở về rồi...

Mà cùng lúc đó, Bạch Tử Họa vốn đang nhắm mắt bỗng tỉnh lại, nhanh chóng ngồi dậy, chỉ thấy mấy giây sau, trước mặt Hoa Thiên Tuyết đã xuất hiện một bóng trắng.

Bạch Tử Họa vẫn như ngày nào, một bộ băng son nhân cấm dục làm Hoa Thiên Tuyết cảm thán không thôi. Người kia ba ngàn tóc đen lưu động, không gió mà bay. Đôi ngươi đen so với lưu tinh trên trời còn muốn đẹp hơn, trong đó ẩn ẩn kích động và phẫn nộ. Đôi môi mỏng mím chặt tỏ rõ tâm tình hiện tại. Nhìn Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Tuyết mỉm cười, giọng nói do trưởng thành mà bớt chút non nớt.

- Tiểu Bạch, ta đã trở về.

- Đi lâu như thế, còn biết trở về sao? - Khác với tính cách lạnh lùng lạnh nhạt thường ngày, Bạch Tử Họa hỏi ngược lại Hoa Thiên Tuyết.

Biết mình đuối lý, Hoa Thiên Tuyết cũng không tranh cãi với hắn, vì vậy trước hết mở miệng xin lỗi : - Tiểu Bạch, là ta không tốt, biến mất cũng không có thông báo qua cho ngươi. Lần sau nhất định sẽ không xảy ra sự tình này nữa.

Bạch Tử Họa mỉm môi, há miệng định hỏi nàng còn muốn có lần sau nhưng lại thôi, cuối cùng cũng chỉ nhẹ giọng nói : - Không có lần sau.

Hoa Thiên Tuyết cười như mèo cười với chuột : - Quả nhiên Tiểu Bạch tốt nhất !

- Đừng vuốt mõng ngựa, trở về nghỉ ngơi, sáng mai đến thư phòng gặp ta.

Bạch Tử Họa nói xong, bóng dáng liền biến mất, để lại mình Hoa Thiên Tuyết trên không. Nhìn nhìn theo hướng người kia ly khai, Hoa Thiên Tuyết cười càng sáng hơn, trong lòng nhuyến một mảnh, vâng lời Bạch Tử Họa về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Tử Họa trở lại trong phòng, ngón tay hơi run run, miễn cưỡng cả đêm không ngủ.

Sáng ra Trường Lưu Sơn phải nói là sôi động hơn so với thường ngày. Mọi đệ tử Trường Lưu đều biết vị đệ tử của chương môn đã trở lại. Bởi vì sáng ra đã nghe thấy trên Tham Lam Điện vang lên tiếng hét quen thuộc đã lâu rồi chưa nghe thấy của Thế Tôn Ma Nghiêm.

Quả nhiên là đồ đệ của chương môn, cách thông báo sự trở lại cũng thật khác người.

Mà người trong lời bàn tán của mọi người, vị đệ tử của chương môn Hoa Thiên Tuyết, vị thiên tài khác người của Tiên giới đang nửa nằm nửa ngồi trong Tiêu Hồn Điện, một chân đề lên đầu Bạch Bạch, một tay liên tục đề nhô vào miệng, một tay cầm sách, quả nhiên là đang trong trạng thái nghỉ ngơi thành thoi. Mà Bạch Bạch đáng thương bị mama nhà mình ném cho cái chú cấm thanh, uất ức dùng sức trừng mắt người vô lương tâm nào đó. Còn vị chủ nhân của Tiêu Hồn Điện, Nho Tôn Sinh Tiêu Mặc lại đang tức giận cộng thêm bất đắc dĩ cùng vui mừng nhìn người đã biến mất trong một thời gian dài kia.

- Mới trở lại ngươi đã cho sư huynh một kinh hi như vậy, không sợ huynh ấy đem ngươi đánh sao?

Hoa Thiên Tuyết mắt cũng không thèm nâng, bĩu môi : - Không phải cũng chỉ muốn thông báo cho hắn ta đã trở về sao? Ai kêu hắn lôi pháp bảo ra muốn bắt ta, còn luôn miệng mắng ta là yêu nghiệt phương nào muốn gây náo loạn ở Trường Lưu, còn nói muốn cho Tiểu Bạch thanh trừ ta. Chẳng lẽ ta giờ dọa người lắm sao?

Ngươi nghĩ mình không dọa người chắc? Sinh Tiêu Mặc thảm than. Hoa Thiên Tuyết mắt tích một thời gian dài, tự dung trở về, khuôn mặt và thân hình do trưởng thành mà có chút thay đổi. Hồi xưa nhìn Hoa Thiên Tuyết và Hoa Thiên Cốt người ta liền lập tức nhìn ra hai người là song sinh, nhưng giờ thì thành ra Hoa Thiên Tuyết là tỷ tỷ của Hoa Thiên Cốt, đáng người so với Hoa Thiên Cốt nha đầu kia còn muốn cao hơn nửa cái đầu, khuôn mặt còn trưởng thành, sắp đem chút trẻ con còn lại vứt đi rồi. Giờ hai người mà đi với nhau thì thế nào cũng bị nhầm lẫn. Nhớ tới khuôn mặt của Hoa Thiên Tuyết, Sinh Tiêu Mặc kì lạ hỏi:

- Tại sao ngươi đã có tiên thân nhưng vẫn lớn lên còn Thiên Cốt thì không?

Ngón tay đang lật sách của Hoa Thiên Tuyết khẽ ngừng lại, không chút để ý nói : - Chắc là do ta ăn nhầm linh quả gì đó rồi. Dù sao chỗ ta tu luyện cũng có khá nhiều thứ kì quái.

Sinh Tiêu Mặc một đôi mắt hồ ly híp lại, phe phẩy quạt, cười cười vô cùng ... đáng đánh. Ít nhất trong mắt Hoa Thiên Tuyết hiện giờ là như vậy. Thấy trong mắt Hoa Thiên Tuyết hiện ra một số ý tứ muốn dùng bạo lực, Sinh Tiêu Mặc lập tức chuyển chủ đề.

- Hôm qua ngươi trở về, nhị sư huynh nói sao?

- Ngươi đoán xem? - Hoa Thiên Tuyết ẩn ý hỏi, sau đó phất tay áo, đem Bạch Bạch vẫn bị mình đè ép ôm lên, nhanh chóng rời khỏi Tiêu Hồn Điện. Vốn ban đầu định về Tuyệt Tình Điện, nhưng khi nhìn thấy Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong đang nói gì đó với Nghê Mạn Quân, Hoa Thiên Tuyết lại đổi ý, ngự vân đến chỗ hai người.

- Thiên Tuyết? - Nghê Mạn Thiên nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết, có chút nghi hoặc hỏi : - Không phải ngươi hiện tại nên ở Tuyệt Tình Điện với Hoa Thiên Cốt sao?

Hoa Thiên Tuyết cười hì hì, nhìn liếc qua Nghê Mạn Thiên. Quả nhiên là mỹ nữ, trưởng thành lên quả thực chính là vu nữ. Nhìn cái dáng người lồi lõm, đôi môi không tô mà đỏ kìa, quả thực làm người ta muốn... khụ khụ, quá đà. Hoa Thiên Tuyết khẽ ho một tiếng : - Cốt Đầu đang tu luyện, ta không muốn làm phiền nàng, đi ngang qua nhìn thấy các người nên xuống xem xem.

Nghê Mạn Quân nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết, quả nhiên như thấy cừu nhân, ánh mắt ánh lên tia ghen ghét cùng không cam lòng, lập tức mở miệng trào phúng.

- Nhìn xem ai đây? Không phải là thiên tài của Trường Lưu sao? Nghe nói đi ra ngoài tu luyện giờ mới về? Ngay cả tiên thân cũng luyện không xong sao?

Không thể trách Nghê Mạn Quân hiểu lầm được. Người đã tu thành tiên thân thì sẽ không lớn lên, mà dung mạo của Hoa Thiên Tuyết làm rất nhiều người muốn hiểu lầm. Nếu không phải Tam Tôn biết thực lực của nàng thì cũng sẽ tưởng nàng chưa tu được tiên thân đấy.

Đối với Hoa Thiên Tuyết, Nghê Mạn Quân chỉ là một nhân vật không đáng để xem trọng. Nhìn nàng ta hiện giờ cũng không được tốt đẹp mấy. Ở với Lạc Thập Nhất thì bị Nghê Mạn Thiên ngăn cản, về thực lực cũng không bằng một nửa của Sóc Phong, lại không hòa đồng với người khác. Hoa Thiên Tuyết tỏ vẻ : Quả nhiên không phải là muội muội của Lạc sư huynh rồi.

Nói về chuyện đã gần như bị quên lãng này, Hoa Thiên Tuyết lại nhớ đến cái tình cảnh thảm thương của bản thân lúc đó. Vì muốn xem ai là muội muội của Lạc sư huynh, nàng gần như đem hết tất cả mọi cách để sử dụng, chịu biết bao ủy khuất cùng khổ sở (?) cuối cùng cũng đợi được Đông Phương Úc Khanh đem về tin tốt - Nghê Mạn Thiên mới là muội muội của Lạc Thập Nhất. Sau đó... Hoa Thiên Tuyết mới hiểu được muội không cái gì, đều là nhảm nhí. Bị hai người Lạc Thập Nhất và Nghê Mạn Thiên ngày ngày một màn huynh muội chỉ hận không thể 24/24 ở bên nhau bù đắp lại những ngày tháng đã bỏ lỡ nhau làm mù mắt, Hoa Thiên Tuyết lại lần nữa tỏ vẻ : Muội không cái gì, vẫn là đại ca tốt nhất!

Nghê Mạn Thiên nghe Nghê Mạn Quân nói xong, cười lạnh : - Đúng là ếch ngồi đáy giếng, ngay cả thiên tài hay phế vật cũng không biết phân vân, hèn gì thực lực mãi không thấy tăng tiến. - Cho dù Hoa Thiên Tuyết bên ngoài quả thật khiến người khác làm tưởng nàng chưa tu được tiên thân nhưng đối với một Nghê Mạn Thiên sùng bái Hoa Thiên Tuyết, nàng chỉ có thể suy nghĩ đến trường hợp Hoa Thiên Tuyết chắc chắn đã ăn phải gì đó mới khiến bản thân như vậy. Không thể không nói, Nghê đại tỷ tỷ, tỷ đã sờ được chân tướng lời nói dối của Hoa Thiên Tuyết rồi đấy.

Nghê Mạn Quân ghét nhất chính là cái biểu tình này của Nghê Mạn Thiên. Vì cái gì rõ ràng là người cùng tộc, Nghê Mạn Thiên lại luôn giúp đỡ người ngoài chen ép nàng? Mà người ngoài này lại còn là người mà nàng ghét nhất - Hoa Thiên Tuyết. Lạc sư huynh tốt với nàng ta, Tôn Thượng tốt với nàng ta, Sóc Phong tốt với nàng ta, nàng ta còn có một sủng vật dễ thương ngày nào cũng bán manh như vậy, thực lực còn tốt như vậy, quả thực đã khiến nàng ghen tỵ mò chết. Tại sao Hoa Thiên Tuyết mệnh lại tốt như vậy?

Nếu như Hoa Thiên Tuyết biết suy nghĩ của Nghê Mạn Quân, khẳng định đã cười trào phúng nói : “ Quả nhiên là loại người chỉ biết ghen ghét thành quả của người khác “

Thực ra truyện của ta không có vô duyên vô cớ hành Thiên Cốt, ta cũng rất thích Thiên Cốt, hiện tại Thiên Cốt không có được mọi người thương yêu đều do nhân quả thôi, sau này nàng sẽ biết lý do vì sao xuyên suốt truyện ta lại cho Thiên Cốt một hình tượng như vậy. Và lại mỗi người một kết cục, ta sẽ không khiến Thiên Cốt quá đau khổ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tuyết Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.